

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

ہیلاں

(سرائیکی مسدس نظمیں)

مجموعہ کلام

شہزادہ فصیح البیان

السید محمد جعفر الزمان نقوی البخاری

مصنف کا نام : مخدوم السید محمد جعفر الزمان نقوی البخاری

کتاب : ہیلاں

مرتب : مہتاب اذفر

تکنیکی معاونین : علی رضا، بلال حسین

سنہ اشاعت : 2013ء

تعداد : 1000

ایڈیشن : اول

پرنٹرز : فدرک پرنٹنگ پریس لاہور

پبلشرز : القائم پبلیشرز سٹ (رجسٹرڈ) کراچی

کمرہ نمبر 11 اے اینڈ کے جیمبر 14 ویسٹ اینڈ وہارف روڈ

کراچی نمبر 2 پوسٹ کوڈ 74000 پاکستان

فون نمبر 021-3220537, 32311979, 32311482

Email: klbehaider@yahoo.com

ملنے کا پتہ : المندظرین پبلیکیشن جمن شاہ ضلع لیہ

فون نمبر : 0606460259

ویب سائٹ : www.Khrooj.com

www.jammanshah.com

Email: jammanshah@gmail.com

ISBN-969-8809-

يا مولا كريم عجل الله فرجه و صلوات الله عليك
يا موالو باب الخير العليم

انتساب

میں اپنی اس کتاب کو جناب معظمہ کائنات سین صلوات اللہ علیہا کے نام منتسب کرتا ہوں کہ جن کو نصیب دشمنان بہت دکھ اٹھانے پڑے ہیں اور دعا ہے کہ ان کا پاک آخری لعل شہنشاہ امام زمانہ عجل اللہ فرجہ الشریف جلد تشریف لائیں اور ان کے دکھوں کا ازالہ ہو، ان کے خانہ اطہر میں ابدی بہار آئے اور جلد از جلد تمام ظالمین کا قلع قمع ہو۔

آمین یا رب العالمین

جمعہ نقوی

يا هو الوهاب الخبير العليم
يا مولا كريم عجل الله فرجك و صلوات الله عليك

فہرست عناوین

باب نمبر	عنوان	صفحہ نمبر
1	وصال شہنشاہ انبیاء صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم	1
2	دعوت ذوالعشرہ	5
3	فریاد و التجاء	12
4	مولود کعبہ علیہ الصلوٰت والسلام	16
5	تخلیق نور اول علیہ الصلوٰت والسلام	27
6	آئینہ وحدت	36
7	وجہ اللہ علیہ الصلوٰت والسلام	41
8	مددگارِ الہی	44
9	خواب	46
10	خطبہ	51
11	جنگ صفین	60
12	شہادت امیر کائنات علیہ الصلوٰت والسلام	65

69	جناہ صدیقۃ الکبریٰ صلوٰۃ اللہ علیہا	13
73	ظہورِ غیبِ مطلق صلوٰۃ اللہ علیہا	14
76	معدنِ معصومیت صلوٰۃ اللہ علیہا	15
80	حلم الہیہ	16
83	سقیفہ دی حقیقت	17
87	اندیشہ ہائے مستقبل	18
92	جوانِ ضعیفہ صلوٰۃ اللہ علیہا	19
95	رجعتِ نورِ الہی	20
98	لختِ دلِ رسولؐ علیہ الصلوٰت والسلام	21
104	مالکِ فردوسِ بریں	22
108	امامِ سبزِ قبا علیہ الصلوٰت والسلام	23
110	شہادتِ ثانیہ	24
113	ہسوارِ دوشِ رسولؐ علیہ الصلوٰت والسلام	25
117	ملائکہِ داکرِ کیم علیہ الصلوٰت والسلام	26
122	ظہورِ رزینِ العباد علیہ الصلوٰت والسلام	27
127	وجاہتِ آلِ العباد علیہ الصلوٰت والسلام	28

133	شہادتِ بیمارِ گریہِ بلا علیہ الصلوٰت والسلام	29
136	رحلتِ سید الساجدین علیہ الصلوٰت والسلام	30
140	ظہورِ علمِ الہی	31
144	علیمِ علمِ صمد	32
147	اظہارِ علمِ ذات	33
152	صادقِ یزدانِ ادعایہ الصلوٰت والسلام	34
156	جامِ شہادت	35
160	اعجازِ امامت	36
166	فضائلِ امامت	37
170	کاظمِ غضبِ الہی علیہ الصلوٰت والسلام	38
175	عرفانِ کبریا	39
181	اصلِ دین	40
185	خداوندتقاوت	41
188	منظہرِ رحمانیت	42
193	اظہارِ نقاوتِ کبریا	43
197	آفتابِ عصمت	44

202	شہید کربلائے بغداد	45
207	عاشورہ بغداد	46
210	ہیت الہی	47
214	اظہارِ جلالت	48
219	وصال امام حسن عسکری عجل اللہ فرجہ الشریف	49
224	مٹھی عید	50
229	صاحب الزمان عجل اللہ فرجہ الشریف	51
233	رب زمین عجل اللہ فرجہ الشریف	52
237	رازِ اسم	53
239	تعارف شہنشاہ زمانہ عجل اللہ فرجہ الشریف	54
243	جانِ جہاں عجل اللہ فرجہ الشریف	55
248	حجاب اللہ عجل اللہ فرجہ الشریف	56
251	ولی عزمان عجل اللہ فرجہ الشریف	57
254	یوسف آل محمد عجل اللہ فرجہ الشریف	58
258	واحد سہارا	59
264	دھاں	60
266	دنیا دار	61

269	منتظرین	62
273	ڈکھیاں دی عید	63
277	خضرا دی عید	64
280	مدعا مرشد پاک	65
283	خوشیاں دی بھیک	66
286	دعا دا نتیجہ	67

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ عَجَلِ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ
وَصَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ أَجْمَعِينَ

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿وصال شہنشاہِ انبیاء﴾

(صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم)

آج مدینے وچ مصائب دی ہے ڈسدی ایتنا
سرو کونین پیٹھن ویر دا گھن آسرا
ہک شقی زادی شہنشاہ کون ڈٹائے جامِ بقا
اج جیندے اثرات توں ڈکھ دی قیامت ہے پیا

روندے ہن منہ چم کے ہر ہک اپنے نورالعین دا
حال ہے بالکل بیہماں والا آج حسنین دا

بیٹھی آج بابے دے کولھوں ملکہ کون و مکاں
چم کے ہتھ اکھیاں تے لیندی ہے بصد مایوسیاں
ہن پریشاں وال بی بی دے تے اکھیاں ہن رواں
ہن نظر دیاں بابے دے مایوس رخ تے زردیاں

رو کے آہدی ہے معظمہ سین اے بابا سخی
آپ دے باجھوں ہے مشکل میں ڈکھی دی زندگی

تیں جیہاں سلطان بابا ہو ونجے جیکر جدا
 اوندی دختر دے کیتے باقی ہے جگ تے کیا رہیا
 والدہ دا پیار وی میکوں تساں ہا خود ڈتا
 شفقتِ پدري ڈتی تے نال ما دی مامتا

میڈے کیتے آج ڈوہیں رشتے جدا پئے تھیندے ہن
 فیصلے میڈے لٹیجن دے پئے لکھویندے ہن

پاک دختر دی شہنشاہ جاں سنڑی اے گفتگو
 ہنجواں دی ہر سیڑھ توں اکھیاں کیتا رل کے وضو
 رو کے فرمایا اے پاک عمران دی وسدی بہو
 تیکوں میں روندانہ ڈیکھاں دل دی ہے اے آرزو

صبر کر ہر درد تے اے سیدۃ الصابرين
 ظلم ہر چپ کر کے سہہ اے رحمت اللعالمين

بعد میڈے ظلم دے اٹھسن جفا گستر بدل
 ویڑھ گھنسی تیڈے گھر کوں ظلم تے درداں دی چھل
 میڈا منبرِ غصب کر گھنسن شقیانِ ازل
 صبر کرنا ہے تساں مثلِ خدائے عزوجل

غصب ہوسی میڈے منبرِ وانگ تیڈا وی فدک
 تیڈا دروازہ ٹھریسن آ کے ظالم بے دھڑک

سب توں پہلے کولھ میڈے تیں ڈکھی ہے آنوناں
 ہر توں پہلے تیں ہے آ کے بابے کوں گل لاناوناں
 بعد میڈے تیں فقط کئی ڈینہ ہے زندہ راہوناں
 ظلم جتنے آ وچن دکھیا تیں نہیں گھبراناوناں

میکوں ہردم ہے رویندی چن حسن دی بیکسی
 کولھ میڈے دن اینکوں کوئی وی تھیون نہ ڈیسی

ہر توں ودھ کے ڈکھ رویندائے میکوں ایں شبیر دا
 ڈھیر چنتا ہے میکوں نانے دی ایں تصویر دا
 کوئی بھروسہ نہیں میکوں ایں دنیائے بے پیر دا
 ڈاڈھا درد انگیز ہے اے فیصلہ تقدیر دا

تیڈے بابے دے ہونون مادر پدر ایں توں فدا
 ہر توں ودھ مظلوم ہے واللہ ایہو بچڑا میڈا

ٹر گئے دارالبقا دو شہنشاہ انس و جاں
 بڑ گیا گھر پاک دے اندر قیامت دا سماں
 امڑی کوں گل لا کے رونون سین دیاں کمسن دھیاں
 روندیں روندیں کر ونجے غش ملکہ کون و مکاں

کہیں ویلے نانے تے رورو کے جھڑے آ کے حسن
 کہیں ویلے گل لا کے روندائے نانے کوں بی بی دا چن

سارا گھر ماتم کدہ ہے غم پچانوں دا نہیں
 کوئی دِلاسه کہیں دے کولھوں اَج رہانوں دا نہیں
 دل دا جو ہے حال او کہیں کوں ڈکھانوں دا نہیں
 اے جگر دا داغ کہیں توں وی لکانوں دا نہیں

کون اتھ ڈیوے تسلیاں سارا گھر رونا کھڑائے
 نال امڑی دے ہر ہک نورِ نظر رونا کھڑائے

غم دا بدلہ ترٹ کے لہہ پئے ہک سخی حیدر اُتے
 وینڑاں دا سایہ نظر دائے بی بی دے کل گھر اُتے
 روندے ہن اصحابِ مسجد وچ تے کئی آ در اُتے
 کئی کرن سینہ زنی ، ماتم کرن کئی سر اُتے

صبر دی تلقین کردن آ کے ہک ہک کول جڈاں
 ہو وچن اکھیاں کنوں بے ساختہ ہنجوں رواں

آ کے ویرن دے سراندی ہن کریندے اے دعا
 اے اِلٰہِ الغالمیں اے کل جہاں دا آسرا
 ڈکھ کے درداں دے وچ اَج سارے گھر کوں بتلا
 میڈے دل وچ صبر دا نہیں حوصلہ باقی رہیا

توں حسن دے لعل دیاں خوشیاں دے کر جلدی سنوں
 آوے جعفر دا سخی جگ تے ہساوے کل سجن

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ دعوت ذوالعشیرہ ﴾

عرب دی بھنوری نگری وچ تہذیب دا سورج چڑھیا
وؤنت پئی سلطانِ عرب دی نہ کوئی گڑھیا کڑھیا
عمل دی حد تائیں چپ کیتی ، حق ہر سو پلایا بڑھیا
توہ بدواں نے بہوں مدت کردار دا کلمہ پڑھیا

مٹھ مٹھی اے خالق نے محبوب ہنٹر قدم ودھا توں
ڈے دعوت توحید دی ہر کوں دکھری دُھنڑک جما توں

تیڈا گو کوئی کچھ نہیں لگدا ہیں توں عرش دا واسی
لیکن رشتہ دار تیڈے سڈویندن کئی ہبلاسی
دعوت ڈے کھانوں دی ہر کوں ، ہر کوئی کھانوں آسی
ٹیبل ٹاک دے اندر گل توحید دی خوب سگاسی

مِلس اٹھاں دی بھُن بھُن کھانوں والے جاں رَج بہسن
کھا دھا نمک جڈاں شریسی گالھ سنڑن بہہ راہسن

ہر کہہ مہہ کوں مل گئی دعوت آ پنچائیت وِرادھی
 مرغے روسٹ تے چرغے شرغے ہر کہیں دعوت کھا دھی
 مار کھنگھورے ابولہب چا گیڑی گالھ دی گادھی
 مار کے اکھ ابوجہل کوں آکھے ایندی سن ہنڑ چادھی

صادق سچی ذات ہے ایندی اَج کوئی راز ضرورے
 اچھا آپے گالھ چلیسی سائیں کوں جو منظورے

پڑھ بسم اللہ پاک نبیؐ کیتا خطبے دا آغازے
 ہر فقرے تے کھلن لگے لکھ حکمت دے دروازے
 اے گھمبیر آواز تے لہجہ وحدت دا اندازے
 ہر فقرے وِچ لات وِجیل دے تھئے تیار جنازے

کوئی سرگھر کے کوئی ختی کوں کھن اکھیں جھمکاوے
 کوئی تھی تریڈھا گھت کے تریڈھی دیدنہ رُخ توں چاوے

سرورؐ آکھے اللہ ہک ہے احد صمد بالذات
 ایں فقرے دے سنڑن سیتی ہر سمت اڈی گئے وات
 گل سنڑیں اَن سنڑیں کر کے بولیا ہک بد ذات
 ایہا گالھ سنانونی ہاوی ساکوں اتھ سڈوا تے

کر اے گالھ تے بڑکدے تھڈدے ٹرپے یار قریشی
 گویا حج قسمت دے بخشی اگلے روز دی پیشی

ڈوجھے ڈینہ دی ول تھئی دعوت تھئی پنڑ چائیت سمالی
 عقرب بنڑ کے ہر اقرب آ اپنی سیٹ سنبھالی
 کہیں شخصیت دی خود رحمت آپ کیتی رکھوالی
 پاک عمران اُتے عباس دی آہی شان نرالی

باقی محفل کیا کہنے ملتان کیتا پر پیراں
 کل محفل دی ٹھوہ ٹھک تے گیاں کھل کھل بڈ تقدیراں

کئی وِج گھبرو توڈ تے تڑچھل اچھک الونہہ بے فلکے
 کانجن گھبرو برچھے برچھے ٹرن جوانی جھلکے
 انڑ گھڑے پتھریلے پیکر جوش اکھیں توں بلکے
 تیز تے تپلے اکھڑ غرے شوخ شعلے ہلکے

باغی ذہن بغاوت کیتے اندری اندر کپپوے
 پر سرور دا رعب تے ہیبت ساہ زندگی دے پیوے

کئی پکڑوٹے ادھ کھڑ کھٹے ٹیٹ جنوڑ تے ڈکھڑیں
 کئی سیتاں دی پونبل تے کئی سنجے محض سلکھڑیں
 تو لھے میل کہیں دی ڈاڑھی کئی ٹوٹے دھج رکھڑیں
 کھانوں کیتے ایسی آفت ناشتے وِج اٹھ چکھڑیں

کئی معراج سعادت وِج آوآدنی دی منزل تے
 کئی پستی دے نحس لہانڑیں سمہہ ہونکن ٹھاڈھل تے

کئی وِچ بڈھڑے کھگ کپھر کئی بڈھڑے ٹھس جھرملی
 ڈنداں متوں ڈائن گدی تائیں صاف تے شکل کللی
 راشک کاکو اندر وکے ہر ہک گالھ آؤلی
 سر پتل منہ گنزجاں گنزجاں پیٹھن چھیڑ اُگلی
 کھنباں تے نہ پانی پونون ڈیون شرک دے بگلے
 منہ چیکاون بے وندے جیویں کوئی پھرٹشا وگ وگلے

رب دے نور دے ازلی مظہر ہر تے کرم وسایا
 کل محفل دو منہ کر کے خطہ انشا فرمایا
 ایہا الناس! تہاڈے رلے میں ہے وقت نبھایا
 ہے میڈا کردار میڈی سچائی دا سرمایا
 وحی مزاج میڈے ہوشاں کوئی گالھ غلط نہیں کیتی
 ہک ازلی سچائی میڈی پاک زبان ہے پیتی

بہوں مدت میڈیاں کل گالھیں ہن ساری قوم پرکھیاں
 کہیں آج تائیں کردار تے نہیں تنقید دیاں انگلیں رکھیاں
 پیٹھیاں نہیں میڈے کہیں فقرے تے ریب تے شک دیاں کھیاں
 صاحب شرم کوں جھوٹ آکھے تاں شرم ڈیوانون اکھیاں
 اکھیاں دے وِچ اکھیاں پا کے میں ہک گالھ کرینداں
 چالھی سال دی سچائی دا آج میں وزن تکلینداں

نہیں کوئی اللہ پر اوہک ہے جیندا میں اگواناں
 احد صمد لم یولد اوہے جیندی میں پچپاناں
 اوندے نور دا مظہر میں ہاں دو جگ دی جند جاناں
 ہک لکھ چوی ہزار دی محفل اندر میں بھگواناں

جو ڈیوے آج ساتھ میڈا میں اوندے سیت جگیاں

اپنا نائب پاک خلیفہ ویر وزیر بنڑیاں

ڈٹھا اکھ افلاک دی منظر ساہ ہر کہیں دے سک گئے
 ہر کہیں دے سر پکھی بہہ گئے سینیاں وچ دم رک گئے
 منہ زردی گئے وات اڈی گئے رعب کنوں سر جھک گئے
 پہلے ڈینہ اسلام دی کل تاریخ دے جھیڑے مک گئے

پاسے نالوں ہک نوخیز کون ڈٹھا فلک اٹھیندا

جوش تے جذبے عزم کنوں لبریز خمار اکھیں دا

تیرہاں سال اٹھیندا جو بن لہندی مس پو پھٹدی
 لیل تے مست شباب دا سورج کرن جوانی چھٹدی
 بانکے نین نویلے نقشے ونگ بچپن دی ترڈی
 اکھ فطرت دی رخ انور کون چمن کنوں نہیں ہٹدی

سرتے گجدا حسن دا جادو کڑ خلقت دے تروڑے

دل کون عشق دی بنری ڈیوے اٹھ اٹھ پہر مروڑے

زلفاں وِچ رحمت دیاں ہبلاں آن کے انگلیں پھیرن
 موٹھیاں تے نہیں گھڑ زلفاں دے اے دلیل دے دیرن
 سیندھ سنوارن خود آیاتاں سیت دی افشاں کیرن
 پیشانی دی لوح محفوظ تے زلفاں نون دے گھیرن

پاک ہتھاں دی مضبوطی وِچ لکھ خیبر کرلانوں
 سینے دی وسعت توں بھرے شیر کنبارے کھانوں

جے رب سوہنڑاں بشر بنڑن دی نیت چا نرتیندا
 ذات دے ازلی پیکر تے اے نقشے چھاپ کھڑیندا
 ایہو قد بت ایہے نین نورنے آپ سچیندا
 بھلوے بھانت تے چہرہ مہرہ حسن ایہو اپننیدا

سنونڑاں توں ایں پیکر تے ناں کوئی نام نکھردا
 ہکو نام علیٰ ہس جو ایں ادکھے وقت پکردا

رُخ انور تے ہر دیاں نظراں ، کھیڈے عقل چنجیکل
 کورے حلّیے ، نیویں بوتھی ، وِچ اکھیاں دے رتول
 سوچاں وِچ ڈانور دا تانڑاں دل وِچ کفر دی کلکل
 جھٹلانوں تے جڑ جڑ آنون رُعب ڈھہاوے مل مل

ہر کہیں ڈٹھا وجہہ اللہ کن ساہ جھل کے اکھ پٹ کے
 جھہ درڑی گئی پر رہ ڈہدے کن چا کے لوں سٹ کے

پاک امیرؑ نے مٹھ گھٹ کے ہتھ اُچا کر فرمایا
 تیڈی ذات ہے رب دی رحمت ہیں توحید دا سایہ
 تیڈی پاک زبان ہا میکوں صدق دا کھیر پلایا
 میں ہاں ناصر کل مرسل دا مدد توں نہیں ہتھ چایا

تیکوں دین اسلام دی خاطر جے جند جان لڑیوے
 میڈا نام علیؑ نہیں ، لُحظہ جے تاخیر وی تھیوے

ایں فقرے نے پاک عمرانؑ دا اونگھدا پیار جگایا
 شفقت بھریاں نظراں پتر کوں کئی واری گل لایا
 اللہ دے محبوب دیاں اکھیاں پیار توں پیار وسایا
 ہونٹاں دی مسکان دے وِچ بے ساختہ اے لفظ آیا

لَحْمُكَ لَحْمِي جِسْمُكَ جِسْمِي ہک جند ہیں ڈو پیکر
 میں آہداں مائی گاڈ ، یو آر مائی کیلف، مائی منسٹر

I say, my God, You are my Caleph, my Minister

سرور دے فرمان چا منہ ہر ہک ملعون دے سینتے
 لات منات تے عزمی لڈ گئے لُحظہ وِچ ٹبریتے
 جعفرؑ ایں تقریب دے وِچ تیریک دے سہرے سینتے
 غنچے شبنم بیز دعا دے پیش کریمؑ دے کیتے

چر جگ جیون ویر ڈوہیں نت جوڑ سلامت راہون
 ہک دے لکھ شہر بدھیجن ابد تائیں مسکانون

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ فریاد و التجا ﴾

﴿ بحضور جناب شہزادہ قاسم علیہ السلام ﴾

فرزند جناب سرکار شہنشاہ انبیاء صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

اے فرزند ختم الرسل ، روح عصمت ، رسالت دی پگ ، عصمتاں دی جوانی
کرم دا سمندر تے عظمت دا سورج ، اے نورِ الہی دی ازلی روانی
اے مخدومہء کل دا کل مان ویرن ، اے اکبرؑ نما پاک سرور دا جانی
اے حسینؑ دا پاک ماما تہاڈی ہے رب دے کرم تے سدا حکمرانی
تہاڈے تقدس تے عظمت دا پنچھی ہے عرشِ کلس تے سدا بہہ بولیندا
شرف دے ہمالے تے تہاڈیاں عطائیں دا ڈیوا ہے بلدا تے روشن کریندا

سلوئی دی مالک زباں وی تہاڈے فضائل سزہ بندیں سزہ بندیں نہیں تھکدی
تہاڈیاں عظمتاں دے قصائد دے جملے دھڑا دھڑا سجیندیں سجیندیں نہیں تھکدی
تہاڈی خدا بوسِ رفعت سے قصے بیاں خود کریندیں کریندیں نہیں تھکدی
تہاڈے مراتب دے پھل پاک ہونٹاں کنوں خود کریندیں کریندیں نہیں تھکدی
انہاں ہا اے فرمایا جے ایں جہاں کوں ہمیشہ کیستے چا تساں زیب ڈیندے
نہ اعلان ختم نبوت دا ہوندا جاں پگ پاک بابے دی تساں بدھیندے

تہاڈی ثنا شان کیویں بیاں ہو ثنا دا وزن کوئی زباں چا نہیں سنگدی
 ثنا دی ایس نازک پری دی کروی اے بھاری تیڈیاں عظمتاں چا نہیں سنگدی
 خرد دی جواں شاخ نازک تہاڈی ثنا دا اے بوجھل جہاں چا نہیں سنگدی
 تے الفاظ دیاں کرچیاں دی اے دنیا تیڈی شان دا آسماں چا نہیں سنگدی
 تخیل دے پر تتلیاں توں وی نازک اے نورِ الہی دی سٹ کیا پچھین
 اے عظمت دے سدہ تے جبریل وانگوں کھڑو کے اگوں تے نہ کوئی پر مرین

تیڈے نقشِ نعلین دا پاک پانی وی مرسل دعائیں دا کر بول پیون
 تیڈے پاک قدماں دا دھوکل فرشتے عبادت دی مصری دے وچ گھول پیون
 تیڈے راہ دی گردِ سفر سارے قدسی عبادت دے نال آ کے نت تول پیون
 نبیاں دی عصمت دیاں بے عیب حوراں تہاڈی پاک نعلین کوں جھول پیون
 تہاڈیاں عظمتاں دی کچھری دے اندر کہیں دی بھی عظمتِ اِلا وی نہیں سنگدی
 اِلاون تاں جائے خود اِلاون دے کیئے ارادے دی جھڑی ہلا وی نہیں سنگدی

میں اے جائزدا ہاں تہاڈے ایں گھر دے ہر ہک فرد دا مرتبہ شان ہک ہے
 تہاڈے خصائص دا ہر ہک صحیفہ تے اوصاف دا پاک قرآن ہک ہے
 تہاڈی ایں وحدت تے ازلی اکائی دا جو عینی شاہد ہے رحمان ہک ہے
 جنم رشتے گھندے نہیں تہاڈے گھر وچ، ہے ہک نور تے اوند اوجدان ہک ہے
 مگر شہنشاہِ نبیاں دی دستار دے پاک وارث تے ہو پگ دے وارث
 جے ڈیکھے کوئی ایں حوالے دے نال آج تاں، ول ہوتساں آپ کل جگ دے وارث

جکیوں گھر نبیؐ دا سمجھدائے زمانہ تہاڈی او ہمیشیر دا پاک گھر ہے
 جڈاں پگ دے وارث تہاں ہوتاں ول خود تہاڈا اے تظہیر دا پاک گھر ہے
 یکے ہن تہاڈے اے ہمیشیر زادے ، اے گھر سین دے ویر دا پاک گھر ہے
 تہاڈا ہے اپنا ہر ہک گھر انہاں دا ، حسن دا یا شبیر دا پاک گھر ہے
 تہاں ٹرپے ہو گھر کون تے اباہلے ، اتھوں مل گیاے موقع امت شقی کون
 انہاں بعد تہاڈے ہے کیا کجھ چا کیتا ، تے کتنا رُویا ہے بنت نبیؐ کون

تہاں ہوندے جے سین دے پاک سرتے تاں شاید شقی اے نہ جرأت کریندے
 نہ حق غصب ہوندا نبیؐ زادیاں دا ، نہ منبر تے بہہ کفر ظالم الیدے
 تہاں ویر دے نال جے رل کھڑوندے شقی اس قدر ظلم تاں نہ وسیندے
 شقی انجہ تہاڈے اے ہمیشیر زادے نہ زخمی کریندے نہ پاسہ ڈکھیندے
 تہاں ہک نظر اپنے گھر دو تاں ڈکھو جیڑھا حال امت شقی کر ڈتا ہے
 مزاراں وی آپس دے وچ رل نہ سنگیاں کتھاں پاک دھی ہے کتھاں پاک ماہے

تہاں کوں سمجھ کے میں منصف تے عادل ہاں انصاف دا آیا بنڑ کے سوالی
 تہاڈی ایں ہمیشیر دیاں خوشیاں پنہاں ، ہا جکیوں ولایا شقیوں نے خالی
 ایں گھر وچ ڈکھاں آ کے دیرہ چالایاے ہے جم گئی ایں ویرھے تے ہک رات کالی
 ہے بے وارثاں وانگ گزران ہر دی اے توڑے جو ہن کل زمانے دے والی
 تہاڈی ایں ہمیشیر دیاں پاک دھیاں اُتے آج زمانے دا ہے ظلم جاری
 مخالف دی کبواس وی آج ہے جاری ، تے ہے اپنیاں وی چا عزت و ساری

تساں بھین دے گھر دے مالک ہو آقاتے ڈکھ بھین دا کوئی بھراسہہ نہیں سنگدا
 کرے کوئی شقی ظلم بھینیں تے آقاتاں ول دل کہیں ویر دا سہہ نہیں سنگدا
 ہووے ظلم بھینیں اتے بھانجیاں تے کوئی ذی شرف اے جھاسہہ نہیں سنگدا
 تے صدیاں توں ویران گھر بھین دا ہو، کوئی ویر اے تاں ذراسہہ نہیں سنگدا
 میں انصاف پنہاں کرو عدل آقا ہے امت نے کیوں کھڑے کے ظلم انجہ وسایا
 جیڑھی سین ہن سارے ویڑھے دی امڑی انہاں دا ہے امت چا پاسہ ڈکھایا

ہے جعفر دی اتنی گزارش اے آقا ہنڑ ہمیشہ دا پاک ویڑھا وساؤ
 تساں اپنی ہمیشہ دی آل ساری کون ازلی تے ابدی چا خوشیاں ڈکھاؤ
 چا بھیجو تساں منتقم ہنڑ ایں گھر دا تے سارے مصائب دا خود مل چا پاؤ
 مصائب دا کر خاتمہ ایں جہاں توں مسرت کون ویڑھے دی زینت بنڑاؤ
 ساڈے پاک وارث دا مقصد پُجاء، تہاڈے وسن جگ تے ہمیشہ زادے
 پاوے تاج سرتے زمانے دا والی تے ہونون ہنڑیں راج آل عبا دے

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿مولودِ کعبہ﴾

(علیہ الصلوات والسلام)

ہے گالھ قدیم زمانے دی ہے ہر تاریخ سنائی
جڈاں ابراہیم خلیل اللہ کبیتی کعبے دی پدھرائی
اوں بے گھر ذات دے گھر تڑ دی سوہنٹریں تدبیر بنڑائی
جبریل کوں لا مزدوری تے کبیتی بنڑ معمار چنائی

خود روح القدس بنڑا گارا تقدیس دا سرتے چاوے
بیا اسماعیل ذبح اللہ کھڑا ساہیں آپ جھپاوے

صلوات سلام دی بارش توں جڈاں تھی گئی خوب ترائی
کیتا پاک پلستر نورانی انوار دی کاشی لائی
چھت پا توحید دی عظمت دی اُتے کرم دی ٹیل چڑھائی
ڈوہاں پیو پتراں نے سجدیاں دی پھل دار سلیب چا پائی

پیو پتر جاں کر تیار کھڑے این گھر دیاں پاک دیواراں
این گھر دا کرن طواف آئے کل قدسی جوڑ قطاراں

جڈاں وحدت دے واحد گھر دی تعمیر مکمل ہو گئی
نالے ابراہیم دے خواہاں دی تعبیر مکمل ہو گئی
اُنوں طَهَّرَ بَيْتَكُمْ اُتری تطہیر مکمل ہو گئی
ہک انڑسوپیں دیواراں تے تصویر مکمل ہو گئی
پیو پتر نے سجدے سر رکھیا کیتے لکھ لکھ شکر خدا دے
پچھیں نال خلوص دے دل دے وچ کچھ تولے حرف دعا دے

اے ابراہیم دا واحد رب تیڈی ذات جو عبد نوازے
میں عبد عبید تے کھولے ہن تیں کرم دے کل دروازے
میکوں خلقت نال امامت دے ہنی بخشے کل اعزازے
بے انت کریم دے کوئی کرے ڈسو کرم دے کیا اندازے
جھڑ چاڑ کے اپنی رحمت دے احسان خلیل تے لایائی
توفیق تے طاقت بخش کے ہنڑ چا اپنا گھر بنڑوایائی

ایں گھر اطہر دے پاسے ہنڑ مخلوق دے سر سٹوا ڈے
تھیوے قائم نماز قیامت تائیں ایں گھر دی شان ودھا ڈے
جھکے ہر ہک سر ایں کعبے دو اینکوں انجہ مسجد بنڑا ڈے
میڈی اہل البیت دے پاسے ول مخلوق دے قلب جھکا ڈے

کر کرم جو کفر نفاق والے تفریق دے جھیڑے مکن
جھکے سر کعبے دو دل لیکن میڈی اہل البیت دو جھکن

اُنوں ابراہیمؑ خلیل دعا وکھرے انداز دی منگی
 ایں پاک دعا دے وچ نظری توحید کوں ہک دو رنگی
 جھکے سر کہیں دو آتے دل کہیں دو اے گالھ آہی بے ڈھنگی
 اُنوں خالق کوں منظور ناہی ہک سجن دی اتھ دل تنگی

اوں خالق سوچیا میں ایسی جگ تے تدبیر لڑاںواں

چا اہل البیت تے بیت دی میں ہکا تصویر بٹڑاںواں

وچ بیت دے اہل البیت ہونوں ول لطف سجود دا آوے
 اُنوں نال سراں دے دل جھکن تفریق نہ رستہ پاوے
 ہر لفظ دعا دا سچ سچ کے تاثیر اکھیں تے لاوے
 ہر دوست کیتے اے لازم ہے فوراً احسان لہاوے

میڈے دوست خلیل نے گھر میڈا بہوں محنت نال بٹڑایائے

اے کیڈا لطف ہے اُلٹا اوں میڈا احسان گٹڑایائے

جڈاں عام الفیل دے سن تریہہ وچ ڈینہ تیرہاں رجب دا آیا
 اللہ دے خلیل دا ہر فقرہ ونج موتیاں نال اگھایا
 ہر لفظ اجابت چم چم کے سئے وار اکھیں تے لایا
 منظور دعا تھئی ایں رنگ وچ رب اپناں رُخ ڈکھلایا

وچ بیت اللہ دے اہل البیت کوں ملیا اذن نمودے

اُنوں دلاں تے پیشانیاں دا رب جوڑیا ہک مسجودے

توحید نے اُمّ اللائمہ کوں ڈتی گھر اطہر دی دعوت
 اے سین خلیل دے ویڑھے دی ہئی عظمت کلہم برکت
 ایں گھر دا جگ ایں سین تے ہا ، ہئی ابراہیم دی خلّت
 بس سمجھ کے مالک کل گھر دی ڈتی خالق آپ ضیافت

توحید نے اپنے ویڑھے کوں بہوں چاہنواں نال سجایا
 لکھیا کعبے دی ہر ہک سلھ تے ”مہمان میڈا جی آیا“

اے خالق دی آواز آئی تساں آپ ہو مالک گھر دے
 میں نام دا مالک ہاں ایندا ہوے آپ تساں سرکردے
 ہوے میڈے پاسے کیوں ڈہدے تساں آپ ہوسب کچھ پھر دے
 تساں ابراہیم دے وارث ہو محتاج نہیں کہیں در دے

میں ثابت کیتا لوکاں تے ڈے در اپنے تے تالے
 در والے آنون در کوہلوں ، گھر والے ہن گھر والے

وچ بیت اللہ دے ترائے ڈینہ تائیں رہے تھیدے راز نیازے
 مخلوق دے کیتے بند رہ گئے بیت اللہ دے دروازے
 جم خالق دے گھر پتر پیا ہس لوہندیاں دا اعزازے
 تہوں حرم حریم دے چوگردوں ہئی خلقت بے اندازے

وڑ وڑ دیاں گالھیں لوک کرن نہ سمجھ دے وچ کچھ آوے
 دیوار کوں جیڑھا شق ڈیکھے کھر انگلیاں منہ وچ پاوے

منہ منہ دیاں گالہیں ہن ہر دیاں ، پر عقل آہی حیرانے
 گھر خالق دے آج رب جانڑے کیڑھا صاحب شرف مہمانے
 کئی اوپرے سنون نظر دے ہن کئی دعوت دے سامانے
 کوئی خاص پراہنٹراں گھر اوندے ہے آیا بنڑ یزدانے
 لا ولد کریم دے بختاں کوں مولود مبارک آ گئے
 ہس گھر دا وارث آج ملیا تہوں تھی مسرور خدا گئے

پئے کمی آندن عرشاں توں بیٹھا ویلاں آپ وتیندائے
 رُخ ڈکھ کے گھر دے وارث دا بیٹھا پل پل جگر ٹھرنیدائے
 ہس بل پیا ڈیوا رحمت دا بیٹھا سئے سئے رنگ سٹویندائے
 ڈے جندرے اپنے کمرے کوں بیٹھا سئے سئے جشن منیدائے
 بیٹھا ڈھدائے خالق نین اتے کل نقشے وجہہ اللہ دے
 ول آہدائے بھلوے ڈیندا ہے اے کل میں پاک خدا دے

ول آہدائے جے اے باہر گیا کل خلق بھلاوے کھاسی
 کوئی میکوں سمجھ علیٰ کھڑسی کوئی ایں کوں رب سڈ بہسی
 کوئی فرق کریندیں بڈ مرسی نہ فرق سمجھ وچ آسی
 ایندے جذبے وچ کوئی فرق تاں نہیں پر خلق بہوں چکراسی

اچھا ایندے پیار دی مستی وچ جیڑھا میڈی ذات بھلیسی
 او ایندی ذات دے نور دے وچ میڈی ذات دے اُیر گولہسی

توحید نے اپنے ایلچی کوں ول اے پیغام سنایا
 ونج آکھ میڈے محبوب کوں توں ، ہئی عاشق گھر سڈوایا
 میکیوں آپ مبارک آ ڈیوے ہم روز خوشی دا پایا
 کائنات تے ظاہر کر ڈتائے آج کل دا کل سرمایا

ونج آکھ توں کملی والے کوں ڈیکھے خانہ ذات جلی دا

جیندے کانڑ دعائیں منگدا ہا کرے استقبال علیٰ دا

میں بے گھر ذات دا گھروس پئے میکیوں وارث پاک ڈھہی پئے
 رکھوالی کرنی ہے جنیں میڈی میڈے گھر وچ پیدا تھی پئے
 آج ڈیکھ کے اپنے عیسیٰ کوں میڈا بے وارث گھر جی پئے
 خوش کعبہ ہے بت خانے توں آج رب دا گھر سڈوی پئے

بیا تیڈیاں پاک دعائیں دی تاثیر مجسم آ گئے

پیا ویر تنگھیندائے تانگھ تیڈی ہنڑ کافی وقت وِہا گئے

خوش خبری سن سرتاجِ رسل سرتاجِ کرم دا پایا
 طہ یلین دا ہر غمزہ خود زیب بدن فرمایا
 ناز و انداز نے قداماں کوں کئی وار اکھیں تے لایا
 محبوب دے رُخ دی ڈیکھ چمک رب عرش اُتے مسکایا

آئے بیت اللہ دو پاک قدم جیڑھے آہن عرش نوازے

پڑھیا حسبی اللہ بیت اللہ سن قداماں دی آوازے

آئی مشعل خلوتِ وحدت دی جڈاں بیت اللہ دے نیڑے
 بت کعبے دے ڈٹھے سر بھرنے لگے آجی بت دے جھیڑے
 چوگرد جمع ہن کعبے دے تکفیر دے لوگی بیڑے
 ڈٹھا آندا خلق دے خالق کوں کھڑے تھی مکفور پریڑے

سرتاج رسل در کعبہ تے پڑھی سورہ انما دی
 کھل جندرے گئے آواز سنی جسم محبوبِ خدا دی

پئی دید جاں اُمّ اللائمہ تے سر پاک رسول جھکایا
 سر خم کر کے ہر مرسل دے سردار سلام ولایا
 پچھ خیر خیریت سرور نے اظہار کرم فرمایا
 میڈی سین نے ودھ کے بچڑے دا سر ہاں دے نال چا لایا

سرتاج رسل کوں ویرن دی کیتی پیش مبارک بادی
 چند قدم ودھا کے سرور نے ڈٹھی صورت پاک بھرا دی

اے سین نے ڈسیا سرور کوں کیا چکھدائیں حال وصی دا
 آج تریجھا ڈینہ ہے ویر تیڈے نہیں پیتا کھیر امری دا
 بیا رُنا نہیں اے ویر تیڈا ہم ہول ایندی زندگی دا
 ہس بند اکھیاں کیا رب جانڑے اَسرار ہے ذات جلی دا

فرمایا پاک محمد اے کیا فکر کرن دی جا ہے
 اے خانہ زاد خدا دا ہے ایندا ہر انداز بجا ہے

ایندیاں ایں گالھوں ہن بند اکھیاں اے خیبر شکن علیٰ ہے
 ہے بت شکنی ایندی فطرت وچ ، بت شکن ایندی ہستی ہے
 وچ کعبے دے ہن بت سارے تہوں حیدر اکھ نوٹی ہے
 پووے پہلی نظر نہ کہیں بت تے اے راز اتھاں مخفی ہے

رُنا ایں گالھوں نہیں ویر میڈا اے وحدت دا اَسرارے
 نہ بزدل ہے ، نہ نانگ ڈٹھس ، نہ اے ثور شریف دی غارے

بیا ایں گالھوں ایں آج تائیں نہیں پیتا کھیر امڑی دا
 اے گھر وحدت دے آیا ہے بٹڑ کے مہمان جلی دا
 جیڑھا اجل ہا کھانوں پیون توں مہمان ہا اوں ہستی دا
 نہیں ہوندا پاک پراہنٹریں توں امکان کہیں غلطی دا

ہر صاحب خانہ جے تائیں نہیں کوئی شے کھاندا پیندا
 مہمان دا کھانوں او تائیں ہے ترک ادب گنڈیندا

میں ہاں دعوے دار نبوت دا اے میڈا پاک گواہے
 ہے شاہد پاک نبوت دا ، ایندا ہر ہک ناز بجا ہے
 میں لڑنائے کیس اتھ وحدت دا ، میڈی نال نفاق دے واہے
 میڈا پاک گواہ اے بٹڑ آئیے ایندے ناز کرن دی جاہے

نسی کھیر امڑی دا تہوں پیتا ایہو راز ایندے وچ آہی
 ہے گھندا خرچ مدعی کوہلوں جیڑھا ڈیندائے آن گواہی

بس پڑھ بسم اللہ پاک نبیؐ ول ویر وزیر کوں چایا
 اتھاں فوقِ آیدِیہم دا جگ دے سامنے فوٹو آیا
 اللہ دے ہتھ نے سرور دے ہتھاں تے شان ڈکھایا
 ول پاک زبان دہن وِچ ڈے کے سرور لطف اٹھایا

اتھ ڈیکھ کے پیار دا اے منظر ہویا وِچ افلاک دے چرچہ
 اِج پاک گواہ مدعی کولوں پیا گھندائے پہلا خرچہ

ڈتی پاک زبان دہن دے وِچ آکھے سن فرمان جو بیٹھاں
 تیکوں رب دا خانہ زاد سمجھ تیڈے من احسان جو بیٹھاں
 تہوں ناز اٹھینداں ، خلقت دا تیکوں کر سلطان جو بیٹھاں
 کیوں پھر سنگداں وِچ کعبے دے ڈے آپ زبان جو بیٹھاں

تیڈی ذات لسانِ قدرت ہے اعزاز اے ودھ مل ویسی
 تیڈے دہن دے وِچ گڈ خالق دے میڈی پاک زبان بلیسی

ہا پاک نبیؐ دے آبِ حیات اِچ گھلیا نطق جلی دا
 ایں لعاب دہن دی لذت توں قربان ہا دم نسری دا
 ہا سورہ کوثر دا چشمہ اے پاک لعاب نبیؐ دا
 جیڑھا سب توں پہلے بنڑ گھٹی بنڑیا مقسوم علیؑ دا

بس ول کیا ہا جو پاک علیؑ کل مصحف پڑھ سنوائے
 قرآن علیؑ دے نطق کنوں معراج شرف دے پائے

لگی کنجی علم دے شہر دی جاں کھلے علم دے باب دے باجے
 کئی علم دے قافلے بند آہن اَتے صحف اسلام مآبے
 در کھلن سیتی کل علماں دا آیا دنیا تے سیلابے
 انگریزیاں بھن کے نکل پئے تھی علم یکے بے تابے
 ہئی دید رسول دے چہرے تے لب توں قرآن ہا جاری
 ہا محو تلاوت وچ جیویں قرآن کوں پڑھن قاری

خالق دے چوزویں دلہر نے ول پیارا رنگ اپنیا
 چم منہ چن ویر دا پاک نبی کئی وار اکھیں تے لایا
 اللہ دا حبیب جاں کعبے توں چا ویر کوں باہر آیا
 اللہ دے حبیب دے جھم تھی گئی چوگرد تمام رعایا
 ہئی رش لوگاں دا کعبے دے مولود دے ڈیکھن کیتے
 اوں کعبے دے مسجود اَتے معبود دے ڈیکھن کیتے

جیکوں ہتھ ڈسیا اوں ونج دسیا ہے حیدر عین ید اللہ
 ڈٹھیاں جنیں اکھیں او آہدا ہا مولود تاں ہے عین اللہ
 رخ پاک سوہی جنیں ڈٹھا آکھے اے تاں ہے وجہ اللہ
 جیڑھا نطق توں لطف اندوز تھیا آکھے اے تاں ہے کرم اللہ

میڈی بے انت عقیدت وچ ہے جذب دا خاص عقیدہ
 جڈاں اتنے اللہ رل ویندن ، ونج بنڑدائے نور علی دا

کعبے کوں خدا دا گھر آہدن ، اُج کھل گئے راز جہاں تے
 اللہ دا حرم ہنڈھیندے ہن اے خود خالق دے ناں تے
 آسی آخری لعلؑ انہاں دا جاں بنڑ مالک کون و مکاں تے
 اینکوں منبر بنڑا آذان ڈیسن اوندی گونج ویسی فلکاں تے
 جگ آکھسی وارثؑ جعفرؑ دا بنڑ وحدت اکبر آ گئے
 کعبے کوں وارث اُج ملیائے تہوں خوشیاں دا رنگ چھا گئے

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

تخلیق نورِ اول

ازل توں ما قبل دا ہے قصہ ہے گالھ آدم توں بہوں پرانی
 اجاں تاں مٹی وی ناہی مٹی اجاں تاں پانی وی ناہی پانی
 خیال دا اوندے بارے سوچن سوچینداں پانی دی ہے مدھانی
 صفات ہن ذات دے وچالے تے اڈی ناہی فلک دی تانی
 قلم کوں ناہی وجود ملیا خیالِ قدرت قدیر وچ ہا
 تے لفظ گن تاں حقیقتاً صرف ذات حق دے ضمیر وچ ہا

نہ عرش دا ہا اجاں تصور تے رخت ایجاد وچ سما ہن
 ستاریاں دے وجود ذہنی نہ اپنی خلقت توں آشنا ہن
 تے کہکشاں نیستی دے وچ ہی اے چن تے سورج صفن صفا ہن
 ہا صرف واجب ، تمام ممکن کروڑاں صدیاں دے زیر پا ہن
 حدوث دی ما وی ہی کنواری تمام حادث قدیم وچ ہن
 تے کُنْتُ كَنْزاً دے راز سارے دُن اوں صدرِ علیم وچ ہن

ضمیر ہا ذات دے وچالے تے خلق ہی امر دے وچالے
 اچانک اوں آفتاب وحدت چا روشنی دا کیتا نیالے
 تے اپنا وجدان کر کے حاصل تھیا او خورشید بہوں نہالے
 تے کرناں سورج توں ہس کے پھٹیاں چک دے ردعمل دے نالے
 تے اوندی پہلی کرن نے پھٹ کے وجود لاشے کوں جگگایا
 ہا کیوں جو محمود پاک سورج ، تے اوں محمد چا ناں رکھایا

وجود ہک ہی نمود ہک ہی مگر تعین جدا جدا ہا
 شعاعیں ملزوم ، او ہا لازم تہوں شعاعیں دا کبریا ہا
 گو فرق آپس دا ناہی ممکن اے مصطفیٰ ہی تے او خدا ہا
 جڑے اے آپس دے جوڑے جہیں دل آکھے وَالشَّمْسُ وَالضُّحَا
 ہا او بھی واحد تے اے بھی واحد تے وحدتاں وچ وضو چا کیتا
 اوں اپنی وحدت کوں قائم رکھیا تے ایندی وحدت کوں ڈو چا کیتا

اے ڈوجھا حصہ جو نور دا ہا ایں عین قدرت دا رنگ چایا
 ارادہ کیتا اوں خلقتاں دا تے کن دا فقرہ چا ایں الایا
 قلم اتے لوح عرش کرسی زمیں اتے آسماں بنڑایا
 بنڑا کے آدم دا جسم خاکی فرشتیاں کوں ہا ایں جھکایا
 خلا دیاں وسعتاں دے اندر ایں ارباں شمسی نظام جوڑے
 کروڑاں سورج ایں خلق کر کے سیاریاں دے امام جوڑے

خلا دا ہے بے کنار صحرا ، ہے ساڈا ستمی نظام ذرہ
 خلا دی بے ثقل پشت دے وِچ اے محوراں دا غلام ذرہ
 وجود ایندا ہے ذرے جتنا تے اوں توں گھٹ جیویں عام ذرہ
 اوں ذاتِ واجب پسند چا کیتا تاں ہویا ذی احتشام ذرہ
 تے اوں ایں ذرے دے لکھویں حصے کوں آپ دنیا دا نام ڈتا
 تے ایندے وِچ کائنات بھر کے چا جگ توں دکھرا نظام ڈتا

ایں بیکراں کائنات دے وِچ حقیر ذرے وجود پایا
 ایں اپنی ہک کائنات بٹڑ کے ایں اپنا مل آپ چا رکھایا
 ہزاراں ہا عالمین کوں ایں چا اپنی جھولی دے وِچ کھڈایا
 ملک تے حیوان اِنس تے جاں کوں اپنی دتی دے وِچ وسایا
 تے آدمیت کوں جگ بٹڑا کے چا انبیا دا نزول کیتا
 کہیں کوں رُتبہ نبی دا ڈتا کہیں کوں حق دا رسول کیتا

تے انبیاء دی مدد دی خاطر اُوں بھیجیا نورِ ہل اتنی کوں
 کرے اے امداد ہر کہیں دی سڈے کتھاپیں جو کوئی خدا کوں
 ایں نور دے ڈوجھے حصے آ کے ڈتا سہارا کل انبیا کوں
 خدا دی امداد بٹڑ کے رہیا نہ جاتا کہیں رازِ کبریا کوں
 سچا سگدا ہا کون اینکوں جو آپ مونہوں اے نہا سنولدا
 اے ایسے رنگ وِچ مدد ہا کردا جو کوئی نبی اینکوں نہا گولدا

ایں روندے آدم کوں شان بخشی تے کھدے ابلیس کوں رُویا
 ایں شیث دا غم غلط چا کیتا تے کندھی بیڑا نجی دا لایا
 خلیل دا اے تھیا معاون تے اوکوں چخیاں توں آ بچایا
 چھری تلوں اسماعیل کوں کڈھ کے آپ دُنہ ذبح کرایا
 پسر ایں یعقوب کوں ملایا تے آپ یوسف کوں تخت بخشے
 کلیم کوں طور تے سڈا کے ایں ہمکلامی دے بخت بخشے

تے تھئی ایہو جہیں خدا دی کرنی اول لا مکاں دا مکان بنڑیا
 جاں ڈو نیاں نے ماری محنت مکان واہ عالیشان بنڑیا
 زمانے ول ایں کنڑیں مٹائی جو اوکھ ایں گھر تے آن بنڑیا
 ایں گھر دے وچ آ کے غیر وڑ گئے اے خلق دا امتحان بنڑیا
 خدا سڈا کے چا قبضہ کیتا تے آپ نقلی خلیل بنڑ گئے
 کئی ہاجرہ تے جبل تے عزلی تے جعلی کئی اسماعیل بنڑ گئے

خدا نے ڈٹھائے مکان میڈائے تے غیر قابض تے او وی زوری
 ہے چٹے ڈینہ دا اندھار گھلیا ہے دادنی پئی چکپندی چوری
 بتاں نے او سنگدلی ڈکھائی خدا پناہ تے خدا دے کھوری
 ہے کافراں کعبہ انجہ ٹھہرایا چا کیتے بدواں دے دل پشوری
 خدا دی وحدت تے بت چا کھسن ، خدا کیوں انہاں دی ہینڑ چاوے
 اول سوچیا ہنڑ ہے قبضہ گھنتاں تے کون ایڈی اوینڑھ چاوے

خیال کیتس جو ہنر عرب وچ میں اپنی پہلی کرن کون بھیجاں
 میں اپنی وحدت دے آئینے وچ چا اپنے کل بانگین کون بھیجاں
 جہالتاں دی ہے رات انڑ دھم چا نورِ اوّل حسن کون بھیجاں
 زمانہ یوسف کون بہوں سریندائے میں اپنے غنچہ دہن کون بھیجاں
 ہے نقلی رباں ملندھری ماری ، میں بھیجاں ہک مصطفیٰ بنڑا کے
 اے اصلی نقلی دا اٹ تاں نکلے چا بھیجاں بالکل خدا بنڑا کے

سکیم جسمم اے پاس ہو گئی زمیں تے تھئی مصطفیٰ دی آمد
 نہ عین رب ہا نہ غیر رب ہا مگر اے ہی خود خدا دی آمد
 تے بت وی بت بنڑ کے ڈہدے رہ گئے ڈٹھی جڈاں کبریا دی آمد
 عرب دی ادھ رات جگمگا گئی تھئی جو شش ضحیٰ دی آمد
 لباسِ رحمت دا زیب تن ہا ، تے کیوں جو رحمت ناہی راسِ آندی
 نہ ٹس توں مس تھئے خدا دے دشمن جو گالھ رحمت دی ناہی جگاندی

اے ناہی ممکن ، درست دنیا جو صرف رحمت دے نال ہووے
 اے سوچیا رب جو نال رحمت دے کچھ نہ کچھ تاں جلال ہووے
 زمانہ کا کے بھرا دا کوئے نہیں ، ہو خوف کچھ تاں خیال ہووے
 جلالِ قدرت وی ہے ضروری جو انتہائے جلال ہووے
 اوں اپنی ڈوجھی کرن کون سڈیا تے آکھیس میڈی میں پچا ڈے
 توں میکوں ایں پاک گھر دا قبضہ حیاتی ہووی ولا گھنا ڈے

انہاں کوں بے دخل کر جو کعبے تے مفتی قبضہ پھبائی پٹھن
 اے کافی عرصے توں ڈال پتھر تے پتی جگ دی پوہائی پٹھن
 تے میڈے گھر کوں توں ڈھیٹکی ڈیکھ اپنا گھر تڑ بڑائی پٹھن
 تے میڈی مخلوق کوں ولا کے کریندے جگ تے خدا ئی پٹھن
 انہاں دا ونج چانویں آپ ٹنٹا جہاں دے ظلم و ستم دی گو ہے
 انہاں کوں تیرہاں رجب دی ونج ڈس جو کیویں تیرہاں دیہاں دا سو ہے

اے میڈا گھر تیڈا اپنا گھر ہے تے خانہ واحدی ہے گالھ ہکا
 جو تیڈا میڈا تاں فرق کوئے نہیں تے غیر کیوں اتھ چلاوے سکا
 اساں تاں ہک بے دے ہیں گھر وگی ہے کیتا خلقت چا اچا جھکا
 توں مکدی ہنڑ بس مکا انہاں کوں توں ونج کے لعنت دا مار دھکا
 اے میڈا گھر نہیں اے تیڈا گھر ہے تے آپ اینکوں سدا ہنڈھانویں
 اے تیڈی مرضی دی کھیڈ راہسی توں چاہیں جنوں چا در بڑانویں

میڈا سراپا توں اوڑھ کے ونج تے زیب تن کر چا کبریائی
 توں اپنے چہرے تے میڈے چہرے دے نقش تے نین ونج سجائی
 میڈی بصیرت وی نال اپنیاں حسین اکھیاں دے ونج رلائی
 توں غائبانہ تاں کردا رہ گئیں تے ظاہراً ونج کے کر خدائی
 لسانِ ناطق جو توں ہیں میڈے غریب خانے کوں جگمگا ڈے
 جھکائے قدسی تیں آدم آگوں تے ہنڑ توں آدم کوں اتھ جھکا ڈے

تیں پہلے میڈے ایس پاک گھر کوں مٹن توں کئی وار ہا بچایا
 تیں ابراہم دے رذیل لشکر کوں ہا ابابیل توں مرایا
 ہمیشہ قحطان دے عزائم کوں تیں ہا مٹی دے وِج ملایا
 خلیل کوں میڈے پاک گھر دا ہا سارا نقشہ وی تیں ڈسایا
 جے سچ پچھیں تاں ایس گھر دی خلقت دا کل دا کل مدعا وی توں ہیں
 تے میڈا مختار عام توں ہیں بس ایس سمجھ ہنڑ خدا وی توں ہیں

میڈی اے چھوٹی جہیں صلاحے حقیقت اپنی چا خود لکا توں
 تے راز ہونون ہمیشہ گھنڈ وِج تے اصل ہیں راز کبریا توں
 بشر نما بنڑ کے وِج بشر وِج بشر دے چیتے نہ وِج رلا توں
 شرف چا ڈے رشتہ داریاں دے تے ظاہراً ماتے پیو بنڑا توں
 توں لَمْ يَلِدْ كُفُؤاً اَحَدٌ ہیں مگر ڈکھا شان ھل اتی دے
 اے نورِ واحد دی جزو ثانی ، توں وِج کے ہنڑ نال رل بھرا دے

جکیوں ہا تیں شیر توں بچایا تے جو ہے وحدت دا شاہزادہ
 میڈے تقدس دا جو ہے پیکر میڈی وجاہت دا ہے ارادہ
 جو دین کل ہے تے عین حق ہے تے میڈی عظمت دا ہے لبادہ
 ہے نام عمران پاک جیندا تے ہے محافظ جو مصطفیٰ دا
 انہاں کوں شرفِ پدر چا بخشو جو اصل ہمزاز ہے جلی دا
 خدا کوں مطلوب ہے شان اوندی ، سڈیسی بابا او تیں علیٰ دا

تے ہی جو شہزادیِ عدن ہے تے میڈی تقدیس دی قبا ہے
 کینر ہے جیندی عصمت کل ، جو نَزْهُونَ دی انتہا ہے
 زمانہ بنتِ اسد سڈیندائے حقیقتاً شیر حق دی ما ہے
 اوہیں کوں ڈے شرفِ مادری دا ایہیں دے وچ میڈی کل رضا ہے
 اوندی حفاظت وی تیں ہے کیتی اوہیں کوں ہنر شرفِ مادری ڈے
 توں اوندی ممتا دے پٹھ و نچ پل تے اوکوں ہنر نور پروری ڈے

توں میڈی قدرت دا ہیں جو مظہر توں اوکوں مظہر بڑا علیٰ دا
 خدا کوں ہے علوِ شانِ مطلوبِ اصلِ عصمتِ دی اوں کلی دا
 تہوں اوندی آغوشِ عاطفت کوں اے نور ڈیندا ہاں تیں ولی دا
 توں بال بنڑ کے سجا او جھولی ، ایہو ارادہ ہے میں جلی دا
 بلند تے بالا توں ماورئی کوں میں پتر اوں سین دا سڈیساں
 میں اپنی وحدت دے راز ڈونگھے فقط ایں پردے دے وچ لکیساں

کڈا ہیں جے بحث چھڑ وی پوے نہ اوں کنوں راز اے لکانویں
 جے آپ کوں تیں توں وڈا سمجھن تاں راز بیشک چا ول ڈسانویں
 انہاں کوں بچپن دے خاص قصے جے ڈسناں چاہیں تاں ڈس سنانویں
 یقیں دہانی تے نوبت آوے تاں آپ گلستے کڈھ ڈکھانویں
 ہیں توں عجائب دا خاص مظہر تے ایندا اظہار ہے ضروری
 تیکوں میں ایں رنگ دے وچ بھینداں لباسِ بشری وجودِ نوری

رجب دی تیرہاں ، سعید گھڑیاں کوں ذاتِ وحدت نے خود ملایا
 تے اپنے دولت کدے کوں خالق چا رحمتاں نال خود سجایا
 بَبَکَّتِ دِی حَسینِ نَگری دے وِچ جاں خالق دا نور آیا
 جاں آیا مالک مکان گھر وِچ تاں جدتاں در نواں بنڑایا
 تے روح باطل دی تھر تھرا گئی جو حق دا پروردگار آ گئے
 جناں نے متھے زمیں تے رگڑے جو صاحب ذوالفقار آ گئے

ہے قبضہ ذوالفقار تھہ وِچ تے اوندے قبضے دے وِچ قضا ہے
 تے زور دے اگوں زاریاں ہن تے زور وی زور کبریا ہے
 تے جگ تے طاقت دے چار لنگ ہن تے جوش باطل دا تہوں ہوا ہے
 اے کافراں دے خدا پئے آکھن نصیریاں دا ایہو خدا ہے
 اساڈا ایں گھر دے وِچ وی رہنڑاں قسم خدا دی محال تھی گئے
 اساڈی رحمت دے نال تڈ ہئی جلال رحمت دے نال تھی گئی

تھاڈے وانگوں ولا زمانے تے تیں جیہاں بت شکن بھیجیاں
 دلاں دے کعبے بتاں توں پر ہن اے اپنے گھر وی صفا کریاں
 چا لوگاں بت ول وسائے ہن میں دلاں دا قبضہ وی گھن ڈکھیاں
 تے آنوناں پووے شاید میکوں میں پونڑ باطل دی آ مریاں
 میں بن کے جعفر دے سر دا وارث تمام لہنڑیں اگاڑنے ہن
 جیڑھے جو غاصب جہاں تے ہوسن او میڈے گھوڑے لتاڑنے ہن

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ آئینہ وحدت ﴾

خدا کوں ہک ڈینہ خیال آیا میں اپنی وحدت دا حال ڈیکھاں
 میں کیڈا سونہڑاں میں خودتاں ڈیکھاں تے ڈیکھاں کیں شے دے نال ڈیکھاں
 ایہو جیہاں کوئی بنڑاں شیشہ میں اپنا حسن و جمال ڈیکھاں
 میں اپنی وحدت تے اپنی قدرت کرم عطا تے جلال ڈیکھاں
 صفات دے نقش نین ڈیکھاں عمل کریندے صفات ڈیکھاں
 میں اوندے وچ کل دا کل ڈسیاں میں اپنی صورت تے ذات ڈیکھاں

کرم دے اندر میں سونہڑاں لگداں یا میکوں اپنا جلال چھکدائے
 یا میڈا پکیر آتے سراپا صفت دی اجرک دے نال چھکدائے
 یا کبریائی دی پاک چادر دے نال میکوں جمال چھکدائے
 اُلوہیت دی دراز قامت تے طرہ لا یزال چھکدائے
 میں اپنا آئینہ آپ جوڑاں چک ڈیواں اپنا نور بھرتے
 میں اپنی نوکِ پلک سنواراں نت اپنے شیشے تے دید کرتے

میں اپنی عظمت اُتے جلالت دا نور چا ذات توں نئاراں
تے ول لطافت دے نال اپنیاں تمام صفتاں کوں وِچ پنہھاراں
پچال کے اپنا نورِ واجب کرم دیاں ہیلاں دے نال ٹھاراں
وت اپنی وحدت دے جلوپاں کوں شعاعیں وانگوں چا وِچ اُتاراں
جڈاں اے شیشہ تیار تھیسے چا اپنی خلوت دے وِچ سچیاں
میں اوندے وِچ اپنے آپ کوں ڈیکھساں تے بہہ اپنا دل وِلیساں

تے اِنَّمَا مَرَّةٌ دے نوری چا کارخانے عمل ڈکھایا
تے ذات توں عظمت و جلالت دے نور حق تے نکھار آیا
پچال کے نور ذاتِ واجب ارادہ نَسِیَ سیتی ملایا
شعاعیں صیقل کیتا جاں اوکوں تاں کھل کے شیشہ او جگمگایا
اوں ذاتِ واجب نے اوندے وِچ اپنے عکس کوں دل نواز ڈٹھا
جیں اُتے تاجِ کبریائی تے طرہ امتیاز ڈٹھا

کرم دا پا کے لباس ، وِچ اوندے اپنی رحمت دا روپ ڈٹھس
اُلُوہیت دی سجا کے پوشاک اپنی قدرت دا روپ ڈٹھس
سجا کے چہرے اُتے جلالت ول اپنی عظمت دا روپ ڈٹھس
صمد جو ہا بے نیاز تھی کے ول اپنی وحدت دا روپ ڈٹھس
تمام صفتاں دے موتیاں دا مرصع ول تاجِ پا کے ڈٹھس
تے خود کوں ہر زاویے تے ڈٹھس تے خال و خد کوں نجھا کے ڈٹھس

اے سوچیں جو اس آئینے وِچ میڈا سراپا تاں کل سما گئے
 تے میڈے کل جلوے ایندے وِچ ہن اے ذات میڈی دے راز پا گئے
 اے ہو بہو میڈے بھلوے ڈیندائے اے عین قدرت دے رنگ چا گئے
 اینکوں بنزائیم تاں اپنی خاطر تے ہنڑ اے خود میڈے پیش آ گئے
 اے حمد کر کے بنزایئے محمدؐ تے میکوں محمود چا بنزائیں
 اے ایسا بنزایئے تے ڈھک کے بنزایئے بنزن سیتی میڈا دل چرائیں

اے ایڈا دکش تے دربا ہے جو میڈے دل دی اڈیک بنڑ گئے
 بنڑا کے اس کوں میں سرسری طور تے ہا جاتا جو ٹھیک بنڑ گئے
 ولا ڈُٹھم غور نال اس کوں اُمید کولوں ودھیک بنڑ گئے
 پکا کے ڈُٹھم نجھا کے ڈُٹھم ، اے وحدہ لا شریک بنڑ گئے
 اے ٹھیک ہے اے ہے نورِ واحد ، احد سڈانوں اینکوں جگاندائے
 جے ایندی وحدت کوں قائم رکھداں تاں میڈی وحدت تے حرف آندائے

خیال کیتس جو کیوں نہ ایندے حسین پیکر چا ڈُو بنزانواں
 ڈوہاں دے وِچ اپنا عکس ڈیکھاں تے اپنی خلوت دا دل ولانواں
 میں ہک دے وِچ ڈیکھاں اپنی عظمت تے ناں محمدؐ ایندا رکھانواں
 تے بے دے وِچ ڈیکھ اپنی قدرت دا روپ جلویاں دا لطف چانواں
 او میڈی قدرت دا ہووے مظہر تے اونکوں شانِ جلی چا ڈیواں
 ہاں کیوں جو میں وی علیؑ تے اعلیٰ میں نام اونکوں علیؑ چا ڈیواں

جڈاں وی کوئی میڈیاں قدرتاں دے خلاف اپنی زباں اُٹھاوے
 اے میڈی قدرت دا بنڑ کے مظہر اے جملہ کم میڈے کر ڈکھاوے
 میں کیویں رزاق رزق ڈینداں اگر کہیں کوں سمجھ نہ آوے
 میکیوں بچانوں کیجے اے انگلی ہلا کے خود رزق کھڑ وٹداوے
 اگر کہیں کوں سمجھ نہ آوے ہے ہک خدا ہر جگہ تے کیویں
 اے چالھی جاہیں اڈا کے دعوت ڈساوے موجود ہے او ایویں

جے میڈی خلاقت کہیں دے دماغ دے وچ اگر نہ آوے
 بغیر کہیں شے دے اے وی مخلوق خلق دنیا کوں کر ڈکھاوے
 میں کیویں زندہ کریساں جگ کوں جے عقل کہیں دی سمجھ نہ پاوے
 اے اپنے پیراں دی مار ٹھوکر ہزاراں مردے کھڑا جیواوے
 جو میکیوں ڈیکھن دی ضد کریسن میں اپنی مشکل اس حل کریساں
 ہے ایندا جلوہ وی میڈا جلوہ ، خدا بنڑا کے اینکوں پٹھیاں

نبی ولی جن و انس وچوں جڈاں وی کوئی میکیوں جتھ سڈیسی
 حیاتی ہووس ہے کرتا دھرتا اے ہر دی امداد ونج کریسی
 اے کل نبیاں دا بھاگ وندے میڈیاں اگوہیاں اے کل تریسی
 اے جیوے بانہہ بیل ہوسی میڈا تے میڈی وحدت وی اے بچسی
 میں ایندے دشمن کوں چھوڑنا نہیں توڑے میڈا تابع دار ہوسی
 میں اپنے منکر کوں ڈیساں جنت جیڑھا ایندا غم گسار ہوسی

علیٰ ولی رب دا آئینہ ہے تے ذات حق دی پھریند اے ہے
 ہے نورِ قدرت محیط دریا ، اوندا تموج وہیند اے ہے
 ہے ڈہدا خالق ہے سنڑدا خالق ڈکھیند اے ہے سنڑیند اے ہے
 شفاعتاں دی منوت اے ہے سفارشاں دی منیند اے ہے
 دعا کریندائے ہمیشہ جعفرؑ جو بچڑیاں دے شہر بدھیجس
 حسن دے چن دی حیاتی ہووس ڈکھاں دا بدلہ ہنڑیں گھنیجس

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عمل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿وجہ اللہ﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

زمانہ آہدائے امیرِ کل کوں اے ذاتِ حق ہے خدا دا چہرہ
اے گھن کے نونہاں توں چوٹی توڑیں مکمل ہے کبریا دا چہرہ
حقیقت اِج ہے خدا دا چہرہ تمام آلِ عبا دا چہرہ
جو ساڈے دور اِج ہے رب دا چہرہ او ہے ساڈے رہنما دا چہرہ

ہے ذاتِ وحدت مزاج ایندی ، ہے اوند اے بے مثال چہرہ
اے حسنِ وِج لا زوال چہرہ تے رعبِ وِج ذوالجلال چہرہ

جیڑھا زیارت ہے رب دی چاہندا او ڈیکھے اے دنواز چہرہ
اے اوند اچہرہ نہیں عام چہرہ ہے اوندی عظمت دا ناز چہرہ
تاثرات ایندے ہن مشیت ، ازل دا ہے کار ساز چہرہ
جو ظاہر ہو کے وی غائب راہسی اے ہے او وحدت دا راز چہرہ

انا کوں اظہارِ ذات کیتے ضرورت ہوندی ہے ہک بدن دی
انائے وحدت چنی ہے صورت ظہور کیتے حسن دے چن دی

بشر دا ہوندائے سنجائڑ چہرہ خدا دی ہے اے سنجاپ چہرہ
 اے اونداکل ترجمان چہرہ ، بٹڑایائے اول اینکوں آپ چہرہ
 انا تے پیکر دیاں عظمتاں دا حقیقتا ہے ملاپ چہرہ
 نہیں باجھ چہرے دے کوئی تشخص جو ہر دا ہے آپو آپ چہرہ
 جیویں جو کوئی شخص باجھ چہرے دے کہیں کنوں وی سنجاپدا نہیں
 ایویں ایں میڈے کریم باجھوں خدا خدا جگ کوں جاپدا نہیں

جے جسم سارا حسین ہو کہیں دا تے ہو اونداعیب دار چہرہ
 نہ کوئی وی اونکوں حسین منیسی جو ذات دا ہے سنگار چہرہ
 خدا جو چہرہ پسند کیتائے ہے حسن دا کردگار چہرہ
 تمام عیباں کنوں منزہ جہاں دا پروردگار چہرہ
 جو ایندے وچ عیب ہے گولیندا اوعیب پہلے خدا دے گولے
 خدا تاں عیباں توں پاک راہسی اوعیب خود اپنی ما دے گولے

جے ذات ناراض ہوسی کہیں تے ڈکھیسی جملہ جلال چہرہ
 غضب دی سرخی جیں تے ہوسی نظرسی دنیا کوں لال چہرہ
 تے ہوسی معمور قدرتاں دے جلال دے رنگ نال چہرہ
 ہے جملہ کیفیتاں دا مظہر ازل توں ہے لا یزال چہرہ
 اوندے غضب دا اوندی رضا دا ہمیشہ اظہار ایں توں تھسیسی
 جے اے نہیں راضی تاں اونہیں راضی گو راضی اللہ ودا سڈیسی

اگر کوئی چہرے توں منہ چا پھیرے کرے او اظہارِ نفرتاں دا
 اونکوں ہو چہرے کنوں تاں نفرت رویہ رکھ کے مُحبتاں دا
 منگے او خالق توں کھڑکے جنت تے طالب ہو اوندیاں رحمتاں دا
 تاں ایسے بد بخت تے وسیندائے خدا بھی مینہ اپنیاں لعنتاں دا
 جو پاک چہرے کوں ڈیکھ ٹھردائے سمجھدائے رُخ ڈیکھنا عبادت
 ہے اوں تے تھیدی کرم دی بارش سجن سمجھدی ہے ذاتِ وحدت

حقیقتاً سارے پاک جو ہن اے سارے ہن خود خدا دا چہرہ
 ہن اوندیاں کیفیتاں دے مظہر، ہن اے خود اوندی رضا دا چہرہ
 انہاں دا رُخ ڈیکھنا عبادت، ہن اے یکے کبریا دا چہرہ
 خدا کوں ڈٹھائے، جیڑھا چا ڈیکھے کہیں بھی جلوہ نما دا چہرہ
 ہنتر آسی جعفرؑ دا پاک وارثؑ او رب دا قائم مقام ہوسی
 نہ ہوسی دشمن دا نام باقی خدا دا دیدار عام ہوسی

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

﴿بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ﴾

﴿مددگارِ الہی﴾

ازل توں پئی ہے روئین آندی میں مشکل راج ہر نبی کوں ڈٹھائے
 سڈیندا ہر کوئی رہیائے خدا کوں میں ہر وصی ہر ولی کوں ڈٹھائے
 میں آدم و شیث کوں وی ڈٹھائے میں بڈا تر دا نجی کوں ڈٹھائے
 عجیب گالھے جتھاں وی کہیں نے خدا کوں سڈیائے علی کوں ڈٹھائے
 پکارن آلا تاں صرف اللہ دی ذاتِ واجب کوں کھڑ سڈیندائے
 سمجھ نہیں آندی سڈیندن اوکوں تے اے کیوں امداد ونج کریندائے

اے عرض کرن دی جاہ وی کوئی نہیں تے ذہن میڈا اے بہوں سوچیندائے
 جڈاں نہ کوئی آ کے بھل بھنوانوے اے کیڑھی گالھوں مدد کریندائے
 ہے ایویں انڑ منڑ تے میکیوں ونج گنڑ، اے مفتی نانواں چا کیوں گنڑیندائے
 جکیوں سڈیندن او پہنچدا نہیں اے بن بلائیں ونج کے ڈکھ ٹلیندائے
 کوئی ایں توں پچھے تیکوں کیں سڈیائے، جے کہیں نہیں سڈیا تاں کیوں گیا ہیں
 سڈیندے پٹھن او کل خدا کوں، پیا جو ویندائیں کیا توں خدا ہیں؟

میڈی اے گستاخی معاف آقا ایس بن بلائے وئجن نہیں ٹھہندا
 تیکوں پکارن تاں ونج توں بے شک ، ایویں وئجن تیکوں نہیں جگاندا
 یا آکھ انہاں کوں تیکوں سڈن ، مدد دا تیکوں جے ڈا ہے آندا
 کوئی منت احسان تیڈا سمجھے ایہو تاں دستور ہے جہاں دا
 جتھاں کوئی اللہ کوں سڈ چا مارے تے تیڈی بھدی مدد سوا نہیں
 قسم خدا دی توں خود منیسیں تیڈے سوا کوئی ساڈا خدا نہیں

ڈسا اے جعفرؑ دا پاک مولاً توں آپ کوں اتنا کیوں لکیندائیں
 لکن دا ڈا وی نہیں تیکوں آندا توں لک کے ہر چیز چا ڈسیندائیں
 جڈاں خدا کوں سڈیندائے بندہ مدد کرن کیتے خود جو ویندائیں
 ہے ایندا مطلب تاں صاف ایہو جو خود نصیری ودا بنڑیندائیں
 مکا اے جھیڑے مدد کوں نہ ونج ، جے ویندا ہیں دل ڈسا توں کیا ہیں؟
 چا آکھ چٹ چڑھ کے سارے جگ کوں جوکل زمانے دا توں خدا ہیں

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ خواب ﴾

غدیر دی رات خواب ڈٹھم غدیر دی رات ہے غدیری
 ہے سارا ماحول قص دے وچ فلک دی بھر کے کھڑی بھنبھیری
 میں سمبہ کے بیدار بخت ڈٹھن محبتاں کوں ملی امیری
 لگی ہے اکھ تاں ہے اکھ لگی ونج جتھاں جو کل رنگ ہن قدیری
 کھرانڈ بلبل تے گل دی ڈٹھم چمن دے ہن پر خروش قہقہے
 خوشی توں شبیم کوں روندنا ڈٹھم پھلاں دے سسڑیم نموش قہقہے

سفید بدلاں دے ہن کوہاٹاں تے رحمتاں دے بھرے کچاوے
 ہوا دے وچ گھم شراب دی ہئی جو ساہ گھنوتاں خمار آوے
 نسیم سحری ستی ہوئی ہر بروڑی کوں ودی ہلاوے
 شجر دی ہر پونہلی تے بیٹھا فجر دا پنچھی ملہار گاوے

ڈٹھی میں ڈو مچھلیاں دے منہ توں نکلدی خورشید دی چنگاری
 عمل دے میدان دے وچالے ہے اتری خورشید دی عماری

سحر دی ساوی جھڑاں دے پونڑیں دے وِچ فلک خود پیا ہا پنڑدا
اندھارا اپنے سیاہ مقدر کوں ایویں بیٹھا ہا ونڑدا تنڑدا
کناں توں غنچہ لہا کے چادر سیاہ شب دی ، کھڑا ہا سنڑدا
کھنڈایا چینڑاں تریل اتجھاں جو باجھ سورج دے کون چنڑدا

میں ہر سکون اِج ڈُٹھائے تحرک تے ہر تحرک سکون وِچ ہا
تے وقت مجنوں ، خوشی دی لیلیٰ دی خاطر اپنے جنون وِچ ہا

ہے یاد میکوں اے خواب وانگوں تھئے میکوں سبز پر عطاءے
میں کیتائے پرواز آسماں دو چا طے کیتے میں ستے سمائے
میں پہنچیاں اُتھ جبریل جو سدہ دے واسیاں دی وی انتہائے
ڈُٹھائے میں جبریل نندر بیٹھائے تے پیٹھ کھنباں دے سر چھپائے

میں نال اوندے جو ونج کھڑوتاں سنڑن میں جبریل دے گھراڑے
میں پہلی واری فرشتیاں کوں وی نندر ڈُٹھائے اوہیں ڈیہاڑے

خیال کیتم فجر دا ویلائے اے گھوک بیٹھائے چا میں جگانواں
میں آسماناں دے گجھ ٹولاں تے ایندے دل دا وی حال چانواں
یا میں وی سدہ دی شاخ تے بہہ کے نال ایندے پریم چانواں
میں نال گیاں تے ایویں جبریل تے پیا ہے میڈا اچھانواں

او بھر کے چھرکی سجاگ تھی پئے تے میڈو ڈُٹھس ولا سنجاس
معانقے دے کیتے ولا اپنے سوہنڑیں سوہنڑیں پراں کوں چاس

میں اونکوں مولا مدد بلا کے مزاج پچھ کے ہے گل چلائی
 ہے کیا وجہ آج دی رات میگوں ہے شاد ڈسدی یکی خدائی
 زمانہ سارا نہال ڈسدائے خوشی ہے ہر سو گلگم وچھائی
 ہے فرش توں عرش تک مسرت نے چار سو آج دھمال پائی

اوں ہس کے ڈسیا جو آج زمانے تے ذات واجب داراج تھی گئے

تہوں زمانے دا ذرہ ذرہ خوشی کنوں خوش مزاج تھی گئے

توں ڈکھ تان سہی عرب دے اندر جو بچ کے وٹھا ہے ابر رحمت
 متام ہے اہل کفر دے گھرتے حق کوں حاصل ہے آج مسرت
 عرب دی نگری کوں آج تان رنگن ہے آج ہر ہک نوع دی خوش طبیعت
 خوشی دے موقعے ڈتی ہے قدرت نے آلِ قظیمیر کو ضیافت

کتھاپیں نقلی خلافتاں دے خلاف ڈسدی پرہیں دی ستھے

کتھاپیں باطل دی ریش دے وچ نظر دا عالم کوں حق دا ہتھے

توں ڈکھ آج حق دا پاک منبر غلاظتیاں کولھوں پاک ہو گئے
 ہے حق کوں اپنا مقام ملیا تے دامن شب وی چاک ہو گئے
 جو با بلا فصل کیتے فاصل ، اے فیصلہ تھئے ہلاک ہو گئے
 کھڑا ہے اسلام مسکراندا مقدر آج تابناک ہو گئے

علیٰ دے سرتے نبیٰ دی پگ ہے نبیٰ دی پگ لاج ہے خدا دی

تہوں تان خالق جشن منایائے بدھی ہے پگ آج بھرا بھرا دی

تیکوں خبر نہیں قسم خدا دی جشن جو عرش برین تے ہے
 لڑیندا پئے جام ذرہ ذرہ ، خمار کل عالمین تے ہے
 نبی وی ساغر بکف نظردن تے دید ماء معین تے ہے
 ہے عرش تے رحمتاں دا بدلا کرم دی واچھڑ زمین تے ہے
 جو آج تاں اللہ دے پاک چہرے تے کج خدائی دا تاج ڈسدائے
 جہاں دا خالق ہے موڈ دے وچ تے شوخ حدتوں مزاج ڈسدائے

اے کون ہے جیڑھا پاک منبر تے آج سلونی بیٹھا الیندائے
 تے گفتگو دے مزاج دے وچ رلا کے کوثر بیٹھا لئیندائے
 تے کھول کے میکدہ اکھیں دا ملا کے اکھیاں بیٹھا پلیندائے
 تے مستیاں دی گھٹا وسا کے اے خلق کوں رب بیٹھا ملیندائے
 جہاں کوں آئینہ دارِ وحدت حقیقتاً مرتضیٰ نظر دائے
 کنھیاں کوں حیدر کنھیاں کوں احمد کنھیاں کوں آج خود خدا نظر دائے

تمام اکھیاں دا ظرف ڈہدائے شراب اکھیاں دی تاں لئیندائے
 تے جیڑھے کم ظرف سڑدے پیٹھن سڑاند موجب بیٹھا سڑیندائے
 تے بے زراں کوں بنڑا کے بوذر پیا عطا ظرف خود کریندائے
 الستی سوہیں نہال پیٹھن جو ساقی موہتاں بیٹھا چلیندائے

الست دے ڈینہ بِرَبِّکُم دی ایہیں پلائی ہیئی ولا پلائی ہس
 جو مستی روحاں کوں پہلے وی ہیئی او مستی جسماں کوں آج ڈیوائی ہس

جڈاں اے جبریل گالھ کیتی جو اَنج شرابِ ولا ہے سستی
 میں آکھیا توں جے میں توں پچھیں تاں میں وی مئے خوار ہاں الستی
 ازل توں پر باش روح میڈی ہے دین میڈا اے مئے پرستی
 مگر میڈے ظاہری بدن کوں ہے اَنج ضرورتِ ولا دی مستی
 جڈاں توں ہے میں اے جام پیتا تڈاں دی جعفر خودی ہے گھڑی
 میں یا علی کر کے سجدے ڈھٹاں اتھاہیں میڈی ہے نندرا گھڑی

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿خطبہ﴾

لکھ لکھ حمد اوں محسن دے جنیں پل پل کرم وسایا
گندی نالی دے کیڑے کوں نطق عطا فرمایا
نطق وی موتیاں بھریا جیڑھے پل پل ارم کھلایا
ول عرفان دے عرشاں دا دکھرا معراج کرایا

پورے ترے کم نہ آنون بندہ بانڑ جے مارے
الفوں بے نہ حاصل ہووے جے نہ تخی سدھارے

عاصی تے بدکار ازل دے جریمں وقت نبھایا
لُدھ کڈھ تے ہے مُڈھ دیوانے دوزخ سدا کڈھایا
وانگوں طور دے شجر دے خالق جسم کرم وسایا
گنگے تے گنگ دام دی جھ تے روح القدس الایا

کھنھ گھتیاں پر جلیاں سوچاں اڈیاں مار اڈاری
جبرائیل دے نطق تے کیتی میڈی فکر سواری

چٹ پیرے محتاج تے عاجز سو بھ ادراک دا پایا
 علم اَتے عرفان دا پٹکا عجز نے آئز بدھایا
 اپنے کون در پاک کرم دا آپ کریم ڈکھایا
 جاہل تے نااہل کون وارث پنن دا گر سکھلایا

ڈے کے جرأت سوال دی مولا بخشیاں آپ قطاراں
 نابینا تھی پینا ٹریا ملیاں علم مہاراں

چر جگ جیوے سین دا جانی مبدا پاک کرم دا
 پل پل جو نگران ازل دا عالم علم عدم دا
 جیندی چشم عنایت ٹالے سر توں روہ الم دا
 جنیں لچپال دی لچپالی توں پھر ڈکھاں دا دھمدا

جیرہا رنگ اپناوے سوہنڑاں ہر ہک صورت حق
 ڈکھ سکھ دی نکھ لکھ لکھ ویڑھے ، عدل عدالت حق

عمل اطاعت فرض اساڈا کرم کرے نبھ آوے
 بخش ڈیوے تاں کم ہے اوندنا بخشن ہار سڈاوے
 کرے سزاتاں عادل ہے نہ عدل دے وچ فرق آوے
 عبد کیتے معبود مناسب جو سمجھے فرماوے

میں ول میں نہیں راہندا جے نہ ہووے کم عصیاں دا
 جے نہ معاف کرے او سوہنڑاں او وی او نہیں راہندا

کرم دی حد ہے میں عاصی کوں صدف بناں دُر ڈتے
 شل تے وسے ہوئے ادراک کوں اُڈرن دے اُر ڈتے
 شہر علم دے دروازے تے پہنچن دے گر ڈتے
 موج فنا دے موتی سوہنڑیں خود آپیں ٹر ڈتے

کرم وسایا ہتھ سنجڑایا بخشیاں حق تدبیراں
 ہر نعمت کوں جکڑ گھدا میں شکر دیاں پا زنجیراں

لکھ احسان کریم دے ہن جنیں قدم قدم لُج رکھی
 نال کرم دے غیراں دے وِچ عاصیاں دی دھج رکھی
 بیڑ ستار ہر غلطی ساڈی کرم تے کج رکھی
 ناں لیوے بدکاراں دی لُج کل رکھی آج رکھی

نہیں احسان لہانوں دے تا حشر جیناں جھکن
 ہک ساہ دانہ شکر تھیوے توڑے ساہ زندگی دے مکن

چاڑھ کے جھڑ احسان دے مولا کئی نقطے سمجھائے
 روحانی نفسانی علوی سفلی ربط ڈسائے
 عجز تواضع نیک گمانی سارے سبق رٹائے
 شرع طریق تے حق عرفان دے موتی آن اگھائے

پاک سخی نے حکم سنایا حق کوں مول نہ چھوڑو
 ہر توں آپ کوں نیواں سمجھو ہر دیاں جتیاں جوڑو

ہک کن وچ کوئی گالھ کڈھے ول بے کن معانی منگے
 اپنے کن کوں جھوٹا جانڑو پکڑو عفو دا رنگے
 ظرف ودھانوں فقر دا منڈھے قلب نہ ہووے تنگ
 فقر دے وچ ہے راہندی ہر دم نفس تے فقر دی جنگ

نفس مریلا شیراں دے کر ڈیندائے پانی پتے
 یاد رہے ایں موقعے تے نت فقر فقیر دا جتے

کیوں جو نیک گمانی دا ہے مرشد سبق پڑھایا
 اکھیں ڈٹھے عیب و سارو مرشد حکم سنایا
 ول اکھیاں کوں جھوٹا سمجھو آپ امر فرمایا
 مرشد شک شبہات دا ساکوں بہوں نقصان ڈسایا

مومن تے شک غلط گمانی دین توں خارج کرے
 بدظن پاک سخی توں بندہ کفر دیاں موتاں مرے

مخبر صادق دے کہیں قول تے عقل رساں کفرے
 شک شبہات کوں پیدا کر کے فکر بھانوں کفرے
 کہیں فرمان کوں رد کر کے تاویل چڑھانوں کفرے
 اے کیا ہے تے کیوں ہے؟ اتنی سوچ لڑانوں کفرے

نفس دی چنگی مندی ہر کوئی سوچے بناں منیدائے
 ول فرمان سخی دے کوں کیوں عقل اُتے پرکھیندائے

توں تردید انکار کنوں نت رکھیں پاک عقیدہ
 کیوں جو تقیے تے ہے مبنی ہر فرمان سخی دا
 کہیں فرمان کوں غلط نہ سمجھیں جان کے حکم جلی دا
 سمجھ نہ آوے تاں توں سمجھیں نقص اے کندھ عقلی دا

حل تھیندائے تصدیق کرن دے نال عرفان دا پرچہ
 نال ایہیں تصدیق دے ملدائے نت توفیق دا خرچہ

ڈیکھ کے عجز عقائد ساڈے دنیا فتوے لائے
 غالی سڈیا کافر سڈیا کئی کئی رنگ اپنائے
 عقل متوں ہن موجاں جگ دے آہن کل دانائے
 عقل تے ملاں دی ہے انڑ بنڑ نلیاں کون دہائے

ساکوں غالی آکھن والے سوچن کیا ہے غالی
 غلو ہے جے کر پیار علیؑ دا ، آپ خدا ہے غالی

شان بیان سخی دی کرنی جے ہے غلو سڈیندا
 ایہو غلو تاں قسم خدا دی عرش اُتے پے تھیندا
 سرور تے لاؤ غلو دا فتویٰ جے ہے زور کہیں دا
 آپوں اساں کچھ نہیں آہدے کیوں غلو ہے تھیندا

رب دیاں صفتاں آل کوں ڈیون والا ہے جے غالی
 ول ایں غلو توں پاک امیرؑ دا کوئی خطبہ نہیں خالی

اساں تاں آل دے ہر ہک قول دی ہیں تصدیق کریندے
 رات کوں جیکر ڈینہ آکھن ہیں سر تسلیم جھکیندے
 سمجھوں یا نہ سمجھوں ہر ہک قول ہیں حق سمجھیندے
 ہر فرمان کوں رکھ اکیاں تے عقل تے نہیں پرکھیندے

جو کچھ آل محمد آکھن اپنی شان دے بارے
 اوں کوں من بے غلو ہے تاں ساکوں لکھ واری اقرارے

آپ کوں او بے بشر سڈانوں لکھ واری تسلیم
 ہرگز آپ جیہاں نہ جاڑے انہاں کوں عقل سلیم
 آپ کوں جیکر آکھن رازق مالک احمد علیم
 بالکل حق ہے کیوں جو انہاں دا ہر فرمان عظیم

کان یکون تے عالم زر دے دانندہ سڈوانوں
 اساں تاں حق منڑاں ہے ملاں بے شک فتوے لانوں

اصغ آہدائے میں اے ڈٹھائے ہک ڈینہ رنگ نرالا
 ممبر تے تشریف رکھیندائے سوہنڑیاں زلفاں والا
 رُخ انور دے نال ڈسیندائے ایویں نور دا ہالا
 جیویں سچ بنڑتے ٹھہہ ٹھک کے کھڑدن گھوٹ سبالا

چہرے دے ہر نقش تے نین توں پئی جھلکے جباری
 لب اطہر دے کوثر توں ہا بحر علوم دا جاری

بن خالق بن احمد دے نہا جیکوں کوئی سخریندا
 لا یونی ماحول کوں ہا پیا اپنا آپ ڈسیندا
 مار کے گونج سلونی دی پیا ہا کل بھید کھلیندا
 ڈیکھ کے ظرف زمانے دے پیا ہا اظہار کریندا

اپنا آپ لکانون والے کھول ڈتے کچھ رازے
 ایہالناس دے نال کیتا ایں خطبے دا آغازے

روز الست دے میں روحاں دا مجمع ہا سڈواوا
 اصل اَلْسِتِ بِرَبِّکُمْ ہا میڈی ذات الایا
 اِنْسِ اِنَّا لِلّٰہ طور دے شجر دے وچ ہا میں فرمایا
 موسیٰ میڈے نور کنوں ہا فیض ہدایت پایا

ملاں کوں جے نظرے میڈی اے تقریر وی غالی
 ول تاں اللہ غالی ہے ، اے پاک امیر وی غالی

اپنے آپ کوں میڈا مرشد جے کر رب سڈواوے
 اساں رب نناں ہے ملاں غلو دے ڈھول و جاوے
 میم بناں جو احمد ہووے عین عرب دی چاوے
 عابد ول معبود سڈواوے جیڑھا رنگ اپناوے

باب سجدو سڈا کے جگ دے سجدے آپ دو موڑے
 شاہد تے مشہود سڈا کے جنجوں کفر دیاں تروڑے

عین نماز دی حالت وچ جو گھندائے عہد جہاں توں
اپنا آپ محیط سداوے ہر دم کون و مکاں توں
أَحْصَيْتُ كُلَّ شَيْءٍ فرماوے پاک زباں توں
آکھے جو میں کڈھنا ہے ہر کہیں کوں خود قبراں توں

کل کائنات دے رزقاں دا میں ضامن تے رزاقاں
ہر شے ہے تخلیق میڈی میں خالق میں خلاقاں

جیڑھی شکل دے وچ میں چاہاں آنون تے ہاں قادر
ہر ہک دور دے وچ صورت بدلانوں تے ہاں قادر
غیب غیب دی ہر ہک خبر ڈسانوں تے ہاں قادر
ہر حادث کوں آپ قدیم بترانوں تے ہاں قادر

اس کوں غلو جے سمجھے کوئی تاں ساڈا کیا نقصانے
پاک امیر تے فتویٰ لا جئیں ذات دا اے فرمانے

آدمِ اوّل نوحِ اوّل ، راز کلیم دا میں ہاں
ہاں ایوب دا شافی ، مالک ابراہیم دا میں ہاں
صاحبِ قوس کتاب تے خالقِ عرشِ عظیم دا میں ہاں
غیب دیاں کنجیاں میں ہاں ، عالم علمِ علیم دا میں ہاں

اللہ دا او نام ہاں میں ، ہے جئیں تے فخر کریندا
جیڑھے نام دے نال عرشاں تے آپ کوں ہے سڈویندا

مہد دے وچ عیسیٰ دی جھہ تے ہا میں آپ الایا
 آدم دے سجدے دا حکم ہا میڈی ذات سنایا
 حطہ دا دروازہ بتر کے میں ہا کرم وسایا
 اوّل آخر ظاہر باطن میں ہے شان ڈکھایا

میڈی ذات تے اسم و جسم دے کل شبہات فضول ہن
 اپنے نفس دا واصف میں ہاں نفی اثبات فضول ہن

جئیں ویلے اظہار کیتا اے کل کونین دے والی
 تڑپ کے اٹھیا محفل وچ زید بق سوید ہلالی
 تلخ وہابی لہجے دے وچ کیتس گالھ سواالی
 کیا اے حق تے سچ ہے آقا یا ہے گالھ خیالی

فٹ شہباز افلاک دے اوندو غیض دی نظر بھنوائی
 رُخ انور تے قدرت دے اجلال دی سرخی چھائی

اوں کن ڈکھ کے جوش دے نال اے آقا نے فرمایا
 او اولاد خباثت دی او نامرداں دا جایا
 رونون والیاں رونون تیکوں او بد بخت ونجایا
 ختم ہے تیڈی زندگی ، راہسی سدا عذاب دا سایا

میں سرالاسرار ہاں تے ہر غیب دا ہاں دانندہ
 میں حی و قیوم ہاں میں توں موت وی ہے شرمندہ

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿جنگ صفین﴾

قلم کوں ہک ڈینہ خیال آیا صفین دی جنگ میں بھی لکھیاں
میں ادبی شمشیر چا کے دشمن دیاں کڈھ ڈکھانواں جہاں کوں مکھیاں
میں ذوالفقارِ قدیر وانگوں ڈکھانواں اہل ادب کوں تکھیاں
میں چم کے دلدل دے پیر چلنا وی برق رفتار چال سکھیاں
میڈا اے اسلوبِ حرب ادبی جہاں کوں ایسا سواد ڈیوے
سختی دی تیغ آنگوں میکوں وی آ کے آپ جبریل داد ڈیوے

ہے چھتری ہجری سفر مہینہ چا پوچی قادر قضا دی تختی
ہے چایا شامت چا شامیاں کوں جہاں توں دھرتی پئی ہئی اختی
صفین دو ہند دا پتر ٹریا ہا چایا اوں بے بھرم کوں سختی
انہاں دی بدبختی تار تھئی تاں بنڑیں اوں دھرتی دی نیک سختی
اے جتنے گلشن رذیل جگ دے زمیں دا کچھ بار ہولا تھسی
جڈاں جہنم دے گھر اپڑن اُتھاں سدا کھلا پولا تھسی

اِس گھن کے ہک بھولوواں دا لشکر چا نال شیراں دے جنگ ستری
 کشر مکڑی مثال لشکر صفین دی کھڑ زمین چتری
 لعین فوجاں کول ڈیوے پنگے اے ساری عادت ہی اوندی فطری
 او بہہ کے ماوانگوں سیٹاں ڈیوے جیویں ہے تزاں کول ڈیندی تتری

انوں آواندے تے دیرے لائے خدا دی وحدت دی جوہ دے شیراں
 نہ کہیں دی اکھ تھئی ذرا دی گاہری ڈٹھاتاں بے فلکا تھی دیراں

تھئی جاں جنگ دی سویرتاں تھی تیار نکلے ازل دے کھٹے
 او عاص دا پاگل عاصی پھچر دی ڈھول پاگل کھڑوتا کٹے
 او ڈھول دی لئے تے کھڑ کے روڑن سقیے دے سارے بوڑ بٹے
 کنہاں دی کنڈتوں جمل دے لاگے تے پھٹ دی ناہن اجاں تاںیں چھٹے

سنڑن دے وچ ہن سنڑیندے نعرے حقیقت اچ او قضا دی ڈھک ہی
 انہاں تے منہ تے تاں ہن تراڈاں تے کچھاں تے بزدلی دی رک ہی

انہاں دی کھی کھی جاں حد توں ودھی خدائے میدان سر اٹھایا
 محمد حنیف لعل کول ڈکھ کے انہاں کولھ چا بلایا
 شباب دے دنواز پیکر تے حسن جرأت دا رنگ چھایا
 شجاعتاں چمیا آ کے سینہ فتح نے قداماں تے سر جھکایا

او پاک بابے دے کولھ آ گئے ادب کنوں سر جھکا کے کھڑ گئے
 ازل ابد دے تمام محور انہاں تے نظراں جما کے کھڑ گئے

انہاں کوں فرمایا پاک بابے اے سامنے فوج دا جو گھنڑ ہے
 انہاں دے دل عورتاں توں چٹ ہن اے سمجھو ہک بزدلی دا جنڑ ہے
 انہاں دے ساہ ہن اڑوہیں لگے اے بتھے پھس لشکراں دا ونڑ ہے
 ہے گھوگھے موئی بھید والی حالت چھری دا کرنا فقط سنوڑ ہے
 اے بسترے بنہ تیار پیٹھن ، کھلن جنم دے سارے کھڑکے
 جہنم اچ آپیں گھم اے تھیں ہے لوڑھ اتنی جو پیر تھڑکے

پکا کے ڈیکھو انہاں دا اگوان جیڑھا گبھرو یا کوئی جوانے
 انہاں دی ہمت دے خود گواہ ہن کمانڑیں بوٹی اُپترے آنے
 انہاں دے اڈ کاٹھ کوں نہ ڈیکھو ہن اے قضا دے یتیم خانے
 ہے جھولی وچ موت پائی تاں پیٹھی مرن دے منگدے کھڑن بہانے
 انہاں کوں جیون کیتا ہے بیوہ کھڑیں اے کل زندگی دیاں رنڈڑیں
 ہے عزرائیل اچ لوال ہر دا ، اساں ہے تھوڑی جہیں کلی منڈڑیں

تہاکوں ہنڑ بھیجناں ہے اساں انہاں کوں اوقات خود ڈسا ڈیو
 انہاں دی مرداگی تے جرأت دا پھوکڑاں ونج کے خود پھٹا ڈیو
 جیڑھے ودے ہن اُبالھے تساں انہاں دی اے چپٹھ وی مکا ڈیو
 کنھاں کوں تھی چرک گئے مرن توں انہاں دی اے لیٹ وی کڈھا ڈیو

ہے ساڈی خواہش تہاڈے اندر اساں خود اپنی امنگ ڈیکھوں
 خود اپنی جرأت دے آئینے وچ خود اپنا اندازِ جنگ ڈیکھوں

اے آکھ کے شہنشاہِ کل اپنا سارا سامانِ جنگ منگایا
 زرہ اُتے خود اپنے ہتھیں چا اپنے نوخیز کول پویا
 ول اپنی دستار پاک نال اپنے پاک بچڑے کول خود سجایا
 تے خود کمر بند پاک اڑاں کمر دے نال آپ خود بدھایا
 تے لعل کول ہتھ بغل دے وچ ڈے کے کوچ نپ خود سوار کیتا
 تے شکر کیتے جاں لعل جھکیا تاں چم کے پیشانی پیار کیتا

ڈٹھے جڈاں شیر حق دے تیور تاں موت دے تھئے فرشتے کمل
 چا سڈ کے ہک بے کول کیتا چوکس تمام قدر و قضا دے عملے
 اے ساڈی پھرتی دا امتحانے نہ ڈیکھو پٹکے نہ سنبھلو شملے
 نہ روحاں چھکن دی ویل ملسی تھئے جڈاں ساندھوڑاند حملے
 اے تیغ آج رب دی کُن دے واگول چا موت دے فیصلے سزویسی
 کوئی فرشتہ کیویں اڑسی جڈاں اے پاتاں دی پات چھسی

بس اوں ویلے شیر شیر حق نے چا نعرہ حق بلند کیتا
 نیام توں بجلی کھم کے نکلی اڈن دا حیلہ سمند کیتا
 تے موت نے ہک بٹن دبا زندگی دا ہر در چا بند کیتا
 محمدؐ حنیفہؑ نال جرأت دے ایسا حملہ پسند کیتا
 او ہک لشک ہئی جو مینہ کولھوں میسرہ تائیں پئی ہئی کھمدی
 ہئی تیغ سر چھیکڑی اڈیندی تاں پہلے دی رت تڈاں ہئی سمدی

اے ہک بگولہ قضا دا ہا جیندے ویڑھ وچ فوج کل گھری ہئی
 اے تارنیڈو دا ہا لھیٹا جو جیندے وچ کل قضا بھری ہئی
 اے تیغ ہئی خود قضا دے ہتھ اچ اے موت دی تیز ڈاٹری ہئی
 ہا ڈسدا جیویں جو دشمنان دی وی ما ہمیشہ توں اوتری ہئی
 انوں اوں راہوار برق پانے چا فوج دا خود بنڑایا بھرتا
 کچل مسل لت لتاڑ کر کے چا ریت وچ کل رلایا بھرتا

خوشی دے ابدی ڈیکھن مناظر امیر دا سوہنڑا چن محمدؐ
 جناب سرور دے پاک سوہنڑے اوں ویر دا سوہنڑا چن محمدؐ
 زمانے سارے دے شہنشاہ دستگیر دا سوہنڑا چن محمدؐ
 تمام عالم دے پاک پیراں دے پیر دا سوہنڑا چن محمدؐ
 جہاں دا ہے اسم پاک سوہنڑا ساڈے مولا دے ناں دے وانگوں
 آ جعفرؑ ابدی بہار ڈیکھن کریم صاحب زمانہ دے وانگوں

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلِّوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿شہادت امیر کائنات﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

یارب امیر کل دا گھرانہ وسا ہنٹریں
خوش وسدی آل پاک سچی کوں ڈکھا ہنٹریں
کرشادمان روندیاں اکھیں کوں ہسا ہنٹریں
سن قلب بیقرار دی اے التجا ہنٹریں

ڈیکھن او چن امیر دے خوشیاں دی انتہا
کوفے دے وچ تھے جیڑھے وچ ڈکھ دے بتلا

مسند دے گرد بیٹھے معظمہ دے ویر ہن
ہر سردے وچ ہے خاک تے اکھیاں توں نیر ہن
مسند نشین زخمی جناب امیر ہن
قطرے جبیں تے خون دی ڈیندے لکیر ہن

رِس رِس تے خون آندا ہے رُخسار دے اُتے
گویا شفق ہے مطلع انوار دے اُتے

کھولیاں اکھیں امیرؑ بہ اندازِ جستو
انگی دے نال صاف کیتا رُخ اُتوں لہو
سرخی دے نال زردیءِ رُخ نے کیتا وضو
انگی توں قطرے ٹپکے تاں ہا صحن سرخرو

ہر پاسے ڈٹھا جیویں ہووے کہیں دی آس ہے
فرمایا کن گئے میڈا بچڑا عباسؑ ہے

ڈسیا حسنؑ جو قدماں کوں بیٹھا گھٹیندا ہے
روندائے تے نال تلیاں دے لب مس کریندا ہے
آج بہوں اداس غازیؑ ہے ساکوں رویندا ہے
عباسؑ پاک تلیاں کوں اکھیاں تے لیندا ہے

فرمایا اونکوں آکھو میکوں منہ چما ونجے
حساس ہم اے لعل نہ ڈاڈھا مونجھا ونجے

قدماں کوں چم کے اٹھیا جوڈ کھیاں دی آس ہی
نظراں آہن زمین تے اکھیاں توں واس ہی
وچ دل دے جذب درد و الم دی بھڑاس ہی
گل لا کے روندنا بھینیں دے وانگوں عباسؑ ہی

کسمن وی ہاتے پیار جاں بابا کریندے ہن
گریہ نہ ضبط تھیندا تے ڈھاہیں مریندے ہن

فرمایا پاک مولاً جو تو دل دی دھیر ہیں
 ہلدم جگر وہیندا جاں توں اکھیوں نیر ہیں
 پارت ہے تیکوں بھینیں دی آخر توں ویر ہیں
 توں آج توں بعد بھینیں دا بابا امیر ہیں

ضامن ہیں پردیاں داتے بھینیں دی آس ہیں
 دھیاں اے ہن نبی دیاں، توں میڈا عباس ہیں

ہک ڈینہ ہوسی تے ہوسی ایہو شہر بے حیا
 ٹھاٹھاں مرہی شہر دے وچ کبر خلق دا
 ہوسن ڈوپہر سر تے دکدی ہوسی فضا
 آسن تیڈیاں اے بھینیں ایں شہر اچ بصدادا

وس لگدیں میڈا لعل تیں پردے بنڑا نونڑن
 شالا بچن رداں اے چارے تیں لانونڑن

ہتھ مل کے زین توں جڈاں لتھا سخی دا چن
 منہ کرنجف دو بابے کوں آہدے عباس ہن
 پابند کر ڈتائے میکوں سلطان ذوالمنن
 دست خزاں توں ہنڑ نہیں بچدا ساڈا چمن

ہک چنتا دل دے وچ تاں شہ دوسرا دا ہے
 پر ڈکھ جگر کوں کھاندا ڈکھی دی ردا دا ہے

جعفرؑ و سن جہاں تے اے عباسؑ نامور
 ہنڑ آبِ انتقام چا ٹھارے ڈکھیا جگر
 پانون خوشی دا تاج پھرے کچھ توڑے بھنور
 عیداں قدم دھوانون آ خوشیاں جھلن چنور

بیڑا اے ذوالفقار دات وچ جو تر ویسی
 تلوارِ انتقام دی کچھ باڑ مر ویسی

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿جنابہ صدیقۃ الکبریٰ﴾

(صلوات اللہ علیہا)

تخلیق کائنات توں پہلے دی ہے اے گل
لا شے دی بیر چایا اجاں ناہی شے دا پھل
ملکوت کوں وجود دا ملیا ناہی محل
ہک واجب الوجود دی ہستی ہی عزوجل

ارواحِ انبیاء دی وی خلقت ناہی تھی
ہستی توں روشناس نبوت ناہی تھی

بھنیا ہويا تمام خلاق دا بھانڑ ہی
خالی اجاں نمود توں ہستی دی کھانڑ ہی
ہک نور ہا جو عالم لا شے دا مانڑ ہی
نہا غیر دا وجود او اپنی سجانڑ ہی

اوں وقت شمعِ ذات توں تھی ہک کرن جدا
اوں ہک کرن نے تیرہاں دا حلیہ بنڑا گھدا

تیرہاں نے نورِ ذات دا مقصد پچا ڈتا
 کر کے طواف نور دا کعبہ سجا ڈتا
 تیرہاں نے شمعِ ذات دا پردہ بٹرا ڈتا
 پھر چارے پاسوں نور دا ہک پردہ لا ڈتا

جڈاں دائرہ نور دی سوغات بنڑ گئی
 وچ وحدتاں دے ذات ہکا ذات بنڑ گئی

تخلیق ہونوناں جو ملائک دا نور ہا
 ارواحِ انبیاء دا وی لازم ظہور ہا
 شمع ازل توں رکھنا انہاں کوں وی دور ہا
 تہوں پردہ جوڑناں اُتھاں پوندا ضرور ہا

نا محرماں توں ذات ازل دور رہ ونجے
 اے پردہ دار نور ایویں مستور رہ ونجے

ہویا حجابِ نور توں خلقت دا کاروبار
 کن آکھیا تاں لگ گئی ملکوتیت دی بار
 روح القدس کرو بیاں تے قدسی بے شمار
 تھئے پردہٴ عدم کنوں یک لخت جلوہ بار

لیکن کہیں کوں اصلوں وی اپنی ناپی خبر
 وحدت دی معرفت کیہتے رہ گئے تلیندے پر

تیرہاں نے کیتی حمد جاں پوشیدہ ذات دی
 ملکوت کوں خبر لگی رب حیات دی
 ڈٹھی قدسیاں نے شان جاں رب دے صفات دی
 کیتی حمد رل کے ساریاں اعلیٰ ذوات دی
 ملکوت کیتی عرشِ الہی دو ول نظر
 ڈٹھی حجاب قدس دے وچ ذات مستتر

وحدت دا سارا رنگ تے وحدت دی ساری شان
 وچ جلویاں دے غیب تے اظہارِ حق دی جان
 وچ شدتِ ظہور دے مخفی تے لا مکان
 جو قدسیاں دے ظرف دا اصلی ہا امتحان
 اے ڈیکھ کے کہیں دی وی طاقت نہ رہ گئی
 چشمِ ملک کوں تاب زیارت نہ رہ گئی

کیتا قدسیاں نے سجدہٴ تعظیم کبریا
 اقرارِ عجز لکھ دفعہ ملکوت نے کیتا
 پچھیا اے کیندا نور جلی ہے خدا نما
 جنیں تے نظر کرن دا نہیں حوصلہ رہیا

آئی ندا اے عصمتِ وحدت دی جان ہے
 انسان کیتے ملکہء کون و مکان ہے

انہاں دا نور عصمت و وحدت شعار ہے
 قدوسیت دے رُخ تے انہاں دا نکھار ہے
 معصومت دا صرف انہاں تے مدار ہے
 معصوم گر اے نورِ ازل کردگار ہے

تیرہاں دے پردے وِچ انہاں خودکوں لگا گھدائے
 انہاں دے وِچ میں اپنی اناکوں چھپا گھدائے

انہاں دے نور دی ہے جیڑھی بارہویں کرن
 ظاہر تھیسے جہان تے بنڑ رب ذوالمنن
 ظاہر کریسی وحدتِ کبریٰ دا بانگین
 او میڈے اقتدار کوں ڈیسی نویں پھبن

جعفرؑ دا شہنشاہ او بنڑ کے جاں آ ویسی
 مل ساری کائنات کوں اپنا خدا ویسی

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ظہورِ غیبِ مطلق﴾

(صلوات اللہ علیہا)

اے ذات وحدت خیال کیتا بشر دا میں روپ دھار ڈیکھاں
 میں کبریائی دے سارے جلوے زمیں دے گھنڈ وچ اُتار ڈیکھاں
 میں اپنے محبوب و دلربا دا دی نال خود اپنے پیار ڈیکھاں
 زمیں دی نکھری جہیں کول اپنے مزاج موجب نکھار ڈیکھاں
 ازل توں میں جو ہاں غیبِ مطلق میں راز داری ضرور چاہنداں
 میں غیب رہواں تے کوئی نہ ڈیکھے ایہو جیہاں میں ظہور چاہنداں

میں اپنا جاہ و جلال ڈیکھاں تاں اپنیاں اکھیں دے نال ڈیکھاں
 کوئی اے جہیں کھیڈ چا بنڑا نوں کڈاہیں میں اپنا جمال ڈیکھاں
 حجابِ وحدت وی راہوے باقی ظہور وحدت کمال ڈیکھاں
 میں اپنے باطن دا ڈیکھاں ظاہر تے اپنے ظاہر دا حال ڈیکھاں

ایہو جہیں رنگ اچ میں جگ تے آواں جو میڈی وحدت دی دنج بدھیجے
 جو کل نبیاں دا ہووے مہری او میڈی تعظیم کول اُٹھیجے

نویکلے اپنے دلربا دا میں دل بدھانواں تے دل رہانواں
 بنڑاں میں اوندے جگر دا ٹکڑا سکون و راحت اُوکوں ڈیوانواں
 کل اوندیاں مونجھاں اَتے مونجھارے میں اپنی مسکان وِچ مٹانواں
 چا جوڑاں اول گھر دے نال رشتہ میں اوندی جوڑی کوں چا کھڈانواں

بنڑاں میں تیرہاں کیتے تعارف میڈے مہا بے اوسڈ پچھیجن
 اوکل دے کل میں کنوں سنجاپن تے میڈی وحدت دا جگ سڈیجن

اے سوچ کے ذاتِ کبریا نے عجیب ہک روپ دھاریا چا
 اوں اپنی بے جسم ذات کوں جسم لا مکاں وِچ اُتاریا چا
 تمام اوصاف لا یزالی کوں بھیج کاڈھا ونگاریا چا
 تے عرش توں چا کے بشری جامہ انا کوں ٹک کے سنگاریا چا

اول گھر دے وِچ آنزول کیتا جتھاں ہن آندے اصول بن کے
 نبی دے ویڑھے کوں ذاتِ وحدت نے بخشی رونق بتول بن کے

اے روپ خالق ہا تہوں بنڑایا جو ایں توں ودھ کوئی ادا جو ناہی
 مثال ہر شے دی ہئی جہاں تے ایہو جیہاں کوئی بیا جو ناہی
 اے رنگ ہر توں اچھو پلا ہا ایں روپ توں کوئی وڈا جو ناہی
 اے عصمتِ کبریا دا رنگ ہا ایں رنگ باجھوں خدا جو ناہی

او بنڑ کے تہوں پردہ دار آیا جو پردیاں دا بھرم رکھیجے
 بشر کوں دھوکہ بشر دا ہووے تے اپنیاں کوں خدا ڈسیجے

اے ملکہؑ دو جہاں دی آمد ہے مالکِ دو جہاں دی آمد
 زمیں کوں ہے اورج عرش ملیا زمیں تے ہے لا مکاں دی آمد
 حبیبؑ دے پاک ویڑھے وچ ہے خدا دیاں رحمتاں دی آمد
 اے گھر جو سارا خدا دا گھر ہے تہوں تاں ہے وحدتاں دی آمد
 فرشتے سجدے ایں گھر کوں کردن ایں گھر دی ملکہؑ خدا نما ہے
 نبیؑ نہیں متھے زمیں توں چنیدے، لتھا ایں ویڑھے دا کبریاء ہے

دعا کریندا ہے آ کے جعفرؑ کرم دی ملکہؑ سدا سلامت
 ایں پاک ویڑھے دیاں رونقاں دی اے جاویدانی ادا سلامت
 خوشی دے لمحے اے ابدی ہونون مسرتاں دی فضا سلامت
 لباں تے مسکان کھیڈے ہردم اے سیت دی انتہا سلامت
 ہنڑ اللہ بھانویں تہاڈے لُختِ جگر دا دنیا تے راج ہووے
 ایں مونجھے عالم دا ذرہ ذرہ خوشی کنوں خوش مزاج ہووے

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ معدنِ معصومیت ﴾

(صلوات اللہ علیہا)

واحد عروسِ حجلۂ تطہیر سیدہ
 مثلِ قدیرِ قادرِ تقدیر سیدہ
 بابے دے کیتے امری دی تصویر سیدہ
 وِچ صبر دے خلاصہء شبیر سیدہ

جیندا ادبِ خدائے صمد نے بھلایا نہیں
 قرآن وِچ خدا وی جیندا نام چایا نہیں

وحدت مزاج ، روحِ احد ، شانِ کبریا
 معصومِ گر ، جمالِ صمد ، جانِ مصطفیٰ
 مسجودِ قدسیان و ملک ، قبلۂ نسا
 نسواں دے وِچ جو جلوۂ قدرت دی جاہ پجا

اوں سین دا خرد کیا گویسی مقام ہے
 قرآن جیندی کنیز دے بولن دا نام ہے

نہیں عرش وی پچیندا جیندیاں جلوہ ریزیاں
 زلفِ عطا توں سکھیاں جناں عطر بیزیاں
 جیندے ادب توں کند تصور دیاں تیزیاں
 جیندے غضب توں رب کوں ملیاں حشر خیزیاں

سجدے نبیاں دے جیندی چوکھٹ تے ٹھہندے ہن
 دلہیز تے نشانِ قدم قدسیاں دے ہن

بابے کوں سینِ شفقتِ کل مادری ڈتی
 شوہر کوں بڑ شریک سفر ہر خوشی ڈتی
 پتراں دے نال حق کوں انہاں زندگی ڈتی
 دھیاں کوں آب و تاب انائے جلی ڈتی

ظاہر اگرچہ ہوئین اے بشری لباس وِچ
 ول وی نہیں آیا نور انہاں دا قیاس وِچ

مثلِ قدیرِ غیب نگاہِ خرد توں ہن
 اے ماوریِ تخیلِ اعلیٰ دی حد توں ہن
 محفوظ نت اے نطقِ تعقل دی زد توں ہن
 ودھ غیب ذات وِچ اے وجودِ صمد توں ہن

ایں سینِ دیرہ آ کے جاں دھرتی تے لا ڈتا
 دلہیز وِچ وی غیب دا جلوہ ڈکھا ڈتا

جے اے نہ ہوندے اوندنا نہ ہوندا ذرا نشان
 راہندی نہ اوندی ذات نہ صفتاں دا کارواں
 پوندا جے آپ رب کوں زمانے تے آنوناں
 خالق کوں اپنا جلوہ جے پوندا ڈکھانوںراں

ڈہدا جیڑھا اے جلوہ او پل وچ تھیدا فنا

جے ڈس وی پووے ہاتاں نہ رب آپ راہوے ہا

(بہوالحدیث قدسی لولاک لما خلقت..... الخ)

خود جلوہ گر اے سین تھئی اللہ دی ذات وچ

جاری انہاں دا نور ہویا کائنات وچ

خوشبو کرم دی بھرگئی رب دے صفات وچ

عصمت دا نور چھا گیا کل ممکنات وچ

انجہ رنگ کبریائی دے خاکے تے بھر ڈتا

اللہ کوں اپنے ویڑھے دا محتاج کر ڈتا

ایں سین دے کرم توں ہے باقی اے کل جہاں

اینڈے کرم تے پلداں ہن رب دیاں رحمتاں

اے ذات عین وحدت کبریٰ دا ہے نشان

وحدت ایندی ہے جلوہ وحدت دی ترجمان

اے وحدتاں دی کج اتے سرپوش ہو گئی

اپنا فدرک کھسا کے وی خاموش ہو گئی

ہر ظلم سہمہ کے ہتھ انہاں چایا کرم توں نہیں
 رو کے عذاب جگ کوں ڈکھایا کرم توں نہیں
 رُخ تے جلالِ ذات وی آیا کرم توں نہیں
 خود دشمنوں کوں جگ توں مٹایا کرم توں نہیں

اے نورِ حق کتوں ہوندا اگر جدا

اے صبر دا مظاہرہ ہرگز نہ ہووے ہا

جعفرؑ اے دورِ صبر مکاوے حسنؑ دا چن

گھن انتقام سارے ڈکھاوے حسنؑ دا چن

ایں سینؑ دا آ ویڑھا وساوے حسنؑ دا چن

گھن کے بہارِ ابدی ہنڑ آوے حسنؑ دا چن

ہووے خبر جہاں کوں انہاں دے مقام دی

چمکے جہاں تے تیغ ہنڑیں انتقام دی

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿حلمِ اِلهیہ﴾

(صلوات اللہ علیہا)

توحید دے کرم دا سراپا ہے پاک سین
 بابے دے پاک رُخ دا اُجلا ہے پاک سین
 صبر حسین پاک دا نقشہ ہے پاک سین
 حلمِ خدا دا پیکرِ عظمیٰ ہے پاک سین

بابے دے بعد دنیا تے کل درد و غم ڈٹھے
 صابر رہے، زمانے دے جتنے ستم ڈٹھے

منبر تے قبضہ لوکاں جمایا تاں چپ رہے
 پرچانوی تے کوئی وی نہ آیا تاں چپ رہے
 رونون وی آکے درتے رُکایا تاں چپ رہے
 بیت الحزن وی راس نہ آیا تاں چپ رہے

ایں چپ دے وچ زمانے ہر بک ظلم ڈھا گھدا
 ایں صبر ایزدی کنوں فائدہ اٹھا گھدا

ظلم و ستم زمانے وسایا تاں چپ رہے
 مسجد و چوں چا خالی دلایا تاں چپ رہے
 ظالم سندکوں چاک کرایا تاں چپ رہے
 الزام بابے پاک تے آیا تاں چپ رہے

حلمِ الہی ڈیکھ کے ڈکھ جگ سوا ڈتے
 تحفے غریب سین دے خود درتے آڈتے

اُچا دی درتے آ کے الایا تاں چپ رہے
 دروازہ آ کے لوگاں ٹھرایا تاں چپ رہے
 پاسے تے طاق آ کے گرایا تاں چپ رہے
 پہلو تے گہرا زخم جو آیا تاں چپ رہے

جھڑ پئی جو سین آن کے دائی اٹھا گھدا
 دائی دا سین کمرے تائیں آسرا گھدا

رب جانڑے اتنے ظلم تے وحدت کیوں چپ رہی
 اتنے ستم دے بعد مشیت کیوں چپ رہی
 پاسہ ڈکھن دے بعد وی قدرت کیوں چپ رہی
 اللہ دے انتقام دی فطرت کیوں چپ رہی

جو ضرب پہلو پاک تے امت نے لائی ہئی
 او ضرب عین اللہ دی عظمت تے آئی ہئی

اے رب ذوانتقام توں ہنڑ انتقام گھن
 شمشیرِ عدل کر توں ہنڑیں بے نیام گھن
 اپنے ہتھیں حکومتِ حق دی زمام گھن
 ہنڑ تاں سنبھال اپنا حقیقی نظام گھن

جے تائیں معظمہ سین دا باقی ہے خون بہا
 او تائیں نہ توں خدائی دا ثابت ہو سیں خدا

اے رب ذوانتقام توں منظور کر دعا
 آوے حسن دا لعل گھنے ہنڑ اے خون بہا
 عوضانیاں کوں سکدی ہے ہر خون دی حنا
 ہنڑ مہلتاں دے نال نہ باطل دی بُر ودھا

جعفر دے شہنشاہ دی تلوار کوں چا گھل
 دھرتی کوں غسل ڈیوے عدو دے لہو دی چھل

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

سقیفہ دی حقیقت

کج رو فلک توں ڈیکھ مظالم دی انتہا
پردہ کیتا جہاں توں جاں سلطانِ انبیا
آلِ نبی دے گھر تاں قیامت ہوئی پیا
امت نے کیتا خوش تھی خلافت دا فیصلہ

رل مل صلاحیں تھیاں سقیفہ دے ویڑھ وِچ
تھیاں سکیمیاں پاس بغاوت دے میڑھ وِچ

حق غصب ہووے پہلے شہِ مشرقین دا
بدلہ گھنوں امیرِ توں بدر و حنین دا
پارت توڑے ہا ڈے گیا نانا حسین دا
لیکن نہ ساہ گھنن ڈیوہک لُٹھ چین دا

سرورِ دی پگ دا توڑے جو وارث امیر ہے
منبر کھسو جو آج تاں او غم وِچ اسیر ہے

ہے دو جہاں دی سین کوں پل پل رنجانوناں
 بابے دی غم دی ماری دا ہے دل مونجھانوناں
 سرتے ہے روہ غماں دا، تے ڈکھ ہے ودھانوناں
 پاسہ ہے پاک سین دا لازم ڈکھانوناں

آون منگن فک ، نہ کرو احترام ہے
 تا زندگی فک دا اے چانون نہ نام ہے

بابے دا پاک لکھیا ڈکھانوں تاں نہ منو
 حسنین کوں گواہ بنڑانوں تاں نہ منو
 پتراں دیاں توڑے قسماں جو چانون تاں نہ منو
 قرآن وی جے آ کے سزوانوں تاں نہ منو

آنون تاں احترام ہے دل توں بھلانوناں
 دربار وچ ہے سین دے دل کوں رنجانوناں

مسجد دے وچ ہے شام دا منظر ڈکھانوناں
 پردے دا ہے خیال وی دل توں بھلانوناں
 نروار شام دا وی ہے نقشہ جمانوناں
 ہے بے ادب تھی سین دا ناں پاک چانوناں

ونجن تاں پاک دھیاں دا انجام ڈکھ کے
 ونجن مدینے شہر دے وچ شام ڈکھ کے

شام غریباں والا ہے منظر ڈکھانوناں
 در پاک تے ہے نال جسارت دے جانوناں
 در پاک وی ہے سین دا کھڑکے ٹھرانوناں
 آنون تاں پہلو پاک تے ہے درگرانوناں

دھیاں دے ٹھردے نیھے اتھاہیں ڈکھا ڈیو

بی بی کوں بابے پاک دا ٹرناں بھلا ڈیو

تھیں سند دے پرزے، تے پوسی جڈاں نظر
 یاد آ ویسی ایں سین کوں ہک پتر دا جگر
 پرزے چنڑن کوں دائی جھکیسی جڈاں کمر
 پتراں دیاں لاشاں چیندا نظر آ ویسی پسر

تھوڑا جیہاں وی رحم انہاں تے گناہ ہے
 مسجد نہیں، امیر دی اے قتل گاہ ہے

امید ہے جو سین ڈٹھے جاں اے ظلم و شر
 ہک پل وی ساتھ ڈیسی نہ ایں سین دا جگر
 ظلم و ستم دا لازمی ایسا تھیںی اثر
 تھیںی تیار بابے دو درداں دے بحر تر

حسین تے یتیمی دا محشر تھیںی پپا
 کیا کم ہے ٹرونجے جیندی اے جہیں کریم ما

یارب وسا جہان تے آلِ رسول کوں
خوشیاں ڈکھا کریم دے قلب ملوں کوں
کر مختصر سخی شب ظلمت دے طول کوں
گل لاوے پاک امڑی آ بنت بتول کوں

وچ کمسنی دے سین تھئی ما کنوں جدا
امڑی ملا ایس سین کوں جلدی شہ ہدیٰ

ملکہ کائنات دے درواں دا واسطہ
امت دے ظلم و جور تے صبراں دا واسطہ
رونون پسند و ہندیاں اکھیاں دا واسطہ
ملکہ کائنات دے وینڑاں دا واسطہ

محسن کوں سکدی سین ولا جھولی پاوے ہا
جبریل ایندے لعل دا جھولا جھلاوے ہا

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿اندیشہ ہائے مستقبل﴾

یارب بہوں عجیب ہے درداں دی داستاں
جس وقت کیتا پردہ شہنشاہ دو جہاں
تھی گئی تمام گھر اُتے ظلم و ستم دی چھاں
ملکہ دو جہاں کوں گھدا ویڑھ کل ڈکھاں

بابے کریم دا وی ٹرن ناگوار ہا
امت دے ظلم و جور دا ڈکھ ایس توں ہا سوا

اے جہیں ڈکھاں دے درد پچائے پچیندے نہیں
صدے ایہو جہیں کہیں توں وی برداش تھیندے نہیں
جھڑکاں دے نال ہنجواں دے بن تاں بدھیندے نہیں
وینڑاں کوں جیڈا روکو ذرا بھر رُکیندے نہیں

بابا معظمہ سین دا جگ دا کریم ہا
صدمہ وی اوں کریم دا سب توں عظیم ہا

سرتاج کوں رو آکھیا ملکہء دو جہاں
 رونون چا میڈا بند کرایائے سقیفیاں
 وچ جنت البقیع دے بڑاؤ چا ہک مکان
 ونج کے مٹھیاں میں اُتھاں رونون دیاں حسرتاں

ڈینہ زندگی دے چار میں روندیں نبھا گھناں
 رونون دی ڈو ڈیہاڑے توڑے سک لہا گھناں

تیار ہويا جنیں ویلے ایس سین دا مکان
 دستور اے بڑایا چا ملکہء دو جہاں
 روندے ٹرن ہا گھر کنوں پتراں کوں گھن جڈاں
 جوڑی ٹرے ہا نال جڈاں نپ کے انگلیاں

امڑی دے نال رل کے ڈو ہیں بال روندے ہن
 ڈینہ سارا پاک ما دے ڈو ہیں نال روندے ہن

کل ڈو مہینے تائیں رہیا جاری اے سلسلہ
 ایس جاہ اُتے جمادی الاول دا چن ڈٹھا
 ڈٹھا جاں چن کوں سین تان رو رو کیتی صدا
 توں اپنے کولھ بابا میکوں ہنڑ سڈانویں ہا

تسین توں جدا رہن میڈے کیتے محال ہے
 آندا ول اپنے بالاں دا میکوں خیال ہے

کمن ہون یتیم تے دشمن ہوسی جہاں
 روندیاں کوں کون ڈیسی ڈکھاں وچ تسلیاں
 تیڈا لاڈلا حسین نہ سمہسی میڈے بناں
 ڈینہ رات میڈے پاروں اے رسن میڈیاں دھیاں

توڑے ہے سرتے بابے داسایہ اوماتاں نہیں
 انہاں کیے سہارا کوئی میڈے سواتاں نہیں

دھیاں دے پردیاں دا وی چنتا ہی سوا
 مہمان تیڈیاں دھیاں دی ڈسدی ہے ہر ردا
 تیور امت دے ڈیکھ کے کنہدا ہے دل میڈا
 پیاسہ انہاں دے خون دا ہر شخص ہے کھڑا

ہوساں انہاں دے سرتے توڑے کچھ بچپساں میں
 بالاں کوں اوکھے ویلے تسلیاں تاں ڈیاں میں

تہہ کوئی اگر ودھانوناں چاہسی حسین دو
 آنون ڈیاں نہ کہیں کوں میں ایں نور عین دو
 اکھ بھر کے کوئی نہ ڈیکھے میڈے دل دے چین دو
 کوئی بد نظر نہ اٹھسی شاہ مشرقین دو

غربت دے ہوکے ڈیونے پوسن نہ لعل کوں
 پورا کریساں ایندے میں ہر ہک سوال کوں

کوشش دے نال لعل کون بن وچ بچپساں میں
 ایندی حفاظت اپنے وسوں بہوں کریساں میں
 کوئی نہ اگر منیسی تاں قرآن چپساں میں
 کوئی وس اگر نہ لگسی توڑے چھاں بنڑیاں میں

درداں دے وچ غریب دا کوئی آسرا ہوسی
 رونون والی غریب دے میت تے ما ہوسی

دھیاں دے پردیاں کوں وی خود آ بچپساں میں
 شام غریباں ہر کوں تسلیاں تاں ڈیاں میں
 ٹھردے خیام توں علیٰ عابد کوں چپساں میں
 فاتح شام نال یکے ڈکھ اٹھیاں میں

پہرے وی ڈیاں آپ تے کچھ آسرا ہوسی
 ڈکھ گھٹ ویسن دھیاں دے اگر سرتے ما ہوسی

لیکن تہاڈے بعد میں زندہ کیویں رہاں
 جیون دا چھوڑیا نہیں میکوں سقیفیاں
 پاسہ ہے ایڈا زخمی اجاں خون ہے رواں
 ڈسدین میکوں تاں بالاں دے رُخ تے پتیمیاں

فاتح شام روندی ہے ہتھ چم غریب دے
 رو رو بیٹھی کریندی ہے شکوے نصیب دے

رو رو بیٹھی کریندی ہاں ہردم ایہا دعا
 یارب میڈیاں دھیاں دی سلامت رہے ردا
 جے تائیں نہ آوے آخری دلبر حسینؑ دا
 ہردم وسے جہان تے گھر میں غریب دا
 گھنے انتقام میڈے یکے آ حسنؑ دا چمن
 ڈیکھے بہار ابدی مصیبت زدہ چمن

جعفرؑ دا پاک سائیں آوے خوشیاں دے گھن سماں
 آباد جگ تے ہونون اے دھیاں غریب دیاں
 ہووے انہاں دے سر تے سدا ربِ دو جہاں
 امریٰ دا پاک سایہ تے بابے دی پاک چھاں
 خضرؑ دا پاک والی کرے تیغ بے نیام
 آ کے گھنے شقیں توں کل گھر دے انتقام

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿جوان ضعیف﴾

(صلوات اللہ علیہا)

یارب وسے جہاں تے او شہزادی جہاں
 کیتا ضعیف جیکوں جوانی دے وِچ ڈُکھاں
 آہن جوان بابے دا حق گئے منگن جڈاں
 خالی ولی تاں ڈسدا ضعیفی دا ہا سماں

سروی آہی سفید کمر خم ہئی تھی گئی
 پل وِچ ضعیف ملکہء عالم ہئی تھی گئی

امت نے آ کے ٹھاریا در پاک سین دا
 کھڑویندے ہن جنیں در اُتے سلطان دوسرا
 کیتا نہ کہیں لحاظ ، نہ کیتا کہیں حیا
 اندروں آ در دے سین نے کیتی ایہا صدا

میں ہاں رسول زادی میڈا کچھ حیا کرو
 ٹھارو نہ ساڈے گھر کول نہ اتنی جفا کرو

منقذ لعین ظلم وسایا ایں سینؑ تے
 درٹھردا ہو یا ودھ کے جھنڑا یا ایں سینؑ تے
 کہیں کوں ذرا وی ترس نہ آیا ایں سینؑ تے
 بدلا ڈکھاں دا آجھیاں چھایا ایں سینؑ تے

پاسہ جاں ہو یا زخمی جھنڑی سینؑ دو جہاں
 رو رو کے چایا امڑی کوں کمسن ڈوہاں دھیاں

سر جھولی پایا امڑی دا روندی ہوئی پاک دھی
 غش طاری سینؑ تے ہا اے حالت عجب ڈٹھی
 پاسے توں خون جاری ہا زخمی ہئی تھی چکی
 فضہؑ نے حال ڈکھ کے فریاد اے کیستی

بابا ڈکھی دا ڈکھ ، ستم نازمین تے
 پچڑی ہے تیڈی جھنڑ پئی ڈکھ آ زمین تے

ہے بعد تیڈے تھی گئی ظلم و ستم دی چھاں
 ہر پوکوں بہوں عزیز ہوندین جگ اُتے دھیاں
 آ ڈکھ کیوں ظلم وسایائے سقیفیاں
 لخت جگر دے چہرے تے آ ڈکھ زردیاں

عالم نزع دا طاری ہے چہرے تے یاس ہے
 تیڈے حسینؑ پاک دی حالت اُداس ہے

یارب توں منتقم دی حکومت ہنٹریں ڈکھا
 ایں سین دا گھنے ہنٹریں آ کے اوخوں بہا
 بدلے گھنے تمامی ، وسے گھر ایں سین دا
 آوے حسن دا لعل تے سدے بھلن ولا

جعفر دے پاک والی دا دنیا تے راج ہو
 عادل دے سرتے ابدی مسرت دا تاج ہو

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿رجعت نورِ الہی﴾

(صلوات اللہ علیہا)

آج پاک گھر دے وچ صف ماتم دا ہے سماں
تاہوت پاک ڈسدا ہے سینیں دے درمیاں
ہن سر جھکا کے پیٹھیاں کل سین دیاں دھیاں
اکھیاں نہیں ہن آج اے تاں سانوں دیاں بدلیاں

دل وچ ہے درد ہونٹاں تے فریاد وی نہیں
وینڑاں دی ہے اجھک تے ہے پسدی ویندی زمیں

احساس ہے تیتی دا درداں دا ہے خیال
اکھیں دے سامنے ہے ول امڑی دا ڈکھیا حال
پٹیاں بدھن تے رونوناں پاسے دے بہہ کے نال
کروٹ بدلناں سین دا رو رو کرن سوال

پرسہ ڈتا ہے کیس تیکوں باہے رسول دا
پاسے توں ہتھ وی لٹھ نہیں اٹھدا بتول دا

رو کریندین ڈوہیں کمسن جڈاں نظر
 ہے سامنے نظر دا او مسجد دا پاک در
 چوکاٹھ ہن شکستہ مظالم دا ہے اثر
 ترٹیا ہویا ہے طاق دُکھی دے لہو توں تر

امڑی تے تھیدا ظلم نظر دا ہے بار بار
 ہر دُکھ دی یاد تازہ کریندا ہے قلب زار

تابوت تے نگاہ تصور ہے پر الم
 امڑی تے تھیدے ڈسدے ہن آج پل بہ پل ستم
 دل وچ مچل کے اٹھدا ہے غربت دا تلخ غم
 امڑی دے کولھ پٹھیاں سینیں بہ چشم نم

تابوت پاک امڑی دا گل لیندین دھیاں
 فضہ ہے آ کے چندی تاں ہن سینیں روندیاں

بھینیں دے نال روندے کھڑن سین دے بھرا
 چہرے اُتے تیتی دے آثار ہن سدا
 رو رو کے آہن آج ساکوں اماں ڈتائے بھلا
 آج پیار وی کریندے نہیں کیا ہے ماجرا

روندائے جڈاں حسین گھن امڑی دا نام ہے
 امڑی دا درد بھل ویندی فاتح شام ہے

فضہ ہے آہدی رو کے اے سلطان کربلا
 مضطر آتے یتیم ہیں اے شاہ دیں پناہ
 آہدن قبول ہوندی ہے معصوم دی دعا
 ویلا ایہو دعا دا ہے اے شاہ کم سپاہ

کر اے دعا جو آوے تیڈا لعل آخری
 درداں دا پووے مل تیڈی ابدی ہووے خوشی

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿لِخْتِ دَلِ رَسُوْلِ﴾

(علیہ الصلوٰت والسلام)

تطہیر دے چمن دے وِج آئی نوں بھنور
 عرشاں توں آئیاں خوشیاں سبھ اپنے جوڑ کر
 رحمت نے پڑھیا پھلاں تے والشمس والقمر
 پندرہاں ماہِ صیام دی عصمت دے پاک گھر
 خوشیاں دے چن اُبھر کے جہاں نور کر ڈتا
 خالق سمیت دنیا کوں مسرور کر ڈتا

اَج پاک گھر دے وِج ہے ڈسیندی خوشی دی دھم
 ڈس دن کل انبیاء تے ملک پاک در تے جھم
 کوئی سجدہ ریز ڈسداے کوئی گھنداے زمین چم
 مسرور و شادمان ڈسیندن اے کل ہم

رمضان دی ہے پندرہاں نظارہ ہے عید دا
 آغاز ہے امامت دورِ جدید دا

اَج سیدہ کون لعل گوہر بار مل گئیے
 دوشِ نبی کون بانکا اے ہسوار مل گئیے
 خالق کون نائب شاہِ ابرار مل گئیے
 مولا علی کون وارثِ دستار مل گئیے

رونقِ عجیب سینِ دے وسدے چمن دی ہے
 گاندا ودا ہے حُسن جو آمدِ حُسن دی ہے

ہر ہک نبی نتیجہءِ حلم صد ڈٹھا
 ہر چشمِ حسن پیکرِ ذاتِ احد ڈٹھا
 ہک نور بھندا بشری تقاضے دی حد ڈٹھا
 سجدے ڈٹھے ازل دے تے جھکدا ابد ڈٹھا

بدلی کرم دی جگ تے پھنوارے ہے لائی کھڑی
 رحمت ہے کل جہان تے شاور چلائی کھڑی

پھلاں دیاں گدڑیاں ہیل کڈھے جاں سخن دے وِچ
 کھل کھل کے پھلِ ناپیٹ ڈسیندن چمن دے وِچ
 ہر ہک کلی ہے مستی کھڑی بانکپن دے وِچ
 پتھن دا تن ڈسیندا ہے کلھے حُسن دے وِچ

اے حُسن آوے کیوں کہیں عقلی قیاس وِچ
 اللہ دا حُسن آیا ہے بشری لباس وِچ

بے سینکے باغِ خلد کوں سردار مل گئے
 ہر پھل کلی تے غنچے کوں مہکار مل گئے
 حلمِ الہی خوش ہے جو کردار مل گئے
 بتِ نبیٰ ہے شاد جو دلدار مل گئے

پشتِ نبیٰ ہے خوش میڈا ہسوار آ گئے
 حُسنِ ازل دے گھن لب و رُخسار آ گئے

بتِ عمیس توں اے روایت تھئی ہے بیاں
 جنیں ویلے ہويا سینّ دا خورشید اے عیاں
 فرمایا میکوں سڈ کے شہنشاہِ دو جہاں
 گھن آؤ میڈو حسن کوں ہے میڈے بدن دی جاں

مدت توں کائنات ہے ایندے انتظار وِج
 عرصے توں بے قراراں این دلبر دے پیار وِج

کیتا میں عرضِ عُسلِ ولادت میں نہیں ڈتا
 کچھ دیر انتظار کرو شاہِ دیں پناہ
 جاں غسل کر کے طاہر و اطہر اے تھی گیا
 آ کے کریساں پیش اے دلبر حضور دا

فرمایا روحِ قدس ایندے قدماں دی خاک ہے
 واللہ مثلِ خالقِ اکبر اے پاک ہے

اینده قدم دی برکت ، ہے تطہیر دا نزول
 قدسی تقدس اینده قدم توں کرن وصول
 ہے میڈا جزو ذات اے لختِ دلِ رسول
 رکھیا ہے اینکوں خلوتِ حق وچ سدا بتول

عصمت دی شاہزادی دا اے نورِ ذات ہے
 تطہیر وچ جو بات ہے او ایندی ذات ہے

چایا ہتھاں تے سرورِ عالم اے پاک چن
 فرمایا نام ایندا ہے عرشاں اُتے حسن
 خود ایندا زرخید ہے فردوس دا چمن
 نانے دا جسم و جان تے خالق دا ہے بدن

میڈیاں رسالتاں دی اے تصویر آ گئیے
 اسلام دے اے خواب دی تعبیر آ گئیے

نانے دا فخر ہے اُتے امڑی دی جان ہے
 قلبِ امیرِ کل دا ایہو اطمینان ہے
 وارث ہے میڈی پگ دا رسالت دی شان ہے
 جنت ایندے کرم توں ہمیشہ جوان ہے

اے حلم کردگار دی زندہ مثال ہے
 خالق دے وانگ ہر توں وڈا لاجپال ہے

فرمایا اے کریمؐ تاں آنسو تھئے رواں
 اکھیاں توں لڑھ کے ٹر پیا ہنجاواں دا کارواں
 فرمایا ڈہدا بیٹھاں میں جگ دیاں جسارتاں
 ایں تے زمانہ ظلم و سببی نواں نواں
 روندا میں بیٹھاں ڈکھ کے ایندے نصیب کواں
 میں وانگ ملسی جامِ بقا ایں غریب کواں

پیتاب تھیبی جامِ بقا توں ایندا جگر
 قے خون دی جاں آسی تاں تھیبی وجود تر
 بھینینِ دی پوسی جئیں ویلے ایں حال تے نظر
 ہوسن نبیؐ دیاں جائیاں ہر ہک شے توں بے خبر
 اس درجہ ایندا بھائیاں کواں احساس ہونونائے
 وچ جوش تے جلال دے عباسؑ رونونائے

تدفین کیتے میڈو جاں آسی اے پاک چن
 رعیت کریمی ظلم توں زخمی ایندا بدن
 رنگین ہوسی میڈے ایں مسموم دا کفن
 کھلسی ایندے وجود تے زخماں دا ہک چمن

روسن سجن تمام ایں چن دے نصیب تے
 روسی میڈی مزار حسنؑ دے نصیب تے

ہک ڈینہ ہوسی زمانے تے آسی ایندا پسر
 آباد ہوسی میڈے ایں بچڑے دا پاک گھر
 تھہسی شریک خوشیاں دے وچ رب مقدر
 جاں دیکھسی خوشی ایندی کونین دی نظر

صلوٰۃ پڑھسی جھوم کے کل کائنات ہے
 رحمت و سببسی تک کے خود اللہ دی ذات ہے

جعفرؑ وسے جہاں تے میڈی سین دا چن
 پتراں کوں پاوے سہرے دوبارہ سخی حسن
 قاسم دی پاک شادی دے تھیون ولا سگن
 بنرا بنڑے تے سچ کھڑے مولاً دا گل بدن

سارے سجن ایں سین دے بچڑے کوں آ ملن
 امت دیاں کھسیاں خوشیاں انہاں کوں ولا ملن

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلِّوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ مالکِ فردوسِ بریں ﴾

(علیہ الصلوات والسلام)

خدا نے تخلیقِ عرش و کرسی دا جیڑھے ویلے سبق پچایا
تے اصل ایمان پاک روحاں دے کیتے جنت دا گھر بنڑایا
زمانے دیاں کل حسین چیزاں کوں گھر دی زینت بنڑا کھڑایا
تے ہیرے موتی تے سونے چاندی دے نال ہر شے کوں خود سجایا
حسین گلشن ، لذیذ چشے ، سفید نہراں ، عمیق جھیلاں
تے سارے پھلدار جھرے بوٹے تے ٹھنڈیاں چھانواں تے مٹھڑیاں ہیلاں

تے حوراں حسنِ اِچ دھنوا کے رکھیاں جو حسن دا کھڑ کے دل و لانوں
دلاں تے تیراں دی بارش ہووے جیا بھری جاں نظر اٹھانوں
مزاجِ فردوس پنگھ پاوے جاں چھوٹی جہیں گل تے مسکرانوں
جے گفتگو دی رباب چھیڑن ، گلابی ہونٹاں توں پھل وسانوں
جہیں تے سورج دی مسکراہٹ بھلاوے دلاں کوں جیڑھی دھک دھک
اِس جگمگاہٹ دے وِچ وی گویا بھری ہوئی چاندنی دی ٹھنڈک

جڈاں اے جنت تیار تھی گئی بڑن دا مقصد خدا ڈسایا
 بڑی ہیں توں صرف اُنہاں کیتے جہاں نہیں دنیا دا لطف چایا
 جہاں ہے دنیا دی چھوڑی ہر شے چا دل ہے خود میڈے نال لایا
 اُنہاں فقیراں ملنگاں کیتے ہے میں ایہو ابدی گھر بڑایا
 جہاں نہیں کوئی وی سکون ڈٹھا ، جہاں کوں دنیا ستیدی رہی ہے
 جو میڈے پاروں ڈکھیندے رہ ہن اے دنیا ہر ڈکھ و سیندی رہی ہے

جڈاں اے جنت کلام سنڑیا آکھے ہے قسمت دا خالی خانہ
 ہے ہر توں گزریا میڈا مقدر توڑے جو اے ٹھاٹھ ہے شہانہ
 جہاں دے کل بوکھڑی تے عاجز محتاج میڈو تھنیں روانہ
 تیں میکوں خالق بڑا سجا کے قرار ڈتائے یتیم خانہ
 تمام مفلس غریب کو جھے تڑک ددائی میڈے بھانگے ہونوں
 اتھاں اورج پنج کے ٹیٹ کدھن کہیں دے ہوڑیں نہ پل کھڑونوں

اُنوں جہنم کوں تیں چا ڈتن رئیس زادے امیر زادے
 کئی تاج ور شہنشاہ زادے کئی شاہزادے وزیر زادے
 کئی خاندانی تے جدی پشتی خدیو زادے کبیر زادے
 کئی تاں خاقان و کسرلی فرعون و تبع زادے شہیر زادے
 تے میڈے کھاتے دے وچ جو پائے ہن نہیں اُنہاں وچوں کوئی خاندانی
 میکوں بڑانوں توں نہ بڑائیں ہا جے کولھ ایسے فقیر ہانی

خدا نے فرمایا سن او جنت تیکوں میں ڈیساں او شاہزادے
 جو تیڈے سردار نت سڈین مگر او ہوسن خدائی دے ڈا دے
 تے اپنی عظمت تے شان و شوکت توں ہوسن ہمسر او میں خدا دے
 تے بنڑ کے مظہر او میڈے آسن او محرم راز کبریا دے
 زمانہ ہک کوں حسن سڈیسی او حُسن دا شاہکار ہوسی
 تے اوں توں چھوٹا حسین ہوسی او صبر دا کردگار ہوسی

آئی پندرہاں رمضان ڈو جھی ہجری خدائے واحد خیال کیتا
 ہا جیڑھا وعدہ میں نال جنت دے کیتا ، ہا صدق نال کیتا
 ہزاراں صدیاں گزر گئین آج تا ئیں تاں اوں نہیں سوال کیتا
 مگر او وعدہ وفا ہے کرنا جو وعدہ ہے ذوالجلال کیتا
 میں آج ایں جنت دی پاک جھولی دے وچ خود اپنا وقار پانواں
 تے اہل جنت دیاں قسمتیاں وچ ازل دا پروردگار پانواں

قدیم الاحسان ذات آخر بہشت دے دل کوں چین ڈتا
 اوں حُسن مطلق حسن دے رنگ وچ جہاں کوں رب عین بین ڈتا
 تے رحمتِ عالمین کوں رب نے رحمتِ عالمین ڈتا
 اے ہس کے جنت قصیدہ پڑھیا ، ہے نورِ حق زیب و زین ڈتا
 اگر کہیں کوں یقین نہ آوے تاں ڈیکھے آغوشِ مصطفیٰ وچ
 صفات اوکل دے کل ہن ایں وچ جیڑھے سزہ بندے آہن خدا وچ

کریمِ کل دی ڈٹھی جاں آمد ڈکھائے حوراں لکھاں نہورے
 تے لعبہ حوراں کوں خود سکھائے نفیس دلہن مزاج ٹورے
 تے آ کے غلاناں سرتوں وارے سخی دا صدقہ کرم دے بھورے
 تے بٹڑ کے دلہن جناں دی ہر شئے قدم قدم تے حسن کوں سورے
 آکھے اساڈے کنگال خانے دا پاک اے تاجور سلامت
 اے بکھیاں تنگیاں دا کج سلامت ابد دا اے تاجور سلامت

تے ٹریاں حوراں بٹڑا کے پینگھے بدن تے ہر شئے ٹھہما کے ٹریاں
 تے سہرے گانوں قصیدے گانوں تے نال پینگھا سجا کے ٹریاں
 فرشتے چمٹے آندے وجانوں مبارکی جاں اے چا کے ٹریاں
 تے چا کے تحسین دیاں چنگیراں، تے رُخ توں گھونگھٹ اٹھا کے ٹریاں
 لکھا کے جعفر کونوں قصیدہ آ پاک ویٹھے دے وچ سنڑایا
 معظّمہ بی بی خوشی دی لئے تے کرم عطا دا بدل وسایا

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ امام سبزی قبا ﴾

(علیہ الصلوٰت والسلام)

حسنؑ ہے مرکز حیاتِ کل دا حسنؑ ہے دوشِ نبیؑ دی زینت
 حسنؑ مزاجِ نبیؑ دی رفعتِ حسنؑ جلالِ علیؑ دی زینت
 حسنؑ ہے تطہیرِ دی ردا وِچ کلامِ ذاتِ جلیؑ دی زینت
 حسنؑ ہے آغوشِ بنتِ سرورؑ دی مہکی ہوئی کلیؑ دی زینت

حسنؑ دے ناں وِچ ہے حُسنِ مخفی جمالِ قدرت دا ہے نظارا
 حسنؑ نفاست دے وہندے دریا دا ازلی ابدی ہے ہک کنارہ

حسنؑ ہے حلمِ خدا دا مظہرِ صداقتاں دا وقارِ ڈسدائے
 اے ڈے کے مہلتِ رذیل امت کوں صبر دا کردگارِ ڈسدائے
 نبیؑ دے ہے اے جگر دا ٹکڑا علیحدہ توڑے مزارِ ڈسدائے
 وجودِ ہک ہے ، نمودِ ہک ہے ، ورودِ ہک افتخارِ ڈسدائے

اے چوڈھاں دے زمرہٴ تقدسِ دی بزمِ دا آفتابِ ڈسدائے
 تے ابنِ سفیاء دے دور دے وِچ ایہو رسالتِ مآبِ ڈسدائے

جیڑھے سخی کوں جہاں نے جامِ بقا پلائے اے او حسنؑ ہے
 تے جیندے چھوٹے صغیر معصوم جگ روائے اے او حسنؑ ہے
 جیندے جنازے تے پھل ستم دے جہاں چڑھائے اے او حسنؑ ہے
 تے وال بھینیں دے جیندے تابوت تے کھلائے اے او حسنؑ ہے

تے جیندے لاشے کوں زخمی کیتا رذیل امت نے خود کفن وِج

شریف بھینیں نے تیر ستر ڈٹھے جیڑھے بے نوا دے تن وِج

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿شہادتِ ثانیہ﴾

گھر توں پئے شبیرؑ آندا چا جنازہ ویر دا
 ٹر گئیائے اَج جگ توں بچوا ملکہؑ تطہیر دا
 زرد ہے اَج رنگ اطہر چہرہؑ شبیرؑ دا
 ہے عجب انداز اَج ناناں دی این تصویر دا

روضہؑ نبوی دے پاسے ہن رواں ڈسدے قدم
 ہن مگر رب دی رضا وچ سر یکے سبھاں دے خم

موٹھا ڈے تابوت کوں عباسؑ ہے روندنا ودا
 ویر دے جامِ بقا دا غم ہے دل کوں کھا گیا
 چا کے قاسمؑ کوں علیؑ اکبر ہے نال آندا پیا
 ہن جنازے نال روندے سینؑ دے سارے بھرا

بہہ کے ہک ملعونہ کیتی ظلم دی تدبیر ہے
 نال ناناں دے نہ دفنیجے ڈکھی دا ویر ہے

چڑھ کے خود نچرتے آئی گھن نال کل ولدالزنا
 آکھے نانے نال دفنانون نہ ڈیساں دلربا
 ہا اجاں جاری ایہو ایں گفتگو دا سلسلہ
 پھلاں دی بارش ڈتی یکدم لعیناں نے وسا

پہلے وی جامِ بقا دا دل دے وچ احساس ہا
 رکھ کے ہتھ تلوار تے روندنا رہیا عباس ہا

رو کے آہدا ہا اجازت ڈے میکیوں بی بیءِ دا چن
 سامنے آج ظلم دے شمشیر دا ڈیواں میں بن
 میں پچھاں انہاں توں زخمی کیوں تھیائے آقا حسن
 دل ہے پھٹدا ڈیکھ کے مسموم دا گلگول کفن

ساڈے صبراں توں اٹھانوں کیوں اے ناجائز مفاد
 آج میکیوں ڈے اذن راہسی آج دا ڈیہہ ہر کہیں کوں یاد

ورنہ بنڑ ویسی روایت امت ملعون دی
 جگتے کوئی قیمت سمجھسی نہ اساڈے خون دی
 ایویں امت توں ڈنگیسی آل کل خاتون دی
 آج کراں تکمیل میں اللہ دے قانون دی

ظلم دی سادات تے ول کوئی وی نہ جرأت کرے
 ول نہ کوئی ملعون زادہ اے جہیں حرکت کرے

چڑھ گئی پھلاں دی چادر لاشہ اطہر اُتے
 چھا گئی سرخی حنا دی لاش دی چادر اُتے
 بوسے کئی پھلاں نے ڈتے آقا دے پیکر اُتے
 روضہ نبوی رہیا بلدا ایہیں منظر اُتے

رہی ایہا آندی صدا نہ مارو میڈے لعل کون
 وچ کفن دے نہ ڈکھاؤ جگ دے ایں لچپال کون

گھن گیا واپس جنازہ گھر دے وچ بی بی دا چن
 آن کے بھینیں نے کھولے ویر دے بند کفن
 بھینیں ستر پھل ڈٹھے جو ویر تے موجود ہن
 رو کے ڈکھیا وین کیتا ہائے میڈا ویرن حسن

ساڈی قسمت وچ ایہے درد و الم تحریر ہن
 ڈے کے خود جام بقا امت وسائے تیر ہن

ویر دے لاشے تے کیتی پاک سینڑیں اے دعا
 اللہ بھانویں جلدی آوے ہنڑ حسن دا دلربا
 ڈیکھوں اکھیاں نال تھیدا انتقام ایں ویر دا
 ساڈے درداں دے گھنے بدلے ڈکھی دا ماہ لقا

آوے ہنڑ جعفر دا وارث تیغ کر کے بے نیام
 ساڈے ایں مسموم ویرن دا گھنے ہنڑ انتقام

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

راہوارِ دوشِ رسولؐ

(علیہ الصلوٰات والسلام)

دنیا تے جشنِ عیدِ منانوں دا آج ہے ڈینہ
اللہ دیاں رحمتاں کوں وسانوں دا آج ہے ڈینہ
ہونٹاں تے قہقہیاں کوں سجانوں دا آج ہے ڈینہ
دھرتی کوں عرشِ نال رلانوں دا آج ہے ڈینہ

دوشِ نبیؐ دے زیب دے آنوں دا آج ہے ڈینہ
خالق کوں ایں زمیں تے سڈانوں دا آج ہے ڈینہ

آج تاں بدل آ عطرِ وسانوں جہاں تے
خوشیاں دے نعرے گج کے آ لانوں جہان تے
جڑ بنڑ مبارکاں کیتے آنوں جہان تے
کنڑیاں دے نال موتی گرانوں جہان تے

کیوں جو سخی دی ابدی خوشی دا اے روز ہے
یعنی حسینؑ ابنِ علیؑ دا اے روز ہے

بجلی چمک کے رقص دا منظر ڈکھاوے آج
 دوشیزہ برق آ کے کمر کوں ہلاوے آج
 سئے نخریاں دے نال وی ٹھمکے آ لاوے آج
 پچھوں رعد چا کے ڈھول فلک تے وجاوے آج

کیوں جو دلِ رسولؐ دا آج چین آ گئیائے
 دنیا تے آج تاں سپدِ دارین آ گئیائے

جبریل ہو کے دنیا تے مخمور آ گئیائے
 خود چشمِ جبرائیل دا آج نور آ گئیائے
 موسیٰ دے کیتے جلوۂ کوہ طور آ گئیائے
 صبر و رضائے حق دا اے دستور آ گئیائے

دوشِ نبیؐ دی تانگھ مٹانوں اے آ گئیائے
 نانے کوں اپنا ناقہ بٹرانوں اے آ گئیائے

آج لا الہ دا لمحہٗ اِنظہار آ گئیائے
 خوش ہن لبِ رسولؐ ساڈا پیار آ گئیائے
 پشتِ نبیؐ ہے خوش میڈا ہسوار آ گئیائے
 خوش ہے نماز آج میڈا لجدار آ گئیائے

اوقات اپنی ساری ڈسیسی نماز کوں
 نانے تے چڑھ کے شانِ جتیمی نماز کوں

اسلام ناز کن ہے میڈی جان آ گئیے
 درسِ عمل تے معدنِ ایمان آ گئیے
 وحدت ہے خوش جو پیکرِ یزدان آ گئیے
 میں بے نمود ذات دی پہچان آ گئیے

صحف سما کوں جلوہ باری نصیب تھئے
 قرآن مطمئن ہے جو قاری نصیب تھئے

ہا نظم کائنات سدا انتظار وِج
 ہر دم آہی حدیث کسا انتظار وِج
 جامد آہی کتابِ خدا انتظار وِج
 ہا جبرائیل اوکھا کھڑا انتظار وِج

گھن کے نزولِ آئیے تطہیر آ گئیے
 پورا کرن قرآن کوں شہر آ گئیے

آغوشِ سیدہ ہے چمن زار بنڑ گئی
 قسمت ہے پاک ویڑھے دی گلزار بنڑ گئی
 جھولی ہے ما دی جلوہ کشا پیار بنڑ گئی
 آمد این چمن دی گود دا سنگار بنڑ گئی

سرکارِ دی زباں کوں چُمیجن دا شوق ہا
 این چمن کوں ازل توں چُسیجن دا شوق ہا

ہر شے دی ہے دعا جو رہے شاد اے چمن
 گرہن کنوں ہمیشہ رہے دور پاک چمن
 خوشیاں دے مینہ وساویں ابد تائیں کرن کرن
 جیوے سخی حسین سلامت سخی حسن

جعفرؑ ایں پاک جوڑی دیاں خوشیاں دا اہور ہو
 ہر مونجھے دل دی مست بہاراں تے ٹہور ہو

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلِّواتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ملائکہ دا کریم﴾

(علیہ الصلوٰۃ والسلام)

دنیا اُتے ورود ہے سبط رسول
رحمت ہے بڑے آ گیا پچڑا بتول
بانی ہے جگ تے آ گیا حق دے اصول
راحت ہے پاک سین دے قلب ملول

خالق جہاں دا وکھرے کرم کیتے تل گئے
دنیا اُتے نجات دا ہک باب کھل گئے

آیئے مبارکی دے کیتے سارا آسمان
در پاک دو رواں ہے ملائک دا کارواں
صلوات وچ ہے جو ہر ہک فرد دی زباں
ہن اتریاں جہان تے اللہ دیاں بخششاں

دنیا اُتے نظر دی ہے رحمت دی انتہا
ہے بد نصیب آج جیڑھا محروم تھی گیا

ملکوت دا جو ہو یا کہیں جاہ اوتوں گزر
 ڈٹھا جو ہک فرشتہ پیائے اتھ جلا کے پر
 کیتی ول اوں فرشتے نے ملکوت تے نظر
 ہک آہ سرد نکلی تے اکھیاں وی ہو یاں تر

آکھیں جو میں تہاڈا کڈا ہیں رازدار ہم
 نوع ملک دے وچ میں وی تھیندا شمار ہم

اے جہیں تھئی ہے خطا جو خطا وار تھی کھڑاں
 خالق دی معصیت دا سزاوار تھی کھڑاں
 پئی ہے میڈے ہتھوں میں گناہ گار تھی کھڑاں
 بخشش نہیں تھئی میں جیڈا شرمسار تھی کھڑاں

جنتے پئے ہو ویندے میکوں نال گھن جلو
 منت کرینداں میکوں ہنڑ ہر حال گھن جلو

سنڑ یائے میں جگ تے آیا ہے سلطان گربلا
 ممکن ہے میڈی معاف ہووے اوں کنوں خطا
 سجدے کریساں لکھاں تے رڑپٹ دی ہے او جا
 آخر کرم کر لسی جو ہے رحمت خدا

در پاک تے فرشتے اونکوں نال چا کے آئے
 موقعہ خوشی دا، اپنی سفارش بنڑا کے آئے

فطرس نے کیتی سین دے در پاک تے نظر
 دہلیز تے خود آن کے فوراً جھکایا سر
 سجدے دے وچ ہا سرتے اے آکھیں پچشم تر
 میں ہاں گناہ گار ، سیاہ رو ، شکستہ پر

آیاں میں تک کے باب سخی تیں کریم دا
 مظہر ہے اے گھرانہ علی عظیم دا

اقرار میں کرینداں جو میڈی ہے بہوں خطا
 لیکن تیڈے کرم توں بہوں کم ہے کبریا
 میڈو کرو کرم دی نظر سبط مصطفیٰ
 میں اے وی جانڑداں جو نہیں کوئی در تیڈے سوا

میں ہاں گناہ گار میکوں معاف کر سخی
 آلودہ ہاں گناہاں توں خود صاف کر سخی

فریاد سن کے سین نے پچھیا اے ماجرا
 آج ہے خوشی دا ڈینہ تے اے روند ہے کیوں کھڑا
 اے کون ہے تے کیا ہے تھئی این کنوں خطا
 آکھو نہ رو جو رونوناں نہیں آج دے ڈینہ روا

بدھڑاں توں میڈے لعل دا اکھیاں تے لاتاں سہی
 ہر جرم معاف جانڑ ذرا مسکرا تاں سہی

اکھیاں تے بدھڑاں لایا تاں حالت بدل گئی
 وِچ پل دے کل مصیبتِ عظمیٰ دی ٹل گئی
 سرتوں دُکھاں دی رات جواں تھی کے ڈھل گئی
 مشعل اوندے نصیب دی فی الفور بل گئی

لکھ شکر کر کے سجدے ہزاراں ادا کیتے
 پرواز کیتا عرشاں دو صرف ایں دعا کیتے

خالق وسے جہاں تے اے ویڑھا شبیرؑ دا
 گھر وسدا رہ زمانے تے بھینیں دے ویر دا
 دنیا تے راج مانڑے اے بچڑا امیرؑ دا
 ہتھ دُکھ دے وِچ ایں پیا ہے عاجز فقیر دا

ابنِ حسنؑ دے سرتے سجاوے اے تاجِ اَج
 ظاہر ہووے کریمؑ دا دنیا تے راجِ اَج

ساکوں ڈسا گئے اے طریقہ نجات دا
 ہے خاٹیاں دے کیتے کھلیا در ایں ذات دا
 جتنا بڑا ہو خاٹی کوئی کائنات دا
 مسئلہ ہووے جے اُخروی موت و حیات دا

ایں در تے سر جھکا کے گناہ اپنے دھو وِنجو
 ایندے کرم دے چشمے توں سیراب ہو وِنجو

جعفرؑ ساڈی نجات دا ہے بند ہر بوہا
 ہے لوڑھ ایس کریمؑ دے فیضان دی سدا
 ہے عرض شہنشاہ توں کر معاف ہر خطا
 ساڈا دی تیڈی ذات سوا کوئی نہیں در بیا

احسان کرتے رحمتِ ازلی وسا ہنٹریں
 بخشش چا کرتے مقصدِ اعلیٰ پجا ہنٹریں

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عمل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ظہورِ زین العباد﴾

(علیہ الصلوٰۃ والسلام)

عجیب کوفہ دے وچ سماں ہے امیر کل دی جو ہے حکومت
 ہے چھتری ہجری بہار دی رت ڈتی ہے خوشیاں این گھر کوں زینت
 ملی ہے پہلی خوشی این گھر کوں ڈٹھی ہے سینیں نے آج مسرت
 شہنشاہ کربلا دے گھر وچ ہے نازل ہو یا وجودِ رحمت
 کریم کوں ملیاے پگ دا وارث جہاں کوں زین العباد ملیاے
 تے پاک گھر کوں ملی ہے رونق عبادتاں کوں سجاد ملیاے

ڈیون مبارک سخی دے در تے تمام کوفہ دی آئی رعایا
 تے خوشیاں آ کے این پاک در تے خوشی دا وکھرا جشن منایا
 تے آ کے تبریک و تہنیت دا فرشتیاں نے ترانا گایا
 امیر کل وی خوشی دے موقعے تے رحمتاں دا بدل وسایا
 کرم پنن واسطے تمامی نبی ولی در تے تھے سمالے
 کرن دعائیں او چا کے چولے جیوے ولایت دا چوتھا لعلے

امیر کل گھر دے وِچ خود آ کے کیتی ایں معصوم دی زیارت
آ بنت کسریٰ کوں پاک دھیاں توں ودھ ڈتی آقا پدري شفقت
تے ملکہء دو جہاں نے کیتی جاں مصحفِ رُخ دی خود تلاوت
خوشی دے آثار ڈیکھ رُخ تے تھئی زیادہ جگر دی راحت

اے عرض کیتا ایں لختِ دل دا ساکوں تعارف تاں اَج کراؤ
اے مثلِ وحدت ہا غیب خود وِچ کچھ ایندے رُخ توں نقاب چاؤ

اے عرض سن کے نجف دے والی ڈسایا خود بے مثال اے ہے
امامت مطلقہ دے نوری صدف دا بے عیب لعل اے ہے
ازل دے صحنِ اِچ طلوع ہويا جو مثلِ نوری ہلال اے ہے
اے صبر وحدت دا ہے خزانہ ، خزانہء لا زوال اے ہے

جئیں نور تاریکیءِ ازل کوں ہا جلوہ گر ہو کے جگمگایا
اوہیں دی چھیویں کرن اے چن ہے بشر جو بنڑ کے ہے جگ تے آیا

جو چھیواں محرابِ عرش دا ہے او ایندی عظمت دی یادگارے
اُوہیں تے ہے نام ایندا لکھیا اوہیں توں خود عرش کوں قرارے
کل عالمِ قدس نے ڈٹھے ہن اتھاپیں ایں نور دے نظارے
اتھاپیں جلوہ نمائی کر کے نصیب ہس عرش دے سنوارے

اے اپنے اظہار کولہوں پہلے ضمیرِ وحدت دے وِچ خفی ہا
جیویں ہا خالقِ علیءِ اعلیٰ اے ساگی اوندی مثلِ علیٰ ہا

جھلک جڈاں اپنی ایں ڈکھائی ہئی تاں سجدہ کل قدسیاں کیتا ہا
 مگر او سجدہ سجودِ آدم توں بہوں اجل ہا تے بہوں جدا ہا
 جہاں نے آدم دے سجدے ویلے ہزاراں بخشاں دا رُخ گھدا ہا
 اُنہاں نے جسم ڈٹھا ایں چن کوں ایں نور سوچن نہ کچھ ڈتا ہا
 نہ حکمِ خالق دی لوٹھ سمجھی تے کہیں وی طلبی ناہی اجازت
 ہا سجدہ کل قدسیاں نے کیتا بغیر کچھ سمجھ کے وحدت

او جانزدے ہن جو ایندے بارے تاں پچھناں ڈسناں وی ہک گناہ ہے
 جو ا جھکیا ایندے سجدے کوہلوں او کافر ابلیس توں سوا ہے
 ایہیں دا سجدہ ہا رب دا سجدہ تے اوندنا پچھناں کڈاں روا ہے
 ایہیں دے سجدے کیتے چا جن و ملک کوں پیدا خدا کیتا ہے
 جڈاں ڈٹھے ہن ایں اپنے سجدے ہا سجدہ ہک انتہا دا کیتا
 ایں زینت العابدین بڑ کے ہا سجدہ اپنی انا دا کیتا

ہے ساڈے نور اِچ خدا دا جلوہ ، خدا دے نور اِچ ساڈی ضیا ہے
 اساڈی کثرت دا ناں ہے وحدت اساڈی وحدت دا ناں خدا ہے
 ہے اوندے ہونشاں تے نام ساڈا اساڈی حمد اِچ اوندی ثنا ہے
 ہے اوندی صلوات ساڈے کیتے او ساڈی طاعت دا مدعا ہے
 او ساڈے ذکر اِچ نہال راہنداے اساڈے ذکر اِچ اوندی خوشی ہے
 ساڈی عبادت ہے ذکر اوندنا ، او ذات خود ساڈی زندگی ہے

اساڈے مابین ہے جو رشتہ او رشتیاں توں وی بہوں اجل ہے
 جو ساڈے گھر کوں ہے تھیندا سجدہ او سجدہ ذات بر محل ہے
 جو ساکوں اوں توں جدا سمجھدائے خود اوندی تخلیق وچ خلل ہے
 ساڈی حقیقت ہے نورِ خالق ، تے اے حقیقت سدا اٹل ہے
 ایندے فضائل میں کیا ڈسانواں ہے غیرتِ کبریا اے عابد
 اے صبر دی مملکت دا شاہ ہے ، تے صبر دا اے خدا ہے عابد

ول اپنے ہتھاں تے چا کے کسمن کوں پاک ڈاڈے اکھیں تے لایا
 جاں نازک ہتھاں تے دید کیتی اکھیں تے بدلا ڈکھاں دا چھایا
 ہتھاں کوں چم کے کلام کیتی ، ہے تیڈے درداں میکیوں رُویا
 انہاں ہتھاں وچ رضا دے زیور تے نال پھپھیاں شقی رعایا
 فرات دی منڑ تے ڈھلدی دیگر خیاں وحدت ، بقا دا پانی
 او روندے کسمن اچھکدیاں سنیں ، اے سوہنڑیاں اکھیاں حنا دا پانی

توں ساگی غیرت دے وچ علیٰ ہیں مگر تیڈا صبر ہے زیادہ
 ایں تیڈی غیرت دے انت گولن دا ذات حق ہے کیتا ارادہ
 اے ظلم شامِ غریباں والے تے سارا ڈکھ درد کربلا دا
 او چوڈھاں سومیل ، نال پھپھیاں تے شہر کل قوم بے حیا دا
 اے سارے ڈکھ کلبے سر تے چیسیں توں اپنے صبر اچ نویکلا ہیں
 توں صبر دا ہیں خدائے واحد ایں گھر دے وچ غیرتِ خدا ہیں

ہتھاں تے کمسن کوں چا کے آقا دعا دے وانگوں چا ہتھ اٹھائے
تے آکھی آمین پاک سنیں کیتی جاں سید نے اے دعائے
اے رب کون و مکان تیڈی رضاتے سب کچھ ساڈا فدا ہے
مگر ایہا آرزو ہے میڈی ہو جیڈی درداں دی انتہائے
ذرا ساڈے انتقام دے وچ نہ دیر ہووے نہ ڈھیل ہووے
ہنر آوے جعفر دا پاک وارث تے ہر مخالف ذلیل ہووے

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿وجاہت آلباء﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

چہرے توں عیاں آلِ محمدِ دی وجاہت
 وِچ حُسن دے کسریٰ دی دل آویزِ نفاست
 وِچ جسم دے کرارِ دی بے عیب شجاعت
 رُخسار تے اللہ دی با رعبِ جلالت

سجادِ مرتع ہے صفاتِ ازلی دا
 وِچ صبر دے ہے مظہرِ کل ذاتِ جلی دا

اللہ دا ہک راز ہا اے شکلِ بشرِ وِچ
 توڑے جو ہے مظلوم اے عالمِ دی نظرِ وِچ
 ہئی عظمتِ توحیدِ ایں وحدت دے ثمرِ وِچ
 عکسِ ایندا ہا ضوپاشِ مگرِ نورِ سحرِ وِچ

ادراک تے عقلاں ایندی دہلیز تے خم ہن
 عرفان دے ملکوتِ ایندے چمدے قدم ہن

ہن وارثِ دستارِ نبیؐ سیدِ سجادؑ
 ہن صبر دے وِچ ساگی علیؑ سیدِ سجادؑ
 وِچ صبر دے اظہارِ جلی سیدِ سجادؑ
 غیرت دا خداوند سخی سیدِ سجادؑ

وِچ حسن دے ڈوشاہیاں دی عظمت دے اے پھل ہن
 کونین دے وِچ حسن دے شہکارِ ازل ہن

توڑے جو حسیں ڈاڈھا ہا ہم شکلِ پیبرؐ
 ہا اوندی زیارت دے کیپتے سکدا یکا گھر
 انہاں توں کوئی حسن دا پچھدا وی ہا جیکر
 ہن آہدے جو ہے حسن دا سجادؑ سمندر

اے ٹھیک ہے اکبرؑ دا نہیں کوئی دنیا تے ثانی
 پر میں توں وی دلکش ہے تاں عابدؑ دی جوانی

ہے جابرِ جعفی توں اے مشہور روایت
 ہک ڈینہ ہويا سرکارِ دی او حاضر خدمت
 ہتھ بنھ کے کیتا عرض اے سلطانِ جلالت
 لکھ حمد خدا ہن اتے احسانِ نبوت

ہن پشتِ زمیں تے جیڑھے موجودِ حلالی
 سڈویندے تیڈی ذات دے ہن سارے موالی

عرفان دی منزل وی عطا ہر کون تھی ہے
 احسان تہاڈائے تسان دولت اے ڈتی ہے
 فرمایا اجاں انہاں دے وِج کافی کمی ہے
 بہوں تھوڑے جہیں لوگاں تے رحمت اے وی ہے

کرنائی جے تجربہ تاں توں خواص سڈا گھن
 اندازہ ولا انہاں دے عرفان دا لا گھن

جابر آہدائے میں خاص مہاں کون سڈایا
 سرکار دے آ پیش کیتی چُڑے کے رعایا
 فرمایا جو بھی ٹر کے ساڈے درتے ہے آیا
 نہیں رحمت کونین کڈاہیں خالی ولایا

ہن ناقص الایماں آتے احساں اساں کرنائے
 انہاں کون عطا کچھ اجاں عرفاں اساں کرنائے

پچھ انہاں توں کیا قادرِ مطلق او خدا ہے
 جو چاہے کرے پھر دا ، او ربِ دوسرا ہے
 اقرار کیتا ساریاں اے حق ہے بجا ہے
 او قادرِ مطلق ہے جو او ربِ علی ہے

فرمایا ہے ایں گالھ دی تصدیق کریندی
 حق او ہے عمل توں جیندی تصدیق ہے تھیندی

فرمایا اے باقر میڈا فرزند و وصی ہے
میں وانگ اے معصوم وی اللہ دا ولی ہے
خالق اینکوں کیا اتنی وی طاقت چا ڈتی ہے؟
قدرت اینکوں کیا خالق عالم توں ملی ہے؟

اے بنڑ ونجے عابد میکوں باقر چا بنڑاوے
یا میں بنڑاں باقر کہ اے عابد نظر آوے

سرکار دی جاں گالھ سنڑیں سارے مجاں
طاری ہو یا سکتہ تے چا طاری بدھی اکھیاں
فرمان دی عظمت توں ہن حیران و پریشان
فرمایا شہنشاہ نے کیوں چپ ہوئے تساں؟

اے منزل عرفان دا ہک پہلا قدم ہے
خاموش ہو کیوں آج تہاڈے ہوشاں اُتے دم ہے

فرمایا اساں کھولناں اے رازِ خدا ہے
ہنڑ ڈیکھو میڈے پاسے اُتے غور کراہے
ہک نور ہے ساڈا جیڑھا توحید نما ہے
پیو پتر ہونون ساڈا اے ظاہر دی ادا ہے

باطن ساڈا توحید وانگوں نورِ احد ہے
وچ اوندے نہ پیو پتر دا بن ہے تے نہ حد ہے

ڈٹھا جو مہاں نے تاں منظر او جدا ہا
 بچڑے دی جگہ چوتھا اے ذیشان کھڑا ہا
 ول پنجواں سخی ڈٹھا تاں بابے دی او جاہ ہا
 او اے ہاتے اے او ہا عجب رنگ تھیا ہا

ہر عقل نے عرفان دے کھڑ مارے ٹھارے
 عرفان دے لیکن نہ گویج آئے کنارے

ول ڈٹھا مہاں جو سماں زیر نظر ہا
 باقر وی ہا باقر آتے عابد وی پسر ہا
 ول ڈٹھا ڈوہاں ذاتاں دے وچ عکس پدرا ہا
 ہر شخص تے ہیبت آہی طاری آتے ڈر ہا

ول ڈوہاں نے ہک بے کوں چاہاں نال رلایا
 حیران تھئے سارے جو ول ہک نظر آیا

اے ڈیکھ جھنڈے سجدے دے وچ صاحب ایماں
 رو رو کے کیتا عجز دا اقرار مہاں
 کیتا عرض تیڈے ظاہر و باطن اوتوں قرباں
 توں رازِ خداوند ہیں ہم پایہ یزداں

تیڈے ظاہر و باطن تے ہے ایمان اساڈا
 اے وحدتِ مطلق! توں ہیں رحمن اساڈا

فرمایا او شیعو ذرا سر سجدے توں چاؤ
 اے راز اساڈا یکی دنیا توں لکاؤ
 ایمان کوں کونین دیاں نظراں توں بچاؤ
 کمزور عقائد تے ایندی ضرب نہ لاؤ

ایں سجدے توں بعد اَج تہاڈا ایمان تھئے کامل
 عرفان دی منزل تاں ہے ہک عجز دی منزل

جعفر کوئی ایں ذات دی حد پاوے تاں کیویں
 عرفان دے وِچ عقل کوں دوڑاوے تاں کیویں
 ول عقل گڑے وات اتھاں آوے تاں کیویں
 خالق کوں اے سمجھن دی قسم چاوے تاں کیویں

ایں ذات کوں سمجھن گویا سمجھن ہے خدا دا
 توحید شناسی دا تاں باطن ہے ارادہ

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿شہادت بیمار کر بلا﴾

(علیہ الصلوٰت والسلام)

وقت آخری ہے روندا ہے بیمار کر بلا
 باقر کوں سڈ کے آبدائے میڈا لعل جلدی آ
 آج تھی گیلے غریب دی قسمت دا فیصلہ
 بابا ہے میکوں ہنڑ تاں گھنن آپ آ گیا

لیکن میڈی نظر ہنڑ ہے اوں پردہ دار تے
 اُجڑی ہے جیڑھی شام دی ککھی مزار تے

توں ڈکھ میڈا لعل پھچی دی مزار ہے
 روندی بیٹھی مزار تے خدمت گزار ہے
 آج اماں دائی ڈسدی بہوں بیقرار ہے
 اوندی وی ایں جہاں تے اخیری ڈیہوار ہے

آبدی ہے رو مزار تے اے سین دو جہاں
 ٹھہندا تاں نہیں میں کلہیں ایویں جگ توں ٹرونجاں

بے وارثی میں نہیں توڑے کل گھر آباد ہے
 وارث تہاڈی دائی دا جیوے سجاد ہے
 رب جانڑے کیتا کیوں نہ اوں دائی کوں یاد ہے
 میکیوں اوندے کرم تے بہوں اعتماد ہے

شالا خیر ہووے اوندو، لدھی اوں سنبھال نہیں
 میکیوں بھلانوں آلا تیڈا سوہنڑاں لعل نہیں

میکیوں ہے سڈ کے آہدی اے بیمار کربلا
 ڈاڈی سڈیندا ہا میکیوں کل گھر کریم دا
 میڈا اخیری وقت ہے سر آگئی ہے قضا
 بہوں بچ دے نال آہدی ہے عابدتوں جلدی آ

ہوار اپنی ڈاڑھی دی آ کے چما میکیوں
 پردیس وچ خود آ کے دن وی کرا میکیوں

باقر اخیری وقت ہی ارمان دائی دے
 کر یاد درد ڈکھیاں دی نگران دائی دے
 بھلدے نہیں غریب کوں احسان دائی دے
 پچھ حال ونج کے لٹھے دی مہمان دائی دے

اپنے ڈکھاں توں درد ہے اوندنا میکیوں سوا
 سن اوندیاں گالھیں زہر دا صدمہ ہے بھل گیا

میڈی طرفوں ونج کے لعل توں خود معذرت کریں
 بابے دا حال ونج کے میڈا لعل کل ڈسین
 آکھیں توں میڈے بابے تے ناراض نہ تھیویں
 نہ کوئی گلہ غریب دے پچڑے اُتے رکھیں

امت شقی ہے زہر پدر کوں پلا ڈتی
 آنون دی میڈے کولھ نہیں مہلت قضا ڈتی

جعفرؑ وسے جہاں تے اے بیما کر بلا
 ہا آپ توں وی ودھ جیکوں احساس دائی دا
 وسدا ایں چن کوں ڈیکھے اے دائی سدا ولا
 دل ٹھر ونجے ایں دائی دا خوش ڈیکھ چن سدا

آوے حسنؑ دا لعل تے ڈکھ سارے بھل ونجن
 آل نبیؑ دے درداں دے کل راز کھل ونجن

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلِّوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ رحلت سید الساجدین ﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

ہے محرم دا مہینہ ہے مدینے دی فضا
پاک گھر دے صحن وچ ڈس دی ہے ہک بزم عزا
ستے ہوئے مسند تے ڈس دن آج اسیر کربلا
شام دے بیمار کوں ہے مل گیا جام بقا

تازہ ڈسدائے پاک چہرے تے مصائب دا وضو
آج بجائے اکھیاں دے خود ہونٹاں توں ہے جاری لہو

آخری لمحات وچ کھولیاں اکھیں مضطر امام
رو کے پچھیا کن گئیائے باقر میڈا قائم مقام
فوراً اٹھیا شاہزادہ سن کے خود بابے توں نام
رو کے فرمایا اے سید، لعل تیں وںجناں ہے شام

شام دے ماحول وچ ہک باب غم دا کھل گئیائے
زہر دا صدمہ وی میکوں لعل یکدم بھل گئیائے

شام وچ ڈسدی ہے میکوں تیڈی ڈاڈی دی مزار
نال اوں تربت دے ڈسدی ہے میکوں ہک پردہ دار
ہے میڈے سفران دی ساتھی ہے اساڈی غم گسار
جئیں چھکی ہے شام دے راہیں میڈے رلے مہار

دائی سڈویندی رہی ہے ، ما بنڑ پلیندی رہ گئی ہے
بن کے غازی پاک پردے وی بچیندی رہ گئی ہے

سارے گھر دے دردان وچ مانواں وانگوں بھائیوال ہی
پاک ڈاڈی وانگ سارے گھر وچوں لچپال ہی
کل ڈکھاں وچ پاک پھپھیاں دے مسلسل نال ہی
سفران وچ ونج اول گھندا اوندی ہر ہک بال ہی

آ گئیے آج اوندے سرتے لعل پیغام اجل
آہدی ہے میکوں توں بچڑا خود آ ، یا باقر کوں گل

اوندے احسانات میں بچڑا لہا سنگدا نہیں
میں اوندیاں قربانیاں دل توں بھلا سنگدا نہیں
ہے ایہو ارمان میں خود شام جا سنگدا نہیں
آخری گل پاک ڈاڈی کوں میں لا سنگدا نہیں

نورِ چشمی شام جانوں دی تساں عجلت کرو
ونج عزیزاں وانگ ڈاڈی پاک دی خدمت کرو

میڈے پاروں معذرت کر کے ڈیو ہے چا اے حال
پاک ڈاڈی کوں ڈسیں بابے دا ہئی آنون محال
ہئی تہاڈا آخری لمحات دے وچ وی خیال
لیکن ہئی مجبور ڈاڈھا ملکہء عالم دا لعل

میں تاں بستر تے تڑپدا تیڈا آزاری ڈٹھائے
اکھیاں وانگوں میں دہن توں خون وی جاری ڈٹھائے

تیڈی ڈاڈی دی لحد تے رو کے ہے آہدی بیٹھی
میں ٹراں دنیا اُتوں ہنڑتھی کے ناں بے وارثی
آپ دی خدمت دے وچ گزری ہے میڈی زندگی
چاہندی ہاں ڈیکھے نہ کوئی مجبور دی آج بیگیسی

بھیج عابد کوں جو خود آ کے میکوں دفنا ونجے
پڑھ کے خود تلقین میکوں قبر وچ سنوا ونجے

حکم من کے بابے دا روندنا ہويا ٹریا پسر
مجزانہ رنگ دے وچ طے کیتا طولانی سفر
آ کے پایا روندی ہوئی ڈاڈی دا وچ جھولی دے سر
پاک دائی کھول کے اکھیں کیتی رُخ تے نظر

رو کے پچھیا جیویں ہردم توں میڈا سجاد ہیں
شام وچ دائی دی آیا خود کرن امداد ہیں

چم کے سر ڈاڈی دا شہزادے سنایا ماجرا
 میڈے بابے کوں ہے امت نے ڈتا جام بقا
 آپ آنون ہا مگر ڈکھ درد دی ہئی انتہا
 قے دے نال ہونٹاں کنوں ہا خون وی وسدا پیا

پاک بابے دے ڈسیندے آخری لمحات ہن
 سرتے رکھ قرآن روندے جملہ مستورات ہن

آکھیا دائی توں کر احسان فرزند نبی
 چار ڈینہ توڑے ودھا چا لعل میڈی زندگی
 ونج کے ڈیکھاں میں مسافر پتر دی آج بے کسی
 میں کراں دیدار بچڑے دا توڑے ہنڑ آخری

ونج کے میں میت سہانواں اپنے چن بیمار دا
 سر چہماں ہک وار میں ہر روندی پردہ دار دا

کر دعا باقر ہووے منظور اے ساڈی دعا
 شالا وطنان تے وسے میڈا اے بیمار عزا
 مل پووس ابدی مسرت خوش رہے جگ تے سدا
 ڈیکھے خود بدلے گھننیدے اے اسیر نینوا

آوے جعفر دا تھی خوشیاں ملن این لعل کوں
 ڈیکھے وسدا ول اے بابے پاک دی بھائیوال کوں

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ظہورِ علمِ الہی﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

ستونجھان سن تے پہلی رجب روزِ افتخار
وچ گلشنِ رسول دے تازہ تھئی بہار
ویلھا طلوعِ فجر دا ماحول خوش گوار
فلکاں تے گہماگہمی ، ملک مو انتظار

آج رب نے اپنے علم دا ڈنکا ونجانوٹرائے
علمِ مجسم آج این زمانے تے آنوٹرائے

خالق کوں آہی حسرتِ اظہارِ علمِ ذات
لیکن ہا پاک گھر اوندنا خود جامعِ صفات
خالق کیتی پسند جاں پہلی رجب دی رات
رب سوچیا اے رات ہے معراجِ ممکنات

بھیجاں میں علمِ ذات کوں بشری لباس وچ
آوے نہ میڈا علم کہیں دے قیاس وچ

ہو یا ظہورِ علمِ الہی جہان تے
خوشیاں دی ہئی دھمال زمین و زمان تے
روح القدس منادی کیتی آسمان تے
آج کوئی کرے نگاہ اس دھرتی دی شان تے

آج باقر العلوم جتھاں دیرہ لا ڈتائے
عرشِ الہی دھرتی دی کنڈ کوں بنڑا ڈتائے

ڈیکھو عجیب رنگ انہاں اپنا بنڑایا ہے
ازلاں دا نور بنڑ کے اتھاں بال آیا ہے
آدم توں وی بزرگ چا بدھڑاں بدھایا ہے
مخلوق دا ، اس نور چا چیتا رلایا ہے

توڑے اس گھر دے فرد یکے ہکا ذات ہن
ول وی تمام گھر دے انہاں وچ صفات ہن

بابے دی طرفوں صبر دا بک بانکا تاجور
امڑی دی طرفوں عصمتِ توحید دا گھر
ڈاڈے دی طرفوں شہر شجاعت دا پاک در
نانے دی طرفوں حلمِ حسنِ پاک دی سحر

بنڑ کے مزاج سورہِ رحمن آ گئیائے
بحرین دا اے لولو و مرجان آ گئیائے

امڑی کنوں تمام صفاتِ حسنِ گھدے
 بابے کنوں نفاست و رنگ چمن گھدے
 ڈاڈی توں شانِ کسریٰ دے کل بانگین گھدے
 ڈاڈے کنوں وقار دے کل پیرہن گھدے

جدِ اعلیٰ علمِ ذات دا مقصد عطا کیتا
 سرور نے اپنا اسمِ محمد عطا کیتا

لختِ جگر دے کیتے جمع ہويا پاک گھر
 صلوٰۃ پڑھ کے رُخ تے کیتی ہر سخن نظر
 ہر سین کوں سلام کیتا شاہِ خشک و تر
 سلطانِ کربلا نے وی چمیا آ پاک سر

فرمایا ڈو گھراں دی اے چن یادگار ہے
 جگ ہے حسن دے نور دا میڈا سنگار ہے

ہونٹاں کنوں ہے خلد دیاں کلیاں نے رنگ گھدا
 اکھیاں دے وچ ہے نرگسِ فردوس دی ادا
 رُخسار تے گلابِ ارم ڈسدا ہے فدا
 اے رنگ و نورِ حسن دا ڈسدائے نواں خدا

حوراں تہوں آ کے بھنگڑے کھڑیاں ہن اے پیندیاں
 واپس وُجھن دا نام ذرا وی نہیں چنیدیاں

ہے پاک گھر کوں نانے دا ول پیار مل گیا
 سجاد کوں ہے وارث دستار مل گیا
 مقصد دا خود ہے میکوں مدگار مل گیا
 سینیں کوں ہے دلا سے بازار مل گیا

بابے توں صبر وِچ ہے ایں درجہ ودھانوڑاں
 کہیں ظلم تے نہیں خون ایں اکھیوں و ہانوڑاں

سارے کرو دعا اے خوشی برقرار رہے
 ساڈے چمن دے وِچ اے ہمیشہ بہار رہے
 ابدی خوشی دے ڈینہ تائیں آج دی ڈیہوار رہے
 نت مسکراندا درداں دا پروردگار رہے

جعفر وارث آدے جو ایں چن دالعل ہے
 تھیون سنون خوشی دے یکے خیر نال ہے

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

(علیہ الصلوات والسلام)

ستاون ہجری رجب دی پہلی علیم علم صمد دی آمد
خداے واحد دے سوہٹیں گھر وچ ہے گویا ذات احدی آمد
ولایت کل دی باکی تسبیح دی ہے اے پنجویں حد دی آمد
ایویں ہے انہاں دی تھیندی آمد جیویں انہاندی ہے جدی آمد

اے لم یلد بنڑکے جگ تے آندن انہاں دا جگ تے نزول تھیندائے
یا ایویں سمجھو جو ما دی ممتا کوں خواہشاں دا حصول تھیندائے

امام سجاد دا ہے ویڑھاتے پنجویں چن دی خوشی دا ڈینہ ہے
ہلال قدسی طلوع کیتائے ظہور ذات جلی دا ڈینہ ہے
ازل توں زندہ دا ظاہراً آج اے اولیں زندگی دا ڈینہ ہے
خدا وی خوش ہے جو آج جہاں تے ولا نزول نبی دا ڈینہ ہے

انہاں دا گھر خود خدا دا گھر ہے خدا دے گھر وچ جشن پیا ہے
جو دھار کے روپ اپنا پنجواں خدا زمانے تے لہہ پیا ہے

اے ویڑھا بیتِ خدا توں ودھ ہے تے شان کجے کنوں سوا ہے
 اگے وی کجے دے وِچِ علیؑ عظیم جلوہ نما تھیا ہے
 خدا دا گھر ہے اوہو ہے منظر اوہو رجب ہے اوہا ادا ہے
 مگر ایں منظر دے وِچِ اوں پہلی ادا کنوں ہک ادا جدا ہے
 اُتھاں محمدؐ دیاں ہتھاں تے علیؑ ڈسیندا آہی جہاں کوں
 ڈتی ہے زینت اِتھاں محمدؐ نے اِنجِ علیؑ دے حسیں ہتھاں کوں

اُتھاں محمدؐ علیؑ کوں چایا اِتھاں محمدؐ ، علیؑ ہے چایا
 اِتھاں علیؑ پتر ہے علیؑ دا تے نام سجادؑ ہے رکھایا
 اے کل دے کل گو آہن محمدؐ ، محمدؐ اِنجِ دل ہے بنڑ کے آیا
 مگر ایں پنپویں حسیں محمدؐ ہے نام باقرؑ اِتھاں سڈایا
 ایہو اے جگ کوں ڈسانون آگئے حقیقتاں ساڈیاں جدا نہیں
 جیڑھا وی چاوے تے جیکوں چاوے ہن بوجیڈے تے کوئی وڈا نہیں

امام مظلومؑ چن کوں چاپائے تے سارے گھر کوں ول اے ڈسایائے
 جیڑھا وی مولا میکوں منیدائے اوہیں دا مولاً اے بنڑ کے آئیائے
 ایں جاہ کوں خَمِ غدیر سمجھو ایندا تعارف میں تہوں کرایائے
 جیڑھا ہا احسان میڈے بابے تے ایندا ، اِنجِ میں او خود لہایائے

کیتا ہا اعلان اے محمدؐ جو میڈا وارث فقط علیؑ ہے
 تے میں زمانے کوں اِنجِ ڈسایائے میڈا محمدؐ میڈا وصی ہے

میں راز کل کھول کے ڈسانواں اے لعل وی نورِ کبریا ہے
 ابدی حقیقت رسولِ اعظم توں نہ ہے دکھری تے نہ جدا ہے
 جیویں ازل توں او مصطفیٰ ہن اونویں ازل توں اے مصطفیٰ ہے
 ظہور پہلے تھیا ہے کہیں دا ، نزول کہیں دا پچھے تھیا ہے
 نمود توڑے ہے رشتیاں دی کوئی ہے والد تے کوئی جد ہے
 مگر حقیقت بے کھڑ کے پرکھوتاں چوڈاں بارہاں احد احد ہے

خدا علیم ہے اے بنڑ کے مظہر علیم عالم دا جگ تے آ گئے
 آج علم خالق ظہور کیتائے تے علم توں عرش جگمگائے
 ملیا ہے قرآن کوں مفسر تے جہل اپنی جیوں جھکا گئے
 جہالتاں دی ہے رات مک گئی جو علم دا سچھ فلک تے چھا گئے
 عقیدتاں سجدہ ریز تھنیں مفسد آج تک دے بھار ڈٹھن
 منافق ای آ کے پیریں بنڑ کے جہاں دے گانموں سچار ڈٹھن

موالیاں دی ایہا دعا ہے ، خوشی اے ابدی مزاج پاوے
 اے لعل جھولی دی بنڑ کے زینت ہمیشہ ممتا دا پیار چاوے
 تمام گھر ایں خوشی دے رنڑکار وچ ابد تائیں مسکراوے
 تمام دشمن ذلیل ہونون ڈکھاں دا سایہ نہ گھرتے آوے

دعا ایہا ہے کریندا جعفرؑ ہونون ایں چن کوں نصیب خوشیاں
 ہونون ایندیاں ون پونیاں خوشیاں سدا عجیب وغریب خوشیاں

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ اظہارِ علمِ ذات ﴾

پہلی رجب ہے ڈینہ عجب اے فیصلہ کیتا ہے رب
اپنے حضوری نور کو ڈیواں ظہورِ منتخب
توڑے جو اے ہک نور ہن نور صبر ہن سب دے سب
پچھویں مزاج نور کوں میں علم دا جوڑاں سب

اوں قدسیاں کوں آکھیا آج علم دا تہوار ہے
آج میڈے علم ذات دا کونین وچ اظہار ہے

جو صابراں دا زیب ہے جو عابداں دا زین ہے
اوں درد دے مصدر دا اے ہمدرد نور العین ہے
اٹری ایندی شبیر دے ویرن دے دل دا چین ہے
اے خمسہء توحید تے سرمایائے سبطین ہے

جتھاں حسینی صبر ، حسنی خلق دا ہے امتزاج
ہے اوں حسیں سنگم دا ناں ، اے باقر منعم مزاج

اے باوجودِ کمسنی حد توں سوا لچپال ہا
 اے کربلا توں شام تائیں عابدِ سخی دے نال ہا
 ہر درد تے آلام وِچ بابے دا اے بھائیوال ہا
 سانویں ستم چنیدا رہیا توڑے جو سن پنج سال ہا

جتھ صبر دے سلطان نے آکے وی خودرت رو ڈتا

اتھاں نہ ایندی ہنج تری ، تھی مطمئن ڈہدا رہا

سیرتِ حسنؑ ، خُلُقِ حسنؑ ، ضبطِ حسنؑ امڑی ڈتا
 شانِ علیؑ ، رتبہِ علیؑ ، عابدِ کنوں حاصل کیتا
 عزمِ حسینؑ ابنِ علیؑ ورثے دے وِچ ہو یا عطا
 ہم شکلِ اکبرؑ اے ہے تے اکبرؑ شبیبِ مصطفیٰ

صورت آتے سیرت دے وِچ اے بانیءِ اسلام ہے

ڈوجھا اے شہرِ علم ہے ، تائیں محمدؑ نام ہے

شجرِ حسنؑ تے شجرِ شبیریؑ دا پیوندِ حسینؑ
 تے ول اول پیوندِ حسینؑ دا ثمرہٴ رفعتِ امیں
 عینِ علیم و اعلم علم و علومِ عالمیں
 علمائے عالم دی جیندے قد میں ہے جھکدی نت جبین

تصدیقِ صدقِ صادقوں تے پدِ صادقِ صادقین

پنج تن دے پنجویں تن دی روحِ پنجواں امامِ متقیں

ہے چوں اماماں دا فخر پنجاواں امام مستند
چھیواں امامت دا گہر ایندے تخیل دا جسد
ست لعل ایندے بالیقین سرمایائے ذاتِ احد
پنج پاک دی تصویر ہے ایں پاک دا پنجاواں عدد

ستاں اماماں دا پدر ، بابائے مذہبِ جعفری
پنجاواں اے معصوم ازل ، چوتھا اے فرزندِ علیؑ

ویسے تاں سارے پاک ہن سرمایہٴ علمِ جلی
ہک نور ہن ہک ذات ہن نہیں کہیں دے وچ کوئی کمی
لیکن خدائی علم وچ اے ذاتِ حق ہے مرکزی
مظہر ایہا ہک ذات ہے اللہ دے کلی علم دی

اے علم دی مسند اُتے توحید دا عرفان ہن
علمِ الہی دی ایسے ازلاں کنوں پہچان ہن

آہن جیڑھے مشہور ہن اللہ دے اے جملہ صفات
اوندی صفت کوئی غیر نہیں ہے ہر صفت خود عین ذات
ہے علم بھی اوندی صفت ہے علم وچ واجب دی بات
عین علم ہے خالق ساڈا ہن غیر اوندے ممکنات

اے ذات اوندا علم ہے تہوں اے نہیں اوں توں جدا
ہن عین بھی مظہر بھی اے ہن کیوں جو نورِ کبریا

جئیں ڈینہ توں ہے ذاتِ صمد اوں ڈینہ توں ہے علمِ صمد
 ہک بے توں نہیں بالکل جدا کیوں جو ہے او ذاتِ احد
 خالق کون خود اے بھی ہن رب وانگ نہیں انہاں دی حد
 انہاں دے علمِ اچ قید ہے ، کیا ہے ازل کیا ہے ابد

اے باقرِ علمِ جلی پابند نہیں ادوارِ دا
 واحد ذریعہ ہے اوندے کل علم دے اظہارِ دا

ہے مطلقاً ثابت تھیدا ایں فلسفے دی بات توں
 اے ذات نہیں بالکل جدا ذاتِ احد دی ذات توں
 انہاں دا اے علمِ ازل ہے ماورئی کائنات توں
 ہے نورِ علمِ عالم اُتے جاری انہاں دی ذات توں

ہن اے سمندرِ علم دے ہن خود اے ہک علمِ کریم
 انہاں دے بارے وچ ہے اے جو فرقِ ذیِ علمِ عَلِیم

ہن اے وسیلہ علمِ دا ہن مظہرِ ذاتِ خدا
 کرو بیاں دا علم بھی ہے اصل انہاں دی عطا
 کل ہن بھکاری علم دے جتنے بھی ہن اے انبیاء
 انہاں دے علمِ اچ غرق ہے اے کل وریٰ کل ماورئی

کوئی غیب نہیں انہاں کون ہووے تاں اے ہک عیب ہے
 انہاں دا نورِ ذات ہی اللہ دا ذاتی غیب ہے

جعفرؑ جڈاں آسی انہاں دا آخری لخت جگرؑ
 علمِ الہی دے بشرتے کھل ویسن بے عیب در
 ہر چیز تھی عالم ویسی ، اندھا جہاں ، جاہل بشر
 ایں ذات دے انوار دے عرفان دی ہوسی سحر

کل اعتقادی جھیرے ، تے جھگڑے تمامی مک ویسن
 وحدت دے علم ذات دے اگوں تمامی جھک ویسن

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿صادقِ یزداں ادا﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

ابن عبداللہ سکندری توں روایت ہے ایہا
قصر احمر وِچ میں ہم منصور دے کولھوں بیٹھا
جوش تے غصے کولھوں ظالم کوں کچھ سمجھا نہا
اے ہک یزید وقت ہا ، نمرود ہا ، فرعون ہا

غصے دے عالم دے وِچ ڈسدا ہا اے ساگی یزید
آکھیس میں جعفر صادق کوں آج کرناے شہید

قصر احمر وِچ توں گھن آ جلد اوں لُچپال کوں
فوری حاضر کر اتھاں توں مصطفیٰ دے لعل کوں
ڈیونی نہیں پل دی مہلت آل دے اقبال کوں
ہک نواں صدمہ ڈکھیداں میں نبی دی آل کوں

آئے جاں سلطانِ دین قصر عباسی ہل گیا
قصر وِچ ہک زلزلہ آیا تاں مچ تھر تھل گیا

قصر ہا گرداب وچ دنیا کوں ہر شئے بھل گئی
 قصر وچ تشریف گھن آئے صادق آلِ نبیؐ
 اُٹھیا خود تعظیم دی خاطر تے گردن خم کیتی
 جھک کے وچ بوسے گھدے نعلین دے خود ایں شقی

آکھیں تشریف رکھو تخت تے سلطانِ دیں
 تخت دے وارثِ تساں ہو اے امامِ عالمین

تخت تے بیٹھے جڈاں آ صادقِ آلِ عبّاءِ
 نال کرسی تے شقی منصور آ کے بہہ گیا
 چاپ لوسی دیاں بہوں گالھیں شقی کردا رہیا
 آکھیں نوکر غلط نہی دے وچ ہے سڈ گھدا

ذاتِ واحد وانگ روشن آپ دے اکرام ہن
 میں وی ہاں خادم میرے اجداد وی خدام ہن

حکم ہووے کوئی تاں جتیاں جوڑ کوں فرما ڈیو
 جے جیہاں کم ہو تہاڈا میڈے ذمے لا ڈیو
 ہووے کوئی حاجت تاں ایں خادم کوں خود سمجھا ڈیو
 نوکری دا آج کلاہہ میڈے گل وچ پا ڈیو

صادقِ یزداں نے اے فرمایا او ظالم شقی
 آج میڈی نعلین بوسی توں ہوی مہلت ملی

جئیں ویلے تشریف گھن گئے صادق آلِ عبا
 ابنِ عبداللہ سکندری نے ایں ظالم دو ڈٹھا
 آکھیں ملعون ازلی تیکوں ہے ہنڑ کیا تھیا
 چاپ لوسی وِچ نہ تیکوں ہوش وی اپنا رہیا
 آکھیا منصور نے اندھے کوں کیا آوے نظر
 قصر وِچ کیوں زلزلہ آئیے ہے تیکوں کئی خبر

جئیں ویلے تشریف گھن آئے ہن امام دوسرا
 نال ہئی سرکار دے ہک دیو قامت اژدھا
 اول وِلاکا پچھ دا ہے ایں قصر کوں جسم ڈتا
 اوندی گردش نال سارا قصر ہا پھردا کھڑا
 قہر دیاں اکھیں وِچوں او بھاہ ہا بھڑکیندا کھڑا
 میڈے پاسے ڈیکھ کے او ڈند ہا کرٹیندا کھڑا

غنیض دے عالم دے وِچ کیتی ہے اوں اے گفتگو
 ہوش کر اے نطفہء شیطاں ، اے اللہ دا عدو
 ڈیکھ ایں سلطانِ امکاں دی طرف ہک وار توں
 جعفر صادق ہے سرکارِ مدینہ ہو بہو

اے ہے اللہ دی صداقت دا ثبوت جاویداں
 ہن ایندے زیرِ نگیں دنیا ، زمین و آسماں

اصل قرآں دی صداقت دے ایسے میعار ہن
 ایندے کل فقرے ، کلامِ قادرِ جبار ہن
 اے ہدایت دے سمندر ، مرکز انوار ہن
 رحمت اللعالمین دے صدق دے کردار ہن

انہاں دی دلہیز تے ہن قدسیاں دے سروی خم
 عرش دی مستک ہے چمدی نت ایندے نقشِ قدم

میں سنڑی ہے جنیں ویلے اوں اژدھا دی گفتگو
 اوندے ہر فقرے تے کئی واریں رہیا ترثدا وضو
 جھک گیاں سجدے دے وچ توڑے جو ہم اوند اعدو
 چاپ لوسی کر کے آج اپنی بچائی ہم آبرو

ایں اگر ناہم کریندا تاں او جھپ گھندی بلا
 قصر سودھا کھڑ کے رڑ کے ہا چا میکوں اژدھا

جعفرؑ ہنڑ ایں ذات دے انوار دا اظہار ہو
 ہر عدو ایں ذات دا لکھے دے وچ فی النار ہو
 ہنڑ انہاں دا پاک گھر خوشیاں کنوں سرشار ہو
 نت خوشی دے نعریاں دا ہر طرف گجکار ہو

آخری بچڑے دے سرتے خود سجاوے تاج اے
 نال کل اولاد دے ماڑے حقیقی راج اے

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿جامِ شہادت﴾

تاریخِ وِجِ اے مولاً دے مومن دا ہے بیاں
میں بارگاہِ جعفرِ صادقؑ دے وِجِ گیاں
مسند نشینِ ڈٹھے میں سلطانِ انس و جاں
حالت بہوں نحیف تے چہرے تے زردیاں

رُخِ پاکِ دا با رنگِ بدلا گھڑی گھڑی
ہک رنگِ توں ہا ڈوجھا نکلا گھڑی گھڑی

پچھیا میں حالِ آقا توں اے کیا ہے تھی گیا
فرمایا ہن عدو ساڈے ازلاں توں اشقیا
جامِ بقا ڈٹائے ساکوں منصور بے حیا
چہرے تے ہے عیاں اے اثر اوندے جامِ دا

فرمایا آجِ دا ڈینہ جو ہے سولہاں شوالِ دا
در اصل ایہو ڈینہ ہے اساڈے وصالِ دا

چہرے دا رنگ ہو گیا یک لخت نیلگوں
 آئی جاں قے تاں نال اوندے ہا جگر دا خون
 حیران ہاسے اسماں جو امداد کیا کروں
 ایں درد وِچ حضور دے، شامل کیوں تھیوؤں

فرمایا میں ہاں راضی رضائے قدیر تے
 کوئی گلہ نہ شکوہ ہے قومِ شریر تے

دُکھ، سکھ، غناتے فقر تے ہے موت، زندگی
 جو ڈیوے ذات اے ہے اساڈے کیتے خوشی
 دنیا توں آج تیری ہے ابن بتول دی
 ہے مومنین کیتے وصیت اے آخری

اہمیت ایں نماز دی جنیں وی گھٹا ڈتی
 سمجھے شفاعت اوندی اسماں ہے بھلا ڈتی

رنگت بدل گئی ایویں دورانِ گفتگو
 ہونٹاں توں قے دے نال روانہ تھیا لہو
 حسرت بھری نگاہ کیتی آقا چار سو
 کاظم سخی کوں سڈیا شہنشاہ روبرو

فرمایا میڈا لعل میں جد دو تیار ہاں
 ڈاڈے دے اشتیاق دے وِچ بیقرار ہاں

دل چہندائے ٹردے ویلے میں گل تیکوں لاگھناں
 وقت آخری پیار دی حسرت مٹا گھناں
 ہتھ چھوٹے چھوٹے تیڈے میں اکھیاں تے لاگھناں
 دل چہندائے اپنے ہوندیں تیکوں پگ بدھا گھناں

تیکوں نہیں میڈے بعداے پگ کہیں بدھانونی
 وچ کمسنی دے تیں ہے مصیبت اٹھانونی

چمیا پسر دا چہرہ اتے زردی چھا گئی
 رنگت عجیب چہرہ انور تے آ گئی
 شمع حریم ذاتِ صد جھملا گئی
 پرواز کیتا روح زمین تھر تھرا گئی

گھر دو جہاں دی سین دا ڈکھ وچ وڑھی گیا
 ارض و سما دے وچ ولا ماتم پیا تھیا

اہل حرم دے وچ آہی ماتم دا ہک سماں
 سروچ روا کے خاک رنیاں سین دیاں دھیاں
 جسم سنے اے وین مدینے دے مومناں
 ہر شخص نال کندھاں دے کھڑکراں ماریاں

سرکار دے جنازے کوں دھیاں سہا ڈتا
 وینڑاں دے نال کونے دا منظر ڈکھا ڈتا

عُغْسِلَ وَكُفِنَ دَعَى بَعْدَ جَنَازِهِ هُوِيَ تَيَّارٌ
 مَوْنَدُهَا ذُتَا آ لُوْكَا زَمَانَهُ هَا اَشْكَبَارُ
 پڑھیا جنازہ موسیٰ ؑ کاظم بہ افتخار
 بابے دے درد و غم توں کھڑے ہن او بیقرار

بابے دا آخری جڈاں دیدار آ کیتا
 کیتا او وینڑ چوڈاں طبق کول ہلا ڈتا

یارب وسے اے صادقؑ علیہ السلام ہے
 صادق دا صدق وچ اے حسینؑ تراجونام ہے
 عباسیاں توں تھیوے ہا ہنٹر انتقام ہے
 ہر ہک عدوتوں پکچھے ہا صاحب سلام ہے

آوے ہا دور صدق و صداقت دا یا کریمؑ
 بدلہ گھنیجے جگ اُتے عترت دا یا کریمؑ

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ اعجازِ امامت ﴾

مومن دے کا نثر خلق تھئی ہے ساری کائنات
مومن دے کیے وقف تھین سارے ممکنات
مومن تے مہریاں جو ہے اللہ دی پاک ذات
ظاہر کیتن اول ذات نے دنیا تے کچھ صفات

ہر بک صفت جلی دی جلی بنڑ کے آ گئی
وحدت کی جہاں تے علیٰ بنڑ کے آ گئی

ہر جز دے وچ سما گئے خود کل دے کل صفات
خود کل نے پاتی گھونگھٹ اجزا اٹھا کے جہات
چوڑاں دا فرد فرد آ ہی اپنی کائنات
بک جز ہے اوندی موسیٰ کاظم دی پاک ذات

جو اپنے دور عصر دے ہن مظہر قدیر
ضبط جلالِ خالق اکبر دے ہن سفیر

جاہ و جلالِ ذات کوں ہر دم چھپیندے رہ
 اپنے کمالِ نور تے نت پردے پیندے رہ
 اپنیاں حقیقتاں کوں ہمیشہ لکیندے رہ
 ہر زاویے تے وحدتِ حق کوں بچیندے رہ

لیکن زمانے جنیں ویلے مجبور کر ڈتا
 ول خلق دے شعور دا شک دور کر ڈتا

تاریخ نے ہے واقعہ کیتا عجب بیاں
 دعوتِ ڈتی سچی دے ایں چین کوں عباسیاں
 ہن جھلنیاں شقیان نے جو جگ دیاں لعناں
 فرعون بنڑ کے کیتیاں بے سود کوششاں

فرعون بنڑ کے جادوگراں کوں سڈا گھدا
 بغداد کوں ہا مصر دا ثانی بنڑا گھدا

دعوت دے وچ شریک جاں تھئے شاہِ عالمین
 حاصل تھی کریم دے پچڑے کوں شہِ نشین
 کھانڑیں دے گرد بیٹھے جمع تھی کے کل لعین
 کھانڑیں دو ہتھ دھایا جڈاں آ کے شاہِ دیں

بک جادوگر نے نان تے جادو چلا گھدا
 آقا نے ہتھ ودھایا اوں روٹی کوں چا گھدا

ترائے واری کیتا ساحر بد اصل اے عمل
 رُخ تے آیا جلال تے ابروتے آیا ول
 چوتھی دفعہ شقی نے ارادہ اے کیتا ول
 فرمایا شہنشاہ میں ہاں نورِ عزوجل

ترائے وار درگزر توں ہے حجت تھی تمام
 ہنڑ ڈکھ ذوالانتقام دا ظالم توں انتقام

کیتی نظر جلال دی دربار دے اُتے
 تصویر شیر دی ڈٹھی دیوار دے اُتے
 بک سرخی آئی جوش دی رُخسار دے اُتے
 رنگ بہار ہو جیویں گلزار دے اُتے

فرمایا او اسد، اے عدوئے خدا ڈٹھائی
 فرعون زادیاں دا نواں اژدہا ڈٹھائی

آ اینکوں میڈی قدرتِ ربی ذرا ڈکھا
 بک گونج نال کفر دا توں دل ہلا ڈکھا
 ایں دشمن خدا دا کلیجہ چبا ڈکھا
 رزقِ حلال جانڑ کے موذی کوں کھا ڈکھا

سرکارِ دی زبان ہلانوں دی دیر ہی
 تصویر دا او شیر، حقیقت دا شیر ہی

ماری جاں گونج کفر دا دربار ہل گیا
 ہک گونج نال قصر دا محراب ڈل گیا
 ملعون دو اوندھا عذاباں دا ول گیا
 منڑ کے تے ماری چاٹ تاں بھیجا نکل گیا

ہک پل دے وچ شقی دی او تقدیر بنڑ گیا
 کھا پی ڈکار ڈے ، تے او تصویر بنڑ گیا

حیران ہا زمانہ اے یک لخت کیا تھیائے
 تصویر دا اے شیر ہا کیویں بلا تھیائے
 نازل جیڑھا شقیں دے سرتے اے آ تھیائے
 عباسی تاجور دا وضو وی خطا تھیائے

ہک حکم نال کاغذی اے شیر جی کھڑائے
 دربار وچ لعیناں تے آج شیر تھی کھڑائے

فرمایا شہنشاہ میں ذی اقتدار ہاں
 کونین دے وجود تے با اختیار ہاں
 جو کچھ کراں زمانے دا میں کردگار ہاں
 اللہ دی شان کل ہاں ، میں او ذی وقار ہاں

ہر شے میڈے ارادے تے کروٹ بدل دی ہے
 تقدیر میڈی اکھ دے اشارے تے چلدی ہے

چاہاں تاں میں زمین کوں پل وچ سما کراں
 تحت الثریٰ کوں طرہ عرشِ علیٰ کراں
 دنیا دے چھنڑ کنڑیں کوں میں دم وچ فنا کراں
 ڈیکھاں نگاہ بھر کے تاں محشر پیا کراں

آتش کوں پانی، پانی کوں چاہنواں تاں مئے کراں
 چاہنواں تاں شئے فنا کراں لاشئے کوں شئے کراں

رب دیاں مشیتاں تے وی حاوی ہے میڈی ذات
 چاہاں تاں میں پیا کراں پل وچ عدم دی رات
 لاشئے توں آج میں پیدا کراں تازہ کائنات
 ہن میڈی ذات وچ یکے توحید دے صفات

کیا اپنے مرتبے دا تعارف بھلا کراں
 ناکافی کائنات ہے اظہار کیا کراں

میڈا ہی ذکر آدم و حوا دی ہی نماز
 مشہور ہے جو شیٹ دی ہیبت دا میں ہاں راز
 موسیٰ دے مشکلات دا حامی میں کار ساز
 ہا ابراہیم کوں وی میڈیاں عظمتاں دا ناز

نمرود دی چتا کوں میں گلشن بنڑایا ہا
 خود میں عصائے موسیٰ توں ہر سپ کھوایا ہا

ایوبؑ کوں میں بخشی آہی درد توں نجات
 یوسفؑ دا تخت و تاج ہا میڈے کرم دی ڈات
 یعقوبؑ کوں ہا پتر ملایا اساڈی ذات
 آیاتِ حق ہن اصل اساڈے قصیدہ جات

مدوح توں نہیں مدح دا ممکن تھیوں جدا
 قرآن و اہلبیت دا تہوں ساتھ ہے سدا

آسی جڈاں زمانے تے چن ساڈا آخری
 اوں ڈینہ ساڈے کمال دی کھلنی ہے ہر کلی
 بشری لباس توں تھسی تطہیر آل دی
 ہوسی بھرے زمانے تے نورِ جلی جلی

جعفرؑ دے کردگار نے کل راز کھوڑن
 توحید دے زمانے تے انداز کھوڑن

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿فضائل امامت﴾

ہک ڈینہ میڈے خیال کیتا دور دا سفر
ماضی دے ورق اُلٹے میڈے فکر دی نظر
ڈٹھا میں ہک کریم کون منبر تے جلوہ گر
سرتاج انبیاء دی ہے دستار زیب سر

پچھیا میں کہیں توں کون اے ذی احتشام ہے
ڈسیا انہاں جہاں دا اے ستواں امام ہے

صلوات پڑھ کے سجدے میں لکھ لکھ کیتے ادا
ڈسدا انہاں دے چہرے تے ہا نورِ کبریاً
کیتی ابوبصیر اچانک اے استدعا
آقا ڈسو امام دی پہچان ہے اصل کیا

مولا امام وقت دی کیا کیا سجاوڑ ہے
کیوں جو امام عہدِ الہی دی جاوڑ ہے

فرمایا ہس کے موسیٰ کاظم علیہ سلام
 دانندہ جلی و خفی ہوندا ہے امام
 اللہ دا جانشین ہوندائے بلجائے انام
 حاصل ہوندائے امام کوں توحید دا مقام

سابق امام اوندا تعارف کریندا ہے
 لختِ جگر دا سارے جہاں کوں ڈسیندا ہے

واقف ہوندائے اوسارے جہاں دے خیال توں
 ڈیندائے جواب پہلے بشر دے سوال توں
 ہوندا ہے آشنا او زمانے دے حال توں
 ہر شے مدد ہے منگدی اوہیں لاجپال توں

ہر شے دی اصلیت کوں ہے ازلوں سجاڑدا
 صبح ازل توں شام ابد تک ہے جاڑدا

ہے جاڑدا امام ہر بک چیز دی زباں
 اللہ دا اُذن سامعہ ہے خلق دی زباں
 نعم البدل قدیر دا ہے رب دو جہاں
 ہر شے دا علم رکھدائے او وحدت دا رازداں

واقف ہوندائے امام ایویں ممکنات توں
 پوشیدہ جیویں کچھ نہیں اللہ دی ذات توں

اللہ توں ودھ کے غیب جہاں تے ہے کیڑھی ذات
 اے اوندی ذات دا ہے ہوندا مظہر صفات
 مظہر کنوں نہیں ذات دی پوشیدہ کوئی بات
 کہیں کوں ہے ملیا علم تاں او ہے اساڈی ذات

میں مظہر قدیر ہاں ساگی قدیر ہاں
 بے مثل گر خدا ہے تاں میں بے نظیر ہاں

چاہاں تاں میں زمیں کوں ہنٹریں آسماں کراں
 چن تاریاں تے چاہاں تاں ہیبت دی چھاں کراں
 چاہاں تاں عرش و کرسی عدم دا دھواں کراں
 چاہاں تاں میں ججیم کوں باغ جناں کراں

ہر شے دی زندگی ہے میڈے اختیار وچ
 ہے کبریائی رنگ میڈے اقتدار وچ

لیکن میں ضبط و صبر دا پروردگار ہاں
 سلطان کاظمین ہاں با اختیار ہاں
 صبر و رضا تے حلم دا میں کوہسار ہاں
 ڈکھ جے جیہاں وی آوے جھلن کوں تیار ہاں

جام بقا وی پی کے جلال اپنا پی ونجاں
 ممکن نہیں کہیں مقام تے مجبور تھی ونجاں

دشمن میکیوں جے رل کے ستاون تاں حمد ہے
 بغداد دی آپل تے سمہاون تاں حمد ہے
 مسند میڈی زمیں تے چا لاون تاں حمد ہے
 ہتھ پیر وی میڈے نہ بنڑاون تاں حمد ہے

ہر دھی وطن تے توڑے جو روسی غریب دی
 جز شکر دے نہ گالھ کوئی ہوسی غریب دی

ہک ڈینہ نتیجہ صبر دا گھلسی جہان تے
 ساڈی خوشی دی ہیل وی گھلسی جہان تے
 ہر صبر ساڈا آکے جاں گھلسی جہان تے
 درد و الم تمام اے بھلسی جہان تے

جعفرؑ دا پاک والی ساڈے گھنسی انتقام
 دوبارہ ہوسی ساڈی مسرت دا اہتمام

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿کاظم غضبِ الہی﴾

(علیہ الصلوٰت والسلام)

خالق کوں جنیں مقام تے آندا جلال ہے
ظاہر ہوندا جلال مظاہر دے نال ہے
اظہار کل جلال دا بالکل مجال ہے
ضبط جلال اصل خدا دا کمال ہے

کیوں جو صفت جلال دا حامل ہے کبریا
مظہر ہر ہک صفت دا ہے ظاہر کیتا سدا

ودھدی جڈاں ہے خلق دی دنیا تے سرکشی
کوئی انتہا نہیں رہ ویندی اللہ دے جوش دی
ضبط غضب دا ہوندا ہے مظہر جیڑھا ولی
پی ویندائے او جلالِ الہی دی بے کلی

ضبط غضب دا مظہر کلی ہے جو امام
ہے نام اوندا موسیٰ کاظم علیہ السلام

دنیا اتوں عذاب ٹلیندا ہے اے سخی
 خلقت دے ظلم و جور پچیندا ہے اے سخی
 خلاق دے غضب توں پچیندا ہے اے سخی
 باقی جہان کل کوں رکھیندا ہے اے سخی

ہر ظلم سہہ کے صبر ڈکھایا ہے ایس سخی
 رب دے قہرتوں جگ کوں بچایا ہے ایس سخی

نانے دا پاک روضہ تلاوت دی ہئی گھڑی
 امت نے ظلم و جور دی چا ابتدا کیتی
 ضبطین صحفِ حق دی وی نہ بند ہو سکی
 نازک کلائی زیوراں دے نال سچ گئی

ناہی رعایت سید السادات دے کیتے
 گھر وچ وچن نہ ہويا ملاقات دے کیتے

اے درتے کھڑے کے آخری فقرے کیتے ادا
 ہو آخری سلام میڈا آلِ مصطفیٰ
 واپس میں ول نہ ولساں ہے قسمت دا فیصلہ
 تھیںساں تڈاں رہا، جڈاں جیون کنوں رہا

کل پردہ دار در اتے کرلانڈے رہ گئے
 ڈہدے رہے آقاجے تائیں نظر آندے رہ گئے

چوڈاں برس جو ظلم و ستم دی گزار ہئی
 صدیاں توں بہوں زیادہ اوہک ہک ڈنہوار ہئی
 ڈینہ رات دی خبر ناہی ہک رات تار ہئی
 ایں حال وچ وی تن تے مصائب دا بار ہئی

زخمی ہا گل کلائییاں کنوں خون و ہندا ہا
 ایں حال وچ زباں تے سدا شکر رہندا ہا

زندانی اصل وچ آہی تہہ خانہ بلا
 تاریک و تنگ، گرمی تے درداں دی انتہا
 امت مگر نہ کیتا فقط ایں تے اکتفا
 انگور کیتے پیش غلط آہی مدعا

پڑھ اناللہ دانہ اٹھایا کریم نے
 اللہ دا ضبط غضب ڈکھایا کریم نے

فرمایا ہنڑتاں راضی ہیں اے بانیء جفا
 پورا تیڈا ہے تھی گیا ملعون مدعا
 میڈی ضعیفی ڈکھ تے انداز زہر دا
 ول وی ہاں راضی میں جو ہے خالق دی اے رضا

وقتِ اخیر آکھیا زیور لہاوے کوئی
 ہتھ پیر وی غریب دے آکے بنڑاوے کوئی

منظر عجیب ڈٹھا اے افلاک دی نظر
 موجود ہن وطن اتے انوی جیندے پسر
 مزدور چا جنازہ پھیریندے ودن شہر
 لیکن جنازے نال نہیں رلدا کوئی بشر

آہدن جنازہ ہے اے غریب الدیار دا
 کونین دے امیر سخی تاجدار دا

بغداد دی ہے پل اتے شارع عام ہے
 مسد نشین زمین تے ستواں امام ہے
 وچ زیوراں دے جسم بصد احتشام ہے
 اللہ وی ایس مقام کوں کردا سلام ہے

موجود کوئی نہیں جیڑھا زیور لہا گھنے
 سرپاک آکے جھولی دے وچ توڑے پا گھنے

دجلے دی لہر لہرتوں ہے آندی اے صدا
 کتھ کتھ رووے تہاکوں اے ممتا ستائی ما
 کوئی تاں نبی دی جائی تے احسان لاوے ہا
 غسل وکفن دیاں رسماں تاں کردا کوئی ادا

ہر شخص رُخ ہے پھیر کے لنگھدا غریب توں
 وَأَغْرَبَتَا دى كوك ہے آندی قریب توں

چشمِ فلک نے ڈھٹی اے غربت دی انتہا
 زیور بیٹھا لہیندا ہے بک مرد با صفا
 زنگ خوردہ زیورات کریندائے جڈاں جدا
 لاشہ تڑپ کے رہ ویندائے جگ دے امیر دا

ہر بک کڑی توں خون دیاں ندیاں وی ہن رواں
 ہن سرخ تازے خون توں سید دیاں گسٹیاں

ملکوت دے لبائے اتے جاری ہے اے دعا
 یارب آوے جہان تے خضرا دا شہنشاہ
 ہنڑ وں پووے جہان تے کل آلِ مصطفیٰ
 جلدی گھنیجے ہنڑ سخی کاظم دا خون بہا

جعفر دے سر دا سائیں گھنے انتقام ہنڑ
 تلوار کر کے آوے سخی بے نیام ہنڑ

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلِّوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿عرفانِ کبریا﴾

ہے الرضا دے وِج اے ابوصلت دا بیاں
جاں نیشاپور دے وِج ہن اے سلطانِ انس و جاں
یعنی امامِ ضامن و نگرانِ دو جہاں
کچھ ڈینہ قیام کیتا شہنشاہ نے اتھاں

میں بارگاہِ قدس دے وِج حاضری ڈتی
روئے کرم نگاہیں کوں ول تازگی ڈتی

آقا نے مسکرا کے میڈی سمت جاں ڈٹھا
خالق دیاں رحمتاں دا میکوں مل گیا مزا
جاری ہويا کلامِ مقدس دا سلسلہ
موضوعِ گفتگو آہی عرفانِ کبریا

فرمایا معرفت وی کہیں آج تائیں ڈسائی نہیں
اے ہے عطائے محض کہیں دی کمائی نہیں

اسلام توں بلند ہے ایمان دا مقام
ایماں توں ودھ ہے تقوے دی عزت تے احترام
ہے متقی نگاہِ خدا وِجِ ذیِ احتشام
ہن بہوں پسند ساکوں ساڈے متقی غلام

تقوے توں وی بلند مقام یقین ہے
کیوں جو یقین کل ساڈے آباءِ وادین ہے

آدم دی آل کوں تھہین اعزاز جو عطا
ہر چیز توں بلند یقیں دا ہے مرتبہ
ہن دولت یقیں دے طلبگار انبیا
ول وی یقیں ہا درجہ بہ درجہ ڈتا گیا

ول وی کہیں کوں آخری منزل نہ مل سگی
حق یقیں دی دولت کامل نہ مل سگی

کیوں جو یقیں ہے معرفتِ ذاتِ کبریا
صرف ایس یقیں دے وِجِ ہے معارفِ دی انتہا
چشمِ یقیں توں دور نہیں چہرہِ خدا
کامل یقیں توں آپ ہے خالقِ سنجاپدا

لیکن جیڑھا وی قائل وجہِ قدر ہے
کافر ہے او بشر تے اثر و شریر ہے

قرآن وِج جو وجہ خدا دا ہو یا ئے بیاں
رب دی قسم مراد ہیں اوں رُخ کنوں اساں
اساں ہیں وجہ معرفتِ رب دو جہاں
ہن ساڈی سمت جاری جہاں دیاں عبادتاں

مشکل دے وِج اساڈو توجہ نبی کرن
ساتھوں حصولِ معرفتِ حق ، وصی کرن

ساڈا اے چہرہ ، چہرہ رب قدر ہے
ہر ہک نبی اساڈے کرم دا اسیر ہے
نت سر بہ سجدہ ساڈو جہاں دا ضمیر ہے
ساڈا وجود قدرتِ حق دا سفیر ہے

ایں دور وِج تہاڈا تاں وجہ خدا ہاں میں
رب دی رضاہاں میں میڈوڈیکھو رضاہاں میں

میڈی سجاڑو خالقِ اکبر دی ہے سجاڑو
میڈی رضا مشیتِ داور دی ہے سجاڑو
میڈی اے شانِ روحِ پیغمبر دی ہے سجاڑو
رب دی سجاڑو ہے جو میڈے گھر دی ہے سجاڑو

در گھر خدا دا کوئی وی ساڈے گھر سوا نہیں
ممکن نہیں نجات جے ساڈی رضا نہیں

کرنائے مظاہرہ اسماں رب دے صفات دا
 رب دا ذریعہ ہیں اسماں اظہارِ ذات دا
 ہتھ ہے ساڈے نظام اے کل ممکنات دا
 حاکم ہے ساڈا گھر ایں یکی کائنات دا

اوصاف گھن کے آئے ہیں اسماں اوندی ذات دے
 جلوے ڈکھانوڑن اسماں اوندے صفات دے

ذیقعد دی او تیرہاں سناباد دا مقام
 ہجری دی ڈوسو ترائے او نحوست زدہ ایام
 ڈٹھا امام وقت دا دنیا تے احترام
 عباسیاں نے ظلم دا ول کیتا اہتمام

خائف آہن شقی ایں سخی دے خیال توں
 با خوف طاری آقا دے جاہ و جلال توں

دربار وچ طلب کیتا آقا کوں اشقیاء
 دولت سرا توں باہر جاں آئے سخی رضاً
 ودھ کے سلام حرثے سرکار کوں کیتا
 فرمایا شہنشاہ توں ساڈے نال جل ذرا

ملنا ہے میکوں ورثہ رسول کریم دا
 اظہار آج ہے دنیا تے امر عظیم دا

انگور ہن تیار ضیافت دے واسطے
 میں ہاں مہیا شانِ مشیت دے واسطے
 تیار میں وی اَج ہاں شہادت دے واسطے
 ہاں فکر مند پردہٴ عصمت دے واسطے

ڈیکھیں توں میڈے چہرے دی رنگت بدلدی ہوئی
 توں گھر گھن آنویں ڈیکھ کے حالت بدلدی ہوئی

اے ہرثمہ نے عرض کیتا اے شہِ ہدی
 خود کوں بچاؤ زہر توں ہے حکم کبریا
 تساں تناول اَج نہ کرو لقمہٴ بقا
 فرمایا اے تاں حکم ہے ساڈے حبیبِ دا

راضی ہاں میں رضا تے سراپا رضا ہاں میں
 پابندِ امر جدِ شاہِ کربلا ہاں میں

تسلیم امر شیوہ جو آلِ عبا دا ہے
 راضی رہنر رضا تے طریقہٴ رضا دا ہے
 میڈا ہے او ارادہ جو رب دا ارادہ ہے
 تعمیل امر ہوسی جو حکم اے خدا دا ہے

محتاج کائنات ساڈی زندگی نہیں
 حکم خدا تے چلنا ہوندی خود کشی نہیں

ہک ڈینہ ہوسی تمام غریباں دا انتقام
 دوبارہ ساڈیاں خوشیاں دا دل ہوسی اہتمام
 آباد ہوسی دنیا تے آل نبی تمام
 تلوار انتقام تڈاں ہوسی بے نیام
 ہر ظلم دا شقتیاں توں اوں ڈینہ پچھیجڑاں
 میڈا وی انتقام اوہیں ڈینہ گھنیجڑاں

جعفر آوے غریباں دے ہنڑ گھر دا منتقم
 بدلے گھنے ہنڑ آل پیغمبر دا منتقم
 مل پاوے ہنڑ آ سین دی چادر دا منتقم
 تیرہاں دا جانشین آوے ہر دا منتقم
 بدلہ گھنیجے والی مشہد دی ذات دا
 دل ٹھنڈا ہووے ہنڑ ناں کی کائنات دا

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿اصل دین﴾

پہلا اصول دین ہے آقا دی معرفت
زیبا امام عصر کوں ہوندی ربوبیت
عرفان دا کمال ہے عجز و عبودیت
کونین ہے امام زمانہ دی مملکت

ایں معرفت دے نال بشر دی نجات ہے
ورنہ بشر جہنم ابدی دے وات ہے

چوڑاں وچوں جے ہک داوی منکر ہے کوئی بشر
گویا او چوڑاں پاکاں دا منکر ہے خیرہ سر
ہر پاک کل داخل ہے، جے عرفان دی ہے نظر
انکار او کریندائے جو شیطان دا ہے پسر

عرفان چوڑاں پاکاں دا اے اصل دین ہے
انکار جو کریندائے او ازلی لعین ہے

حمزہ بطائنی دے پسر تے کرو نظر
 کیتا ہے ذکر خود جیندا سلطان بحر و بر
 اٹھویں امام پاک ولایت دے تاجور
 اصحاب کوں سنائی اوندی موت دی خبر

فرمایا ڈیکھو خاتمہ جے خیر تے نہیں
 اعمال زندگی وی بنڑیندن چا خود لعین

اے سامنے صحاباں دے جاری کیتا بیان
 کیتا اے ذکر لوکاں کوں اللہ دی زباں
 ابن بطائنی دی ہے عبرت دی داستاں
 کل مومناں دی صف دا ہا اے میرکارواں

چھیویں تے ستویں مولا دی طرفوں وکیل ہا
 گویا اے اپنے وقت دا عبد جلیل ہا

ایں کوں نہیں راس آئی اے تطہیر دی فضا
 مشہد دے شہنشاہ توں منکر ہا تھی گیا
 توڑے جو ڈو اماماں دی صحبت تھیس عطا
 لیکن کرم دی کھیڈ نے کیتی نسی وفا

میڈی او معرفت کنوں انکار کر گئیائے
 انکار و ارتداد دے وچ آج او مر گئیائے

گویا پیاں میں ڈہدا اوندی قبر دا اے حال
 خود منکر و نکیر کریندے کھرن سوال
 مَنْ رَبِّكَ نَبِيٌّ وَلِيٌّ دِي هِي قِيلَ وَ قَالَ
 ہر گالھ دا جواب او ڈیندا ہے بے مثال

ستویں امام تائیں ڈتن ٹھیک اوں جواب
 لیکن امام عصر توں غفلت دا ہس حساب

پچھدن ملک اے ڈس جوشہ ذوالمنن ہے کون
 ایں دور وچ او وارث کل پنپتن ہے کون
 دستارِ مصطفیٰ دی حقیقی پھبن ہے کون
 ستویں امام پاک دا کل بانگپن ہے کون؟

ایں دور وچ امام زماں کیڑھی ذات ہے
 جیندے کرم توں باقی کی کائنات ہے

حمزہ بطائنی دا پسر منکر رضاً
 وچ قبر دے ایں گالھ توں مہوت ہے پیا
 ہر دم ہے اے سوچیندا جو ڈیواں جواب کیا
 بلدی نسی زباں تے ہے کنبدا او بے حیا

ملکوت سڈ کے آہدن او ملعون بول توں
 کیڑھا امام عصر ہے کچھ لب تاں کھول توں

گویا پیاں میں ڈہدا جو ہن کوڑے نار دے
 جاہل ہے زد دے وچ ایں فرشتیاں دی مار دے
 کرلاندہ ہے شقی تلے گزراں دے وار دے
 اوندہ عذاب آندا نہیں وچ شمار دے

آتش دے کوڑے مارے ملائک نے بار بار
 ہويا عذابِ ابدی دے وچ ہنڑ ہے گرفتار

جعفرؑ امامِ عصر توں جاہل ہے جو بشر
 اوندہ ہے تھیندا اے جیہاں عبرت زدہ حشر
 نارِ جحیم توں ہے بھریندی اوندی قبر
 ملدی ہے جاں سزاتاں ہے لگدی اونکوں خبر

ہر ہک امامِ وقت دا او رتبہ کیا ہوندائے
 انسانیت دے واسطے او خود خدا ہوندائے

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ خداوند تقاوت ﴾

(علیہ الصلوات والسلام)

مدینے دی دلربا فضا وِچ رجب دا ماہ بنڑ سنگار آ گئے
 فضا دے وِچ ہک مہک ہے رچ گئی جو لالہ صد بہار آ گئے
 عرب دی نگری دے سیت جاگن مقدران دا نکھار آ گئے
 گلی گلی وِچ تہی تہی ہے کرم دا پروردگار آ گئے
 حقیر ذرے کرن کرن نال آج تاں نظراں لڑا کے خوش ہن
 تمام کرناں دے نال الفت دیاں نیک پیٹھاں رسا کے خوش ہن

زمیں تے پھلاں دا ہک خزانہ چا پیش کیتا ہے آج فضا نے
 خوشی توں کھڑ کے ٹھکارے ماروں تمام پھلاں دے ہن ارادے
 نفیس کلیاں کوں ہن کھڑیندے اشاک جھونکے کھلی ہوا دے
 تے پھل وی ہن چوچلے کریندے اے ڈیکھ نخرے اچھک صبا دے
 تے الھڑ ہیلاں دے نرم بوچھن تمام پودے کھڑے مپندن
 پھولیاں ہے مریندی شبنم جاں گدڑیاں رل کے پھل کڈھیندن

تمام پتراں جھلی ہے ساول تے شاخاں باہیں ودھا کے خوش ہن
 چنبیلی تے موتیا دے پھل بوسکی دے چولے ٹھہا کے خوش ہن
 گلاب دیاں دلنواز کلیاں مساک ہونٹاں تے لا کے خوش ہن
 تے دن دے راجے کوں رات دیاں رانیاں وی کولھوں بلھا کے خوش ہن
 تے بوگن اپنے صغیر پھلاں کوں ون پونے لباس پائے ہن
 تے پا کے سورج مکھی نے گھگرا آ کھلدے سورج دے منہ چڑائے ہن

خوشی ہے ہر شے دے وچ مچدی خوشی نہیں ماندی سماندی جگ تے
 مسرتاں ہے گھستی چچھیکل تے بھرکدی ہے پراندی جگ تے
 تے غم دا مردہ پیا ہے رلدا ودی ہسی ما بکاندی جگ تے
 اے کیوں جو آج رات ڈاہ رجب دی ہے پیلاں پاکے پی آندی جگ تے
 جو آج غریباں دے پاک ضامن دے گھر دے وارث نے آنوڑاں ہے
 خوشی دی حوراں ہے چوکی بھرنی ، مسرتاں بچ کے گاؤڑاں ہے

ہے ڈیونی جنیں جہاں کوں زینت علیٰ دا لختِ جگر علیٰ ہے
 محمدؐ ایندا ازل توں ناں ہے مگر تعارف دے وچ تقیٰ ہے
 مشیتِ کبریا دا مالک امامِ کل ہے تے خود جلی ہے
 جہاں کوں تقویٰ ڈسانون آسی ظہورِ حق وچ اے متقی ہے
 ہے شاہِ مشہد دا پاک وارث تے اوندے کردار دا ہے وارث
 نبی وی چمدن قدم جو ختم الرسلؐ دی دستار دا ہے وارث

ایں بعد آقا رضا دے سارا نظامِ عالم سنبھالناں ہے
 ہدایتاں دا چراغ بہہ کے تمام عالم تے بالناں ہے
 ضلالتاں دیاں وڈیریاں کوں ہمیشہ ایں چن کھڈالناں ہے
 تے علم دے رزق نال بکھیاں تے تنکیاں عقلاں کوں پالناں ہے

اے بڑے کے رازق جہاں دا آسی تے ہر طرحویں اے رزق ڈیسی
 اے جگ دی بڑے کے بقا ہے آیا موالیاں دی اے لُج پلیسی

معمولی گل نہیں ہنڑ ایویں سمجھو جہاں تے ہے مصطفیٰ دی آمد
 صداقتِ کل ظہور کیتائے ہے جگ تے صدق و صفا دی آمد
 نبیاں دا ہے ایہو مہیمن ہے مظہر کبریا دی آمد
 پچھن نصیری جے اپنے من توں تاں ہے انہاں دے خدا دی آمد

خدا ہک اپنی صفت دے رُخ توں کرم دے نال آج نقاب چاپائے
 خدا دی تقدیس دا ہے مظہر تقی جو دنیا تے بڑے کے آئیے

دعا کریندائے ہمیشہ جعفرؑ خوشی دی راہوے بھنور سلامت
 معظّمہ بی بیؑ دا لعل جیوے رہے ہمیشہ اے گھر سلامت
 ہمیشہ رہوے سہاگ قائم رہے اے لُختِ جگر سلامت
 تے بد نظر خود نظر نہ آوے ، سدا ہو نورِ نظر سلامت

حسنؑ دا جانی ایں پاک ڈاڈائے دا انتقام ہنڑ گھنے جہاں توں
 خوشی توں پیچھے اے باغ سارا ہمیشہ خود صاحب الزماں توں

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿مظہر رحمانیت﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

رحمان کائنات ہے او رب دو جہاں
رکھدائے جیڑھا زمانے تے رحمانیت دی چھاں
پایا ہے فیض جنیں کنوں مومن تے کافراں
جود و سخا تے فیض دا ہے بحر بیکراں

رحمانیت دا مظہر کلی ہے او سخی
جواد نام ہے لقب جییدا ہے تقی

نعمت دا جو شمسِ ضحیٰ جلوہ بار ہے
ہر شخص تے کریندا جو رحمت نثار ہے
فرعون جہیں شقی تے کرم جییدا تار ہے
ایندے کرم نے اونکوں ڈتا اقتدار ہے

دشمن بھی جییدے فیض توں سیراب تھیدے ہن
جواد اپنے فیض و عطا توں سڈیندے ہن

جگ سارا دشمنی دو ودھاوے توڑے قدم
 ول وی ہے رزق ڈیندا ابہیں ذات دا کرم
 منکر ہووے زمانے تے پوجے توڑے صنم
 ہتھ فیض توں چھلکیسی نہ اے ذات محترم

بے شک نہ ایں کریم کوں اپنا خدا سمجھ
 ہر لقمہ ایندے دستِ کرم دی عطا سمجھ

بدلاں توں رحمتاں دی اے بارش وسیندا ہے
 ٹیپیاں دے وچ کرم توں اے جل تھل کریندا ہے
 فصلاں کوں اے پھپھوڑ دیاں رمزماں سکھیندا ہے
 سورج دے نال پختگی دانڑیں کوں ڈیندا ہے

ایندے کرم دے حکم دی تعمیل تھیندی ہے
 تاں ونج کے رزقِ کلی دی تکمیل تھیندی ہے

ہر نیک و بد کوں رزق کریندن ایسے عطا
 دروازہ کیوں جو ہن ایسے اللہ دے فیض دا
 جتھاں وی ہوسی رب دی سخاوت دا معاملہ
 ہتھ ہوسی ایں کریم دا خود دستِ کبریا

جانڑے نہ جانڑے دنیا ایں احسان کرنا ہے
 اللہ دے وانگوں ہر دے اتے دان کرنا ہے

قارون پن کے ایں توں خزانے بنڑیندا ہے
 فرعون بھیک منگ کے خدا بہہ سڈیندا ہے
 منگ پن کے خود سلیمان حکومت کریندا ہے
 جن و بشرتے حکم دیاں دھا کاں بدھیندا ہے

تختِ سلیمان توڑے جو اڈدا ہواتے ہا
 قائم مگر ہمیشہ انہاں دی عطا تے ہا

یوسفؑ کوں روندنا ڈکھ جاں رحمت وسا ڈتس
 کنعان دے غلام کوں حاکم بنڑا ڈتس
 پنا جڈاں زلیخا جوانی ولا ڈتس
 یوسفؑ دا جوڑ جوڑ کے بنڑی بنڑا ڈتس

پنج کوڈیاں توں وکدائے اگھاوے تاں سخی
 ما پوتوں اونکوں سجدے کراوے تاں اے سخی

ایندی عطا دی چھل تے جہاں بنڑ کے لکھ ترے
 چاہے جہاں کوں غرق سخاوت دے وچ کرے
 کل انبیا چا ایندے کرم نے کیتے کھرے
 جبریل ایندے در اتے ٹیاں سدا بھرے

بک لکھ چوی ہزار جیٹھا رزق کھاندے ہن
 ہر دم ڈکار ایندی سخاوت دے آندے ہن

ہر شخص ایں جہان دا ایندا کھدھینڑ ہے
 جگ ڈاتا اے سخی ہے ازل توں لکھینڑ ہے
 ایں سحرِ جود ذات دی ایسی وہینڑ ہے
 رج پنج کے کائنات دی ہر شے ڈٹینڑ ہے

ہر شے تے ایندا ابرِ کرم گج کے وسدا ہے
 اپنا پرایا وِچ اوندے دھاں دھاں کے ہسدا ہے

جوشے وی ایں زمانے کوں توڑوں تھیوے عطا
 در اصل او ونڈیندا ہے خود دستِ کبریا
 ہر شخص تے ہے ہر گھڑی احساں کریم دا
 جگدی ہے انتہا نہیں کرم دی کوئی انتہا

دنیا توڑے جو ذکر انہاں دا گھٹا ڈیوے
 ممکن نہیں اے رزق دے پاروں بھلا ڈیوے

لختِ جگر جاں آسی انہاں دا جہان تے
 جود و سخا دی دھوم ہوسی آسمان تے
 خوشیاں ہوسن مکاں تے خوشی لامکان تے
 نعرے ہوسن خدا تے خدائی دی زبان تے

کونین تے دھماکے پھٹا کے تے ڈز ہوسن
 خوشیاں دی ونڈ و لچھ تے جریباں دے گز ہوسن

جعفر ہنڑ اے سخی چا سخاوت ڈکھاوے ہا
 خوشیاں دا تاج لختِ جگر کوں چا پاوے ہا
 گھر پاک ، پاک جد دے دوبارہ وساوے ہا
 خوشیاں دی ہر مونجے دلاں تے وی آوے ہا

بس چھول وچ چا بیڑی مصائب دی بوڑے ہا
 ظالم دا پونگ پونج نہ دنیا تے چھوڑے ہا

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿اظہارِ نقاوتِ کبریا﴾

سن ڈو سو چوڑاں ہجری ہے ڈینہ چار رجب دا آیا ہے
 رحمت دا بدل وی گھنڑ لا کے گھن گھنڑ فلک تے چھایا ہے
 خوشیاں دیاں پریاں نچ نچ کے جگ کوں کوہ قاف بنڑایا ہے
 عالم تے مسرت دیاں لہراں آج جھوم کے بھنگڑا پایا ہے
 افلاک اتے اعلان تھیائے پنج رجب دی رات پئی آندی ہے
 جیندیاں کالیاں زلفاں وچ گویا تقدیس دی نیک پراندی ہے

ایں رات دی جھولی وچ موتی خود فلک العرش توں آنونے ہن
 ایں رات نے بنڑ سچ کے بنری تظہیر دے نغے گانوں نے ہن
 ایں رات ستارے منہ دھو کے افلاک تے کھڑ مسکانوں نے ہن
 ہر قدسی سک بھر اکھیاں وچ آج دھرتی کوں گل لانوں نے ہن
 اے شب معراج توں گھٹ کونے نہیں کیوں جوڈا ہواں محمدؐ آونڑاں ہے
 آج دھرتی ہے خود عرش مثل توحید اینکوں مہکانوڑاں ہے

ہر چیز ہے پچھدی ہک نئی توں پیا کون جہان تے آندا ہے
 کیوں عرش دے در آج کھل گئے ہن ویندا بدل کرم دا چھاندا ہے
 پئی رحمت لوریاں گاندی ہے ہر قدسی آج مسکاندا ہے
 آج ذرہ ذرہ دھرتی دا ہک قدسی ترانہ گاندا ہے
 کیا چمن رسالت وچ تازہ کوئی غنچہ پیار دا کھل گیا ہے
 یا خالق اپنی خلقت کوں کر جوڑ سبدھ آج مل گیا ہے

جبریل ڈسیندائے ہر شے کوں آج جگ تے پاک نفی آ گئے
 جیندی اصل تاں وحدت کبریٰ ہے بنڑ عبد او پاک سخی آ گئے
 آج ڈاھواں روپ محمدؐ دا بنڑ اوندیا پاک وصی آ گئے
 بس قصہ کوتاہ دنیا تے تھی ظاہر پاک جلی آ گئے
 ہے خالق کھیڈ بنڑائی بیٹھا اے سمجھ بھارت نہیں آندی
 کون آندا پئے کیوں آندا پئے ہے عقل اساڈی چکراندی

ہے ڈاھواں لعل ولایت دا اتے بارہواں نور رسالت دا
 ہے چوڈھویں نور دا جد اطہر اتے مرکز رشد و ہدایت دا
 ہے آیا عالم ہست اتے اے پا کے تاج نیابت دا
 توحید دا مایہ ناز ہے اے سرمایہ کل ہے وحدت دا
 ایں ازل دے ڈینہ ہر مرسل کوں کر کرم نقاوت بخشی ہی
 ملکوت کوں جامہ خلقت وچ عصمت تے شرافت بخشی ہی

اے وحدتِ کبریٰ دے نویں ہک راز دا گھونگھٹ چنیدا پئے
 توحید دی مخفی قوت دا جگ تے اظہار کریندا پئے
 اے مصحفِ نورِ امامت دا آج ڈاہواں ورق الطیندا پئے
 آج بشر دا بھگوا تانڑ کے اے دشمن تے سجن ازمیندا پئے
 ایندی اصل کون خالق جانڑدا ہے ایندا ظاہر وی کوئی نہیں بچدا
 ہس نور بشر دی کھیڈ رلائی کوئی پاسہ عقل کون نہیں بچدا

آج پاک تفتی دے ویڑھے وچ آ خوشیاں جھمراں لائیاں ہن
 حورانِ جاناں خود ٹھور بٹڑا آج ڈیون مبارک آئیاں ہن
 سچ بٹڑ کے مسرت دیاں پریاں اتھاں پینگھاں آن رسائیاں ہن
 تطہیر دے غنچے کھل گئے ہن اتے کلیاں کل مسکائیاں ہن
 ایں تازی خوشی دے جشن دے وچ گھر پاک ہے باغ بہار تھیا
 ویڑھے دی رونق تازہ ہے گل سخن ہے گل گلزار تھیا

عمار یاسر دی محنت کون صدیاں بعد ثمر مل گئے
 اوندی نسل دے ہک شہ پارے کون تطہیر دا وارث گھر مل گئے
 بڑی نونہہ ہے ملکہء عالم دی ایں سین کون تخت نگر مل گئے
 ہے جھولی سچ گئی ہک پھل توں گویا ممتا کون پیکر مل گئے
 تطہیر دے پردہ دار یکے پئے ڈیون مبارک آندے ہن
 بی بی دے مقدر دے تارے کھڑے عرش اتے مسکاندے ہن

ہر سینِ دعائیں ڈیندی ہے تیڈا بخت اقبال سلامت رہی
 رہی اوج تے تارہ قسمت دا وحدت دا جمال سلامت رہی
 جنیں جھولی کوں اعزاز ڈٹائے ایہو کمسن لعل سلامت رہی
 ایندی خوشیاں وچ گزران ہووے سرتاج دے نال سلامت رہی
 جعفر دی دعا ہئی سین میڈی اے بخت تے بھاگ سلامت رہی
 بد نظر توں گھر محفوظ رہی نت سر دا سہاگ سلامت رہی

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ آفتابِ عصمت ﴾

(علیہ الصلوٰات والسلام)

دنیا تے ظلم و جور دا وسدائے سدا بدل
وسدے چا گھر بوڑیندی ہے گمراہیاں دی چھل
انسانیت دے کفر نے کپتن دماغ شل
ہو مال و زر نصیب تاں فرعونے ہر چہل

خالق دے نال بندہ ہمیشہ بچیندائے بر
نفسِ بشر دی آخری خواہش ہے موجِ شر

ہر شے ہے اصل خیر اگر اعتدال ہو
ہے محض شر شعور کوں جیکر زوال ہو
گمراہیاں وے وِج جیندا دل نت نہال ہو
کیویں ہدایت اوندی نہ جگ تے محال ہو

ظلم و ستم عروج تے جس وقت ہوندا ہے
خالق ہدایتاں کیے اتھ آ کھڑوندا ہے

جسدم عرب دی دھرتی تے ہک کالی رات ہئی
 انسانیت تمام مفاسد دے وات ہئی
 بھڑیا ہويا خدا اتھاں عزلی یا لات ہئی
 گم ایں اندھیر کھاتے دے وچ حق دی ذات ہئی

خالق نے اپنے رُخ توں ہٹایا جڈاں نقاب
 انسانیت دا پورا ہدایت دا ہويا خواب

جئیں دور وچ وی ظلم و ستم انتہا تے گئے
 ہادی حقیقتاں والے رستے ڈکھاتے گئے
 اسلام نیم جان کوں پیریں کھڑا تے گئے
 انسانیت دے مردے کوں خود مونڈھے لاتے گئے

لیکن بشر تے ظلم دا راہندائے سدا جنوں
 ڈندیں لگا نہیں چھٹدا اے انصاف وحق دا خون

اموی لعین ظلم دے دریا وہیندے رہ
 وچ ہاشمی لہو دے او گھوڑے تریندے رہ
 خیمیاں کوں ٹھار ٹھار کے او ہتھ تپیندے رہ
 خالق دے انتقام کوں ہکلاں مریندے رہ

ایں نامراد ظلم مراداں کوں پا گھدا
 لُحطے دے کیتے حق کوں کھلونا بھڑا گھدا

خالق نے مصلحت کوں چا ایسا کیتا پسند
ظلم و ستم کوں حد تے وی پہنچی نہ کوئی گزند
لُحطے کیتے نہ کیتی ہدایت دی راہ بند
کھا کھا کے ظلم و دھدی گئی ابلیس دی اے تند

ظلم اپنی طبعی عمر گزاری تے مر گیا
گمراہ آدمیت خاطر کوں کر گیا

عباسیاں کوں وقت حکومت ڈتی سنبھال
انہاں وی ظلم و جور دے وچ کر ڈتا کمال
لیکن وجود ہادی رہیا ہر دے نال نال
محفوظ دین حق دا رہیا تہوں تاں وال وال

نمرود عصر تیر خدا تے چلیندا ہا
تیراں کوں لا کے خون خدا ول پٹھیندا ہا

ایں دور وچ طلوع ہویا عصمت دا آفتاب
اللہ دے ڈاہویں نور نے الٹی رُخوں نقاب
حق از سر نو ہو گیا آمادہ شباب
یکدم کھلے جہاں تے ہدایت دے پاک باب

نورانیت دی ضو جڈاں عالم تے چھا گئی
ظلمت دے منہ تے موت دی ہک زردی آ گئی

ہر شے پکار اُٹھی اے اللہ دا نور ہے
 ایں ذات وِچ جلال احد دا ظہور ہے
 لہجے دے وِچ کلام صمد دا سرور ہے
 کُفُوًا أَحَد ہے وحدتِ کلی دا طور ہے

دورانِ گفتگو جڈاں اے مسکراندا ہے
 قصرِ بنی عباس تے بھونچال آندا ہے

تاجِ فراعنہ اینکوں ڈیکھے تاں جھک ونجے
 کل موتیاں دی آب چھلا چھل وی سک ونجے
 شاہاں دی نبض ڈیکھ ایندی ہمت کوں رک ونجے
 ہو گفتگو تاں کفر دی ہر گالھ مک ونجے

یونانی فلسفے ایندے جھک جھک چمن قدم
 ہو دبدبے توں گردنِ افلاک رو بہ خم

باطل کوں اے جلالتِ حق گزری ناگوار
 اجداد دے مراسمِ اعلیٰ کیتے تیار
 کیتا پسند جامِ بقا نور کردگار
 چہرے دو ڈیکھ ڈیکھ کے رہ روندے پردہ دار

مسند نشینِ عرش کیتا عرش دو سفر
 بنڑیا عزا کدہ میڈے مولا دا وسدا گھر

ابنِ نقیّ یتیمی دی دستار پا کھڑے
 مایوس تھی کے کولھ جنازے دے آ کھڑے
 چہرے توں آ کے بند کفن دے ودھا کھڑے
 بابے دے زرد چہرے تے نظراں جما کھڑے

فرمایا ڈاڈھی سخت ہے فرقت دی اے گھڑی
 توڑے ڈکاں ڈکیندی نہیں اکھیاں دی اے جھڑی

تربت دے وچ سمہایا تاں کیتی ایہا صدا
 اے پاک تن کتھاں تے کتھاں اے سمہن دی جا
 اے ٹھیک ہے، اے خاک ہے ایں دم توں کیمیا
 کیویں کراں دفن جو نہیں ہنڑ اے حوصلہ

کیڑھے ہتھاں دے نال گرانواں اے خاک میں
 دل چاہندائے سردے وچ چاروانواں اے خاک میں

بابے دو رو کے ڈٹھا تاں کیتی ایہا دعا
 جلدی ہووے جہان تے ہنڑ ڈینہ خروج دا
 بدلے گھنے ڈکھاں دے تیڈا ہنڑ تاں ماہ لقا
 خوشیاں دی کلہی آس ہے جعفرؑ دا آسرا

بابا دعا کرو جو وسے ہنڑ ساڈا چمن
 سارے سجن سمالے کرے عسکریؑ دا چمن

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿شہید کربلائے بغداد﴾

ہے صاحبِ بصائرِ درجاتِ دا بیباں
آہدا ہے راوی میں جو مدینے دے وِج گیاں
ہاترائے رجب دا ڈینہ تے عجب میں ڈٹھائے سماں
میں وِج کے پیش آقا دی خدمت دے وِج تھیاں

سلطانِ عسکریٰ دی او محفلِ عجیب ہی
موجود جو بھی ہا اتھاں ، او خوش نصیب ہی

مصروف ہن کلام دے وِج شاہِ انس و جاں
دورانِ گفتگو میں ڈٹھائے رنگِ ہک نواں
ہن چھا گیاں جناب دے چہرے تے زردیاں
ہنجوں دے نال اکھیاں وی لبریز تھی گیاں

چہرے تے درد و غم دے ہن آثار چھا گئے
آنسو اکھیں کوں چھوڑ کے چہرے تے آ گئے

خاموش ہو کے کیتی فلک دی طرف نظر
حیران سارے لوگ تھئے ناہی کوئی خبر
گھر دو تھئے روانہ شہنشاہ نامور
گل وچ آہی عمامہ تے ہنجوں توں اکھیاں تر

جسدم حرم دے وچ او شہنشاہ دیں گئے
اکھیاں توں وہندے درد دے درِ شمیم گئے

کچھ دیر بعد وینڑاں دی آنون لگی صدا
ہر شخص درتے آ کے جاں پچھیا اے ماجرا
فرمایا شہنشاہ جو ول حشر تھئے پاپا
بغداد وچ ہے بنڑ گئی ول ڈوجھی کر بلا

جام بقا ہے ہادی امکاں کوں مل گیا
ورشہ حسن دا آقا نتئی کوں ہے آج ڈھیا

اُم الفضل ہے دختر ہارون نابکار
آج صبح کوں اوں جام بقا ہے کیتا تیار
گھر وچ جاں آئین ملک امامت دے تاجدار
جام بقا چا پیش کیتا ہے اوں بد شعار

آقا نتئی نے جام بقا ہس کے پی گھدائے
فرمایاے اتنا کافی ہے جو جگ تے جی گھدائے

جاری ہن ہنٹڑ دہن توں لہو خیز ندیاں
 چہرہ ہے زرد اکھیاں دی ہن سرخ تھی گیاں
 ہتھ پیر ٹھردے ویندے ہن اے ہے عجب سماں
 مسند دے نال روندیاں ہن آ کے بیہیاں

ہک بھین ہے جو جھولی دے وچ سر ہے پائی بیٹھی
 ہتھ پیر وی ہے ویر دے اجرٹی بنڑائی بیٹھی

آہدی ہے کیویں تیکوں مسافر بچانواں میں
 ٹکڑے جھلاں جگر دے یا ہاں نال لانواں میں
 ڈیکھن دی سدھر کیویں میڈا چن لہانواں میں
 ہنجوں توں پرہن اکھیاں تے کیس پاسے جانواں میں

تیڈی زندگی دیاں بھین ہے آساں مکائی بیٹھی
 تانگھاں وں دیاں ویر ہے اجرٹی لہائی بیٹھی

حیران ہاں جو چارے وی اتھ کیڑھے لانواں میں
 نادِ علیٰ پڑھاں تے یا قرآں سنانواں میں
 لیسین میں پڑھاں یا کہ ہنجوں وہانواں میں
 وقت نزع ڈسیندا ہے کیس پاسے جانواں میں

اکھیاں تے ہتھ ڈیواں یا کہ ہتھ پیر جوڑاں میں
 ٹردا بھرا کوں ڈیکھاں یا رُخ اپنا موڑاں میں

اے وین کر کے آہدی ہے چن عسکریٰ توں آ
 بابے دا حال ڈیکھ ہے درداں دی انتہا
 رُخ پاک تے سکوت ہے دیگر دا چھا گیا
 بابا پیا ہئی ٹردا توں گل آ کے لانویں ہا
 دشمن ہے کل زمانہ تے دل بے قرار ہے
 بابے کوں میڈا لعل میڈا انتظار ہے

کروٹ بدل بدل کے اے چیندن تہاڈا ناں
 در پاک تے نگاہ ہے تے آنسو وی ہن رواں
 وقت آخری ڈسیندا ہے، اکھیاں دے وِج ہے چھاں
 ہونٹاں تے آ کے رکیاں ہوئین چند ہچکپیاں
 سر پاک آ کے بابے دا جھولی تاں پانویں ہا
 بلیں توڑے بابے کوں آ کے سناویں ہا

ہردم بیٹھی کریندی ہاں مظلوم کوں دعا
 وس پووے تیڈا گھر تے یکی خوش ہووے فضا
 پتراں دے نال وسدا ڈیکھاں میں تیکوں سدا
 ڈکھ درد کوئی نہ آوی اے بھینیں دا آسرا
 چن عسکریٰ دا ابدی ڈکھاوے تیکوں خوشی
 لکھ خضر توں زیادہ ہووے تیڈی زندگی

جعفر دے سر دا سائیں تہیڈا گھر وساوے ہا
 خوشیاں دی بھر کے جھولی تہیڈے کولھ آوے ہا
 گھن انتقام سارے مصائب مکاوے ہا
 نت دی خوشی او بھناں دے وچ خود ونڈاوے ہا

آسی جاں میڈا لعل تاں ہر درد بھل ویسی
 مظلومیت دا راز وی دنیا تے کھل ویسی

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿عاشورہ بغداد﴾

ترائے ہے رجب دی آج تاں مصیبت داروز ہے
ڈاہویں امام پاک دی رحلت دا روز ہے
رحلت اے نہیں نفیٰ دی شہادت دا روز ہے
دنیا تے انتقالِ امامت دا روز ہے

بغداد وچ ڈسیندا ہے محشر دا آج سماں
ہن روندیاں مدینے دے وچ سین دیاں دھیاں

تھی گئے یتیم دنیا تے سلطانِ عسکریٰ
بابے دے بعد دنیا ہے تاریک تھی گئی
نہیں راس آئی سین دے پچڑے کون کوئی خوشی
جو رنگ ہے حرم دا نہیں طاقت بیان دی

بغداد توں مدینہ تاں سئے میل دور ہے
شرکت بھی وچ جنازے دے کرنی ضرور ہے

اعجاز نال پہنچے جو بغداد شاہ دیں
 بابے دا ڈٹھا حال تاں وسدیاں رہیاں اکھیں
 پھپھی کوں ڈکھ آقا رکھی رُخ تے آستیں
 بک درد ناک آہ توں یکدم ہلی زمیں

بی بی نے رو کے بچڑے کوں ہاں نال لاگھدا
 جھنڈ دے ہوئے عمائے کوں ہتھاں تے چاگھدا

فرمایا میڈا لعل جو بابا ہی ٹر گیا
 منہ آخری توں ڈکھ مسافر دا دلربا
 رُخ پاک توں کفن دا اے گوشہ ذرا ہٹا
 آج ڈکھ رنگ بابے دے چہرے دا ماہ لقا

جام بقا دی رُخ تے نیلاہٹ ہے آگئی
 زردی وی ہے کریم دے چہرے تے چھاگئی

ڈکھ سرتے آگئیں توں میڈا لعل صبر کر
 ودھ کے چا لا یتیمی کوں ہاں نال صبر کر
 ہیں توں امام وقت توں ہر حال صبر کر
 ہنڑ رو نہ سر جھکا کے توں لچپال صبر کر

دنیا تے بک پھپھی دا توں واحد ہیں آسرا
 تیکوں شالا ڈکھاں توں بچاوے میڈا خدا

عسّل و کفن دا لعل توں خود انتظام کر
 اپنے ڈکھاں دی نال نہ کہیں دے کلام کر
 صرف اے دعا توں آج میڈا پچڑا امام کر
 بٹڑ کے توں بابے پاک دا قائم مقام کر

جعفر دے کردگار دا جلدی ظہور ہو
 آباد ول وطن تے تیڈا نکھڑیا پور ہو

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ہیبتِ الہی

(علیہ الصلوٰت والسلام)

ازل توں پہلے جاں نورِ اول لباسِ اول پسند کیتا
صفات توں ذات ہئی مجرد اے رنگ اوں سیت مند کیتا
اوں خلق کیتے چا کل عوالم تے روپ دا در نہ بند کیتا
ول اپنیاں صفتاں دا آپ اظہار کل دے اوں بھاگ وند کیتا

جہانِ ناسوت کوں گھن کے صفات و اسماء ظہور پایا
تمام خلقی تے امری خلقت کوں سامنے اپنے ول کھڑایا

جمالِ حق دے نفیس پیکر تے جلوہ کش ہويا رعبِ قدرت
حسینِ دلکش او نین نقشے تے چھکدی جباریت دی ہیبت
ہا آیا سک کر کے ڈیکھن ہر کوئی جو چھک گھتی ہئی جمالِ وحدت
کششِ حسینِ رُخ دی گھتیاں کنڈیاں، مگر آہی ول عجیب حالت

ڈٹھی جڈاں ہیبتِ الہی تاں عرش و کرسی سما وی کنب گئے
فرشتیاں کوں پسینے لہہ پئے ورئی تے کل ماورئی وی کنب گئے

ظہورِ ہیبتِ فلک تے ہو یا تمام اہل زمین کنب گئے
 بروجِ فلکی کوں پئے گئے ڈندوڑتے رعب توں عالمین کنب گئے
 نیماں کوں تھڑکڑیں نے پیا تے ڈیکھ کے مرسلین کنب گئے
 منافقاں دے تھئے پتے پاڑیں تے جنتی مومنین کنب گئے
 تے حوراں دے سن وجود تھی گئے، تے نور پیکر ہا پنگھر و پانی
 تے سرتِ طوبی کھلن دی بھلیا فلک نے روکی دہری گھاڑیں

تمام روحاں دے ہوش اڈ گئے جو ہیبت ایسی جہاں تے چھائی
 تے پیلے رُخِ قدسیاں دے ہو گئے، عبادت ہر کہیں نے چا بھلائی
 ہا لرزہ لاہوت تے وی طاری کہیں کوں کوئی گل سمجھ نہ آئی
 صفات و اسما تے سکتہ ہو یا جاں ذات اپنی جھلک ڈکھائی
 یکے عوام دے منہ اڈی گئے تے ہر دے اعصاب تھئے معطل
 خوشی دا گو ہا سرور باقی مگر دلاں وچ مچی ہی تھڑھل

یکے عوام سوال کیتا انوکھی ہر توں ہے اے مسرت
 خوشی ہے اکسیدی رقص تے پرہلن نہیں ڈیندی انہاں دی ہیبت
 ہے سجدیاں کیتے دل مچلدا مگر نہیں پھرکن دی مولِ جرات
 ہے مختلف جذبیاں دا جھگڑا، ہے رعبِ انوں، انوں محبت

اے آئی آوازِ ذاتِ حق دی اے منفرد میڈی بک خوشی ہے
 ظہور ہے میڈیاں ہیبتاں دا تے نام پاک اوند اے سکری ہے

ہے نورِ اول دی تیرہویں جز ، لباسِ ہیبت کوں ہے ٹھہرایا
میڈی جلالت تے ساری جبروتیت ہے تن تے سجا کے آیا
تہوں ہے ہیبت جہاں تے طاری ہے جلوہ ہیبت دا ایں کرایا
ایں کلی ہیبت دے لکھویں جز دا وی لکھواں حصہ ہے آج ڈکھایا

تے ساری ہیبت دا عالم نور وِچ اگر آج ظہور ہوندا
تاں عالم نور سڑ کے سرمہ سواہ آج مثل طور ہوندا

نمودِ ہیبت دے بعد یکدم اوں نورِ وحدت چا رنگ وٹایا
کرم تے رحمت دے نال ونزیا لباسِ پیکر تے چا چھکایا
تاں اوں ویلے عالمین کوں خود ہا اپنے آپے دا ہوش آیا
ڈٹھی جھلک رحمتاں دی جس دم تاں آ کے خوشیاں نے خود دھنویا

دلاں اچھل کے دھمال پاتی مؤدتاں نے جھمر رسائی
تے جذبیاں رل کے ماری کھگی عقیدتاں نے چا لڈی پائی

ولا دیاں حوراں دریس ماری تاں خوشیاں رل کے وجائیاں بیناں
جہاں دی ہر شئے نہال ہو گئی تے مست ہوئیاں یکیاں زمیناں
نبیاں تے چھایا کیف مستی تاں جھکیاں سجدے دے وِچ جیناں
فرشتیاں رل کے بھنگڑا پایا تے ٹک گئے کنج کے آستیناں

جہاں تے آج او کریم آ گئے ہے جگدے آقا دا جیڑھا بابا
لکھاں سجود و سلام ایں تے ہے ساڈے کعبے دا جیڑھا کعبہ

ہے یارہواں تاجدارِ وحدت جہاں دی جلوہ کشائی اَج ہے
 نویں خوشی دی فصیل تے تہوں دھمال پاتی خدائی اَج ہے
 قریب تھیاں ہن ابدی خوشیاں تہوں آس دل وِج سمائی اَج ہے
 تہوں سارے گھر پاک تے مسرت دی پاک بدلی وی چھائی اَج ہے

دعا کریندی کھڑی ہے ہر شے نہ ہنڑتاں خوشیاں کوں دیر تھیوے
 اے رات باطل دی دھم کے مکے تے ابدی حق دی سویر تھیوے

خوشی دا موقعہ سمجھ کے کل جن و انس ڈتیاں لکھاں دعائیں
 ملیکۃ الروم سینا دا نت ہمیشہ ہووے اے سر دا سائیں
 اے پاک قائم دا بابا جیوے تے دور ہر دم رہس بلائیں
 تے سایہ معصومہ سین تے رہ انہاں دا یوم خروج تائیں

دعائیں جعفر نے لکھاں کیتیاں جو نہا دعا باجھ کچھ وی پلے
 ہنڑ آوے انہاں دا پاک بچڑا ایں گھر بھنور ول خوشی دی ولے

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾

﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ اظہارِ جلالت ﴾

عالم دا تاجدار ہے سلطانِ عسکری
 اللہ دا وقار ہے سلطانِ عسکری
 گھر پاک دا سنگار ہے سلطانِ عسکری
 توحید دی بہار ہے سلطانِ عسکری

ہیبت دے وچ جلالِ الہی دا جوش ہے
 حلمِ اِچ خدا دے وانگوں مسلسل خموش ہے

قبضے دے وچ ہمیشہ ہے جند کائنات دی
 محتاجِ زندگی ہے یکے ممکنات دی
 جیڑھی انہاں دے رُخ تے ہے چادر صفات دی
 دنیا تے ترجمانی ہے اللہ دی ذات دی

اللہ دے لشکراں دا ایندے ہتھ نظام ہے
 اے یارہواں رسول دا قائم مقام ہے

خالق دے روبرو اوندنا مسند نشین ہے
 نانے دے وانگِ رحمتِ کل عالمین ہے
 خالق انہاں دے جسم دے اندر مکین ہے
 خالق دی جلوہ گاہ انہاں دی جبین ہے

قدر و قضا دا ایندے ہتھاں توں نفاذ ہے
 حکم خدا دا ایندے لباں توں نفاذ ہے

اظہار اے کرن چا بے اپنے جمال دا
 خود حوصلہ خدا وی نہ رکھے مثال دا
 مثل خدا وی کوئی نہیں خود انہاں دے نال دا
 ہستی کیوں پچا سنگھے منظر جلال دا

بھر کے بے ڈیکھن اکھتاں فنا کائنات ہو
 دنیا تے صرف باقی اناہاں دی ذات ہو

کل نظم کائنات اگوں تھی کے خم چلے
 رب دی رضا وی چمدی ہمیشہ قدم چلے
 سرسٹ کے لوح تے امر دے وچ خود قلم چلے
 انہاں دے دم توں ہستی دا دم، دم بدم چلے

انگلی دا ہک اشارہ وی کن دا اثر کرے
 لاشے کوں شے تے شے کوں اے زیروزبر کرے

ارض و سما تے حکم ہے انہاں دا رواں دواں
 خود لامکاں دا انہاں دا پیکر ہے ہک مکاں
 انہاں دے ہک اشارے تے قائم ہے آسماں
 کل انبیا کوں رزق وی ڈیندائے اے خاندان

عظمت انہاں دی عقل جے سوچے تاں سڑ ونجے
 خود ابراہیم پہلا قدم چا کے کھڑ ونجے

خلقت توں اپنی ذات اے ہر دم لکیندے رہ
 بشری لباس ذات دے پیکر تے ڈیندے رہ
 اظہار تے شفی ہن امادہ کریندے رہ
 لیکن کمال ذات اے پل پل چھپیندے رہ

ہاں بعض موقعیاں اتے اظہار کچھ تھیائے
 جگ کوں کمال ذات دا دیدار کچھ تھیائے

اے معتمد لعین نے ہک ڈینہ کیتا خیال
 اپنا کڈا ہیں ڈکھانواں ہا لشکر دا جاہ جلال
 مرعوب ہوسی ڈکھ کے مولا نقی دا لعل
 اے سوچ کے جمع کیتی اول فوج بد خصال

مغرور گویا دھمکیاں خالق کوں ڈیندا ہا
 فرعون گویا ول بیٹھا رب کوں ڈریندا ہا

لکھاں پیادے آئے انوں لکھاں سوار ہن
 فوجاں دی کوئی حد ناہی کل بے شمار ہن
 لوہے دے وچ او غرق یکے اہل نار ہن
 ہئی دھوم دھام ڈھول تماشے ہزار ہن

طاری خوشی تھئی اتنی اتھاں رو سیاہ تے
 آ کھیس سچی کون گھن آؤ ایں جلوہ گاہ تے

فرمایا شہنشاہ اے ہن تیڈے لشکری
 لیکن تیں میڈی فوجِ الہی تاں نہیں ڈٹھی
 خواہش اگر ہووی تاں میڈی ڈیکھ داری
 میڈو نگاہ کر میں ہاں سلطانِ عسکری

محلوم ہن فلک میڈے کون و مکان دے
 فوجی میڈے فرشتے ہئی آسمان دے

کیتی نگاہ جنیں ویلے عباسی بے حیا
 ہک لشکرِ عظیم ڈٹھس ارض تا سما
 فوجاں توں پُر زمین تے فوجاں توں پُر فضا
 جاہ و جلالِ ذاتِ صمدِ ذاتِ کبریا

ملعون کرنوں دید تاں لشکر تے کر کھڑا
 ڈیکھن سیتی ایں فوج کون شلوار بھر کھڑا

اللہ دا نور چمکیا جسم جمین تے
 بک روشنی لہک گئی کل عالمین تے
 ہوشوں بے ہوش تھی کے ڈٹھا آ زمین تے
 غش طاری ہويا ڈیکھ کے یکدم لعین تے

ہویس جڈاں افاقہ تاں قدماں تے ڈھہہ پیا
 آکھے قسم خدا دی توں ہیں ذاتِ کبریا

جعفرؑ ایں شہنشاہ دا آسی جاں پاک چنؑ
 آباد ہوسی عسکریؑ ذیشان دا چمن
 دھرتی تے ہوسی جنیں ویلے اجلالِ ذوالمنن
 کل لشکراں دے نال آسی دلبرِ حسنؑ

کفر و نفاق جڑ کون اصلوں تھڈی ویسی
 دشمن شقی دی پاڑ تے رنبہ رکھی ویسی

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلِّوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿وصال امام حسن عسکری﴾

(علیہ الصلوات والسلام)

ہک مدینے توں پیا سرمن ہے آندا کارواں
 جھملاں دے نال ڈسدے ہن کئی سوہنڑیں جواں
 پردیاں دا اہتمام انہاں دے ہے شایانِ شان
 کیوں جو وچ ہن جھملاں دے سین دیاں نونہاں دھیان

واپس آندے پین جج دا کر کے طولانی سفر
 پیر اٹھاں دے چے صحرا دی لمبی راہ گذر

کارواں سارا ہے خالق دی نظر وچ محترم
 سربراہ ہن قافلے دے ، ڈاہویں آقا دے حرم
 عصر دی خاتون اول ہن معظمہ ذی حشم
 تہوں ملائک دے پراں تے کارواں دے ہن قدم

سین فرمیدن جو تکھا ٹورو اٹھاں کوں سدا
 میڈا دل مونجھائے سزاوے خیر دیاں خبراں خدا

رات اٹھ دی میڈا ساری رات رہے دل بے قرار
 عسکریٰ بچڑے دا ناں گھندی رہی ہاں بار بار
 شالا ہووس خیر رو آہدائے میڈی ممتا دا پیار
 کیوں خدا جانے میکوں ہن لعل دے چنتے ہزار

ٹردے ویلے جیڑھے فقرے لعل کیتے ہن ادا

یاد جاں آندن میکوں روندی ہے میڈی مامتاً

جئیں ویلے محل اتے ہاسی میکوں کیتا سوار
 لعل حسرت دی نظر میں تے ہا کردا بار بار
 میں کنوں کئی وار کروایا ہا میڈے لعل پیار
 جئیں ویلے رخصت کیتس ڈسدا حسن ہا اشکبار

آہدا ہا جے میں کنوں سرزد تھئی ہو کئی خطا

معاف بچڑے کوں کراہے الوداع حافظ خدا

اوندی ہک ہک گالھ دا آندا ہے آج میکوں خیال
 شالا ہووس خیر ڈیکھاں لعل کوں میں خیر نال
 میکوں ڈسدائے آج سڈیندائے میکوں میں بے کس دالعل
 ما دی ممتا کوں نظر دائے آج ڈکھیا بچڑے دا حال

محملاں کوں جلدی ٹورو چن سڈیندا پئے میکوں

یاد رو رو کے میڈا بچڑا کریندا پئے میکوں

انوں ہے سرمن دے وِچ ڈسدا قیامت دا سماں
 عسکریٰ ذیشان دے چہرے اتے ہن زردیاں
 نیلگوں ہے جسم اطہر ، خون ہونٹاں توں رواں
 کر مدینے دو نظر آہن امامِ دو جہاں

پاک اماں جلدی آؤ دِنیا توں میں تیار ہاں
 تہانوں کروانوناں چاہندا اخیرِ پیار ہاں

مانواں دی جھولی دے وِچ ہووے جے پتراں دا سفر
 سارے لمحے درد دے ہن تھی ویندے اتھ مختصر
 بھل ویندن ڈکھ مادے چہرے دے اتے کر کے نظر
 کاش اَج آغوشِ مادر وِچ میڈا ہوندا اے سر

مادی جھولی وِچ جیڑھے رُدن او ہوندن خوش نصیب
 پاک امڑی توں جدا تھی کے پیا رُدائے غریب

اپنے کمسن لعل کوں گل لا کے اے کیتی صدا
 میڈے پاروں پاک ڈاڈی کوں ڈیویں بہوں بہوں دعا
 آکھیں تہاڈا لعل ہے تاگکھاں تنگھیندا ٹر گیا
 چم کے تھ آکھیں ایویں بچڑا ہا تھ چمدا پیا

پارتاں ڈتیاں تے رک مظلوم دی آواز گئی
 تاگھ امڑی دی تنگھیندیں روح کر پرواز گئی

سامرے وِچ سین دے محمل تھئے وارد جڈاں
 کل در و دیوار تے ہک درد ہا نوحہ کنناں
 سارے شہر اِچ غم دے ویناں توں ہا ہک محشر عیاں
 سین جاں ماحول وِچ ڈٹھا قیامت دا سماں

رو کے فرمایا ساڈے گھر تے قیامت آ گئی ہے
 کیڑھے بدنظرے دی بدنظری ساڈے سکھ کھا گئی ہے

خانہ اطہر دے نیڑے پہنچیا جاں کارواں
 پاک گھر وِچ گریہ و زاری تے ہئی آہ و فغاں
 عسکریٰ ذیشان دی امڑی ڈٹھی حالت جڈاں
 رو کے فرمایا لٹی گئے اِنج میڈا وسدا جہاں

اپنی نونہہ دے ویناں دی آواز ہاں سنڑدی پئی
 جیڑھی رو کے آہدی ہے ہائے بیوگی ہائے بے کسی

لہہ کے محمل توں گئی صحن اِچ جڈاں ام الحسن
 صحن وِچ ہا ہک جنازہ باہروں مستورات ہن
 دوڑ کے بی بی ہٹایا رُخ توں دامان کفن
 بے نیاز عالم توں ڈٹھا سین نے چوڈی دا چن

ہائے حسن کر کے جھڑی بی بی جوان دی لاش تے
 کر گئی غش سین اپنے جانِ جاں دی لاش تے

آقا دی امڑی تے مستورات دی پئی جاں نظر
 شور ماتم دا پپا ہویا جو پھٹدا ہا جگر
 ہنڑ گیا بیت العزا خوشیاں کنوں معمور گھر
 لایا کسن لعل ، ڈاڈی پاک دا ہاں نال سر
 رو کے آکھے ڈیکھو ڈاڈی آج یتیمی دا سماں
 ہنڑ بھری دنیا دے وچ کسن اکیلا رہ گیاں

پئی جاں کسن لعل تے مایوس ڈاڈی دی نظر
 رخ تے ہئی گرد یتیمی ہن اکھیں ہنجواں توں تر
 رو کے فرمایا ہووے نت خیر اے نورِ نظر
 شالا درداں تے غماں دا وقت ہووی مختصر
 جیویں چرتائیں توں میڈے چن عسکری دی یاد ہیں
 تھیویں نہ مونجھا کڈا ہیں توں وارث اجداد ہیں

جعفر اوں ویلے کیتی ہر سین اے رو کے دعا
 اللہ بھانویں وس پوے ویڑھا ساڈے معصوم دا
 انتقام ہووے ہنڑیں خوش ہووے کل آل عبا
 تاج خوشیاں دا سجاوے جگ تے نورالاصفیاء
 موسم آہ و بکا خوشیاں دے وچ ہنڑ ڈھل ونجے
 ظلم تے آلام دی قسمت دا ورقہ ول ونجے

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

مٹھی عید

پندراں دی شب میڈی سوچ نے جاں ستیں اکھ پٹی
 نظری میکوں ساری دنیا ہک حلوائی دی ہٹی
 جو شئے ڈیکھاں نظرے میکوں کئی مٹھی کئی کھٹی
 ہر شے پئے سنورتجے جیویں نازک ناز دی جٹی
 ڈیکھ خوشی دا موقعہ ہر شے آپ پئی سنورتجے
 منہ دے فلڈ دے بن پئے ترٹن پل پل لال وٹھے

میکوں اچھوپلی دنیا دیاں چا سیراں سوچ کرائیاں
 ایں مٹھی جہیں دنیا وچ ہن جشن دیاں گرمیاں چھائیاں
 آندی ڈیکھ خوشی پیاں سجن محنت نال مٹھائیاں
 رل کے مٹھائیاں میک اپ وچ ہن حداں کر ڈکھلایاں
 ہر شئے آکھے خوشیاں دے کانڈھی میکوں پسند فرمانون
 سوہنٹریں ڈسن دی خواہش وچ پیاں چا کھریاں تڈ لانون

ساریاں لذتاں ہک ہک چیز دے قدماں تے آڑیاں
 تل شکری کوں شکر رنجیاں جمدیوں لا دیاں بھلیاں
 کھوہے بدھیا سگن دا سہرہ جوڑ بدم دیاں گلیاں
 سیویاں دیاں کانچی دے رلے بیج تے مینڈھیاں کھلیاں
 ڈیکھ خوشی تے سج دھج لہر دی چرمر دی اکھ تر گئی
 شوخ نگاہ جڈاں کیتی تنجن تلمنی شرم توں ٹھر گئی

بالو شاہی ، شاہی رنگ وچ ونڈے آن تپاسے
 تھال دی بیج تے بیٹھے مرونڈے پکے بدھ کہواسے
 ٹافیاں میک اپ بکس کوں چا کے ونچ کھڑیاں ہک پاسے
 پھلے کڑاکیاں دے پئے ونجن ست ست میل تے ہاسے
 شیشہ رکھ بیٹھا روپ سنوارے کئی کئی وار پتیسا
 بسکٹ وی باہاں مار کے ٹردن میویاں توں بھر کھیسا

پیڑے کھیر اچہ دھاں آ بیٹھے ، ڈیکھ کے دل لپاوے
 آنس کریم کریم دا چا کے نام کھڑی مسکاوے
 نکتی شہودی شرم و حیا وچ کٹھی تھیدی جاوے
 شرم جلیبی کوں گھن لتھا پئی سے سے ول کھاوے

چاکلیاں نسواری جوڑے پا کے جھمراں لائیاں
 نال گلاب جامن کھڑ کے ہن بغلاں خوب وجائیاں

زردے بسنتی سوٹ سجا کیتا وات چا پانٹریں پانٹریں
 سوجی گھیو دی مالش کر کے بنڑ بیٹھی انجانٹریں
 گھونگھٹ کڈھ کے آ بیٹھی خود گڑ رلے گڑدھانٹریں
 ڈنڈ کڈھ پستے دے پئی کھلے سوہن حلوے دی گھانٹریں

توشا تھی بے ہوشا آیا کل کنڈ تے کھنڈ لا کے

ہس لکھاں نے باٹن ملیا ہلدی دا رنگ چا کے

ٹانگری کیتیاں ٹنگاں سدھیاں ڈکھ کے بخت سولے
 موتی چور دے لڈواں پاتے چاندی ورق دے چھلے
 کڈھیا سوٹ تلونٹری پاتا کن کپی دے رلے
 گجی گج گج داداں ڈیوے نچن کھڑے ڈہی بھلے

ریوڑیاں دے ریوڑ آئے پا گدریاں پوشاکاں

رس بھریاں دے گھونگھٹ چاتے کھول کے موہل پراکاں

میسو لا طرے کوں مایا پھوت مٹھا ڈکھلاوے
 گجریلا وی سرخ شنیل دا پا جوڑا پیا آوے
 پتر جے دے وانگوں گویا پیا رنگ سٹواوے
 چاول نک اچہ کوکے پا کے ہردے نال کھڑاوے

گول گپے ڈھڈ پھوک بیٹھے جیویں کہیں ہٹی وچ بنیا

رس گلہے نے وِسر مو وِچ نمکو دا سر نیا

چیونگم پھوکنے پھوک کے آیا چھوڑے آن پھٹا کے
 لاجی دانڑاں بڑا سیاڑاں آیا لاجیاں کھا کے
 جیلی جام تے کون کھڑے آ لندے کچھے پا کے
 برنی شرم توں برف تھئی کھڑی خود ڈیکھے شرما کے

بھسری کسری نال رلا کے پاتے فلاقتد گاہنٹریں
 مال پڑے کل مال ڈتا ملے ول اونکوں چند گاہنٹریں

منہ گھٹ تھئی سنجیدہ بیٹھے فخر دے نال سموسے
 آن پکوڑیاں گلیھو ماری آکھن آن پھتوسے
 مٹھیاں شنیں دی شادی وچ کیوں بھاجی ہاب تھیوسے
 مڑی آکھے تیڈے سنگ اساں مہنڑیاں ہاب تھیوسے

ٹکراں دا بھت آکھے مرو کیوں پئے گئے ہو بھدن
 کہیں اُمید تے آ تاں کھڑائے منہ کچ یار وِسِن

بسکٹ گالا ٹک کینڈی ہنی ملک تے لیمن لکی
 شاہی ٹکڑیاں نال امرتی خوب پئی ہئی چھکی
 ٹائی دے نال خطائی نے آ لطف دی بھاجی کبی
 چلڑیاں شرم توں لڑھ لڑھ وِنجن پاڑی پئی ہئی مکی

رس گلا جڈاں گھگھاں پھوک کے مٹھی بین و جاوے
 پودنے والیاں ٹکیاں دا ہاں ڈیکھ کے ٹھردا جاوے

چم چم سڈ امری کوں آکھے آنی پاؤں چچیکل
 گوندی تھال اچہ چو چو آوے خوب چپائی حل چل
 چوری کوں کھڑا ٹوکاں مارے یار فلودہ کھل کھل
 آن منگیریاں کھیکھڑے مارے لا گلہاں تے رتوں
 آیا مکھڈی نال سبونی گھگھے تے لا میوے
 ٹکراں دا بھت ساڑھک وچ گھت سوڑتے ہپھاں ڈپوے

ہر شے آکھے کل دا مالک کرم اتنا فرما چا
 دنیا ساکوں کھچ کیتائے اے بھنڈیاں آپ مکا چا
 اپنیاں خوشیاں دے وچ ساکوں سجناں وچ ورتا چا
 ساڈے بزن دے مقصد کوں ہنڑ خود پورا کروا چا
 دشمن کیتے بزن تاں ڈے ساکوں زہر ہلال دیاں ٹکیاں
 دشمن گالن کیتے ہسے بہوں عرصے تائیں سکیاں

جعفر ہے ہر شے دی حسرت چنگے کم لگیجے
 خوشیاں ہونون مالک دیاں سجناں دے کم اوتجے
 ہنڑ تاں مالک کر خوشیاں اے ہر شے انجہ ورتجے
 ہر کوئی ککھاں بھر کھاوے جیڑھے نکلن پئے نتیجے
 ہر شے دی تخلیق دا مقصد پورا جگ تے ہووے
 کل سجناں دے اگوں ہر کوئی آن مٹھائیاں ڈھووے

يا مولا كريم عجل الله فرجه و صلوات الله عليك

بسم الله الرحمن الرحيم

صاحبُ الزمان

(عجل الله فرجه الشريف و صلوات الله عليه)

کردن جو خاٹیاں دے اُتے مہربانیاں
فرمیںدائے نام لیویاں تے متا فشانیاں
فرمیںدائے نت عطا دُکھے دل کوں جوانیاں
جیندے کرم دیاں پائیاں نبیاں نشانیاں

بھاپیں دے وچ خلیل دا جو اطمینان ہے
ایسا کریم کون؟ او صاحبُ زمان ہے

وابستہ جیندے نال خوشی خاندان دی
اصل بہار ہن جیڑھے کل گلستان دی
اُمید تے ہے آس تڑپدے جہان دی
ہے آخری تمنا ہر ہک دل تے جان دی

پھل عسکریٰ دا خوشیاں دا خود گلستان ہے
ایسا کریم کون؟ او صاحبُ زمان ہے

تانگھاں تمام ہن جیندے رستے تے خیمہ زن
 خوشیاں تمام ہن جیندی تانگھ اج بصد لگن
 سوچاں تمام خوشیاں دی حسرت دے وچ لگن
 سوچاں دے وچ دعائیں دا مخنی ہے بانگین

ہر ہک دعا دا مرکز او جان جہان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحب زمان ہے

انسان دے گناہاں توں جو اکھ ٹیندا ہے
 خود درگزر کریندائے سزا توں بچیندا ہے
 ہر دم بچا سزا توں کرم وی وسیندا ہے
 بھکتس دے ویلے ہرکوں چڑی چوگ ڈیندا ہے

اللہ توں گھٹ نہ جیڑھا سخی مہربان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحب زمان ہے

عالم تے مہرباں ہے جیڑھا مبدائے سخا
 دشمن کوں جو سجن توں زیادہ کرن عطا
 ناں لیویاں کوں ول وی چا کردن او مبتلا
 لیکن جو دشمنان کوں نہیں ڈیندے ڈکھ ذرا

سینیں دی جند ہے چوڈھاں داروح روان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحب زمان ہے

زیبا ہے جیندے تن تے قبائے ربوبیت
 موزوں ہے جیندے سر اُتے تاج اُلوہیت
 شانِ علیؑ عظیم ہے اللہ دی وجہیت
 گولیں خرد نہ پاوے جیندی لامکانیت

ذی عرش و لوح و کرسی و ذی اثنان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحبُ زمان ہے

اللہ دا نظامِ ہدایت انہاں دا دم
 اللہ دا کرم ہے ایندا لُحْظِءِ کرم
 قرآن دا افتخار ہے جیکر چھے قدم
 جیندا وجود عرش دی خلوت دا خود بھرم

جو معنیءِ اِلہ ہے رب دی زبان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحبُ زمان ہے

گل پھل کلی تے برگاں دے اندر جو جلوہ گر
 ہر ذرے وچ ہے خالق اکبر اے مستتر
 لیکن ہے ڈیکھ سنگدی معارف دی ہک نظر ہے
 اندھے دے کیتے غیب ہے سورج ہے یا قمر

بینا دے کیتے عظمتِ حق دی چٹان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحبُ زمان ہے

وسدائے جنت جہاں تے اورحمت دا ہے بدل
 کل عالمین کیتے جو نعمت ہے بے بدل
 عظمت انہاں دی ذات دی ادراک توں اجل
 مصدر تمام تر ہے کرم دا ، نرا فضل

قائم جہاں دے دم کنوں کون و مکان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحب زمان ہے

جلدی جہاں تے آوے او ڈھکیاں دا آسرا
 محزون قلب دے ہے جو ہر درد دی دوا
 چشم زدن توں پہلے ظہور ہو اوں ذات دا
 ارض و سما دے وچ ہے جیندے نور دی ضیا

رحمت کرم تے عفو دا جو آسمان ہے
 ایسا کریم کون؟ او صاحب زمان ہے

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ رَبِّ زَمِین ﴾

(عجل اللہ فرجہ الشریف و صلوات اللہ علیہ)

اوج اُلُوہیت دا جو عرشِ عظیم ہے
اللہ دے قلب و انگوں ازل توں کریم ہے
جملہ حقوقِ غصب شدہ دا غریم ہے
فَرَعُ الْکَرِیْمِ ذَاتِ هِیْ اَصْلِ الْقَدِیْمِ هِیْ

دھرتی دی زندگی ہے تے ماءِ معین ہے
ایسا کریم کون ہے؟ ربِ زمین ہے

ساہاں دی چلدی لے تے جیدا اختیار ہے
عالم دی زندگی دا جو دار و مدار ہے
جییدی کمند امر دی ہستی شکار ہے
آفاق دا ازل توں جو پروردگار ہے

جو عقل کل ہے آقائے روح الامین ہے
ایسا کریم کون ہے؟ ربِ زمین ہے

ہر ذی خرد تاں دانش اعلیٰ منیندا ہے
 ہر نکتہ بین ابدی اکائی سڈیندا ہے
 پر فکر ذہن عقل مقدم ڈسیندا ہے
 تخلیق دا عمل جو مسلسل کریندا ہے

جیندے وجودِ غیب دا سب کوں یقین ہے

ایسا کریم کون ہے؟ رب زمین ہے

گلزارِ ہست وچ جیندی پیہم نمود ہے
 محرابِ عرش نت جیکوں محو سجود ہے
 ڈیکھ اوج جیندا چرخ دا چہرہ کبود ہے
 خالق بھی جیندی ذات تے پڑھدا درود ہے

جو فخرِ اولین و شبہِ آخرین ہے

ایسا کریم کون ہے؟ رب زمین ہے

چنیاں دے وچ سہارا جو بنڑیا خلیل دا
 جیندا کرم وقار ہے نت سلسبیل دا
 ہے ماٹڑ جیندا نام پر جبرائیل دا
 آئینہءِ جمال ہے رب جلیل دا

وحدت دے تاج وچ جیڑھا درِ شین ہے

ایسا کریم کون ہے؟ رب زمین ہے

احسان جیندی ذات دے نہیں کہیں شمار وِج
 ہر شے دی ہے حیات جیندے اختیار وِج
 رزاقیت ہے دستِ کرم دے شعار وِج
 خالق دی ذات مستے جیندے انتظار وِج

اے کرم ہے رحمتِ کل عالمین ہے
 ایسا کریم کون ہے؟ ربِ زمین ہے

قائم ہے جیندے دم توں اے گلزارِ کائنات
 جیندے کرم توں جملہء ہستی ہے ذی حیات
 ہر کہیں تے مہرباں ہے جیویں ہے خدادی ذات
 ظاہر جیندے وجود توں خالق دے ہن صفات

کعبہ ہے خلقِ کل دا تے قبلہء دین ہے
 ایسا کریم کون ہے؟ ربِ زمین ہے

چاہندا ہا جگ چراغِ کرم کوں بچھا ڈیو
 لیکن کرم ہا چاہندا جہاں کوں بقا ڈیو
 چاہندا ہا جگ جہاں تے نہ راہون ذرا ڈیو
 لیکن کرم ہا چاہندا جو سب کوں وسا ڈیو

ہر ظلم وِج جو حاملِ خلقِ عظیم ہے
 ایسا کریم کون ہے؟ ربِ زمین ہے

جعفر گناہ گاراں دے دل دی جو آس ہے
 جیندے کرم توں، کفر ہے، گریم و یاس ہے
 نت جیندے درشناں دی نگاہیں کوں پیاس ہے
 چوڈھاں دا حسن کل ہے تے ساگی عباس ہے

نعلین حیدری قبلہ عرش برین ہے
 ایسا کریم کون ہے؟ رب زمین ہے

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک
بسم اللہ الرحمن الرحیم

رازِ اسم

ڈسینداں اج تہا کوں جو حقیقت ہر توں وکھری ہے
میڈے وارث دی چوڈھاں وچ ہک عظمت ہر توں وکھری ہے
شہنشاہِ زمن دی اے فضیلت ہر توں وکھری ہے
انہاں دے نام نامی دی اے عزت ہر توں وکھری ہے
انہاں دا نام چانوں تاں جدِ اطہر اٹھی کھڑن
متھے تے رکھ کے ہتھ سن نام پیغمبر اٹھی کھڑن

کہیں سوہنٹریں سخی دے نام تے وی نہیں اٹھن واجب
اے سچ ہے کہیں نبی دے نام تے وی نہیں اٹھن واجب
پچھو کہیں وی ولی دے نام تے وی نہیں اٹھن واجب
نبی کیا ہن جلی دے نام تے وی نہیں اٹھن واجب
میڈے وارث دا نام آوے تاں واجب ہے اٹھی کھڑنا
تے پڑھ صلوات وچ تعظیم دے خم وی ہے تھی کھڑنا

اے اسلامی حقیقت ہے تے اے جوش خطابت نہیں
 اے چوڈھاں پاک وِچ کہیں نام کوں اصلوں فضیلت نہیں
 توڑے انہاں دے بابے ہن مگر حاصل اے عزت نہیں
 ادب ہر ناں دا واجب ہے ادب باجھوں موڈت نہیں
 انہاں دا نام سن تعظیم کوں جیڑھا اٹھیندا نہیں
 زبانِ صادق حق توں او شیعہ وی سڈیندا نہیں

امام جعفرؑ صادقؑ جڈاں اے نام چانوں ہا
 تاں خود تعظیم کوں ہو کے کھڑے عزت ودھانوں ہا
 متھے تے رکھ کے ہتھ صلوات پڑھ کے سر جھکانوں ہا
 زباں توں بِاَبی اَنْتَ وَ اُمّی وی الانون ہا
 ہا اے دستور پاکاں دا جاں لب توں ناں ادا ہووے
 ہن آبدے ساڈا ماتے پو ایں پچڑے توں فدا ہووے

تہوں جمعے دے خطبے وِچ جڈاں اے نام ہے آندا
 ہر ہک شیعہ اٹھی کھڑدائے ادب کیستے ہے جھک جاندا
 سکھایا ہا اے دنیا کوں ، اے ہا دستور پاکاں دا
 ڈٹا ہا درس خلقت کوں سخی پچڑے دے ادباں دا
 ادب دی رسم ہے واجب سدا اساں ادا کرنی
 تے جعفرؑ دے سخی دا نام سن کے ہے دعا کرنی

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿تعارف شہنشاہ زمانہ﴾

(عجل اللہ فرجہ الشریف و صلوات اللہ علیہ)

غدیر خم دا ہے سوہنڑاں موقع ہے حاجیاں دا کثیر مجمع
کئی حقیقت دے قدرداں ہن زیادہ تر ہے شریر مجمع
کئی تاں روشن ضمیر ڈسداں زیادہ ہے بے ضمیر مجمع
مگر ایں مجمع تے قدسیاں دا ہے نوری تے بے نظیر مجمع

پہانڑ ہک بے تے جوڑ ستھ کے ہے بنڑیا ہویا عظیم منبر
کل اوٹھیاں دی سمجھ کے فطرت بنڑیائے ذات حکیم منبر

ایں سوہنڑیں منبر تے جلوہ گر آج ہے نور وحدت دا کل خلاصہ
ڈسایا جا رہے یکے نبیاں دی پاک محنت دا کل خلاصہ
بیان ہو رہے ہر اک شریعت ہر اک نبوت دا کل خلاصہ
سنویندے پینن اپنی ساری تبلیغ تے رسالت دا کل خلاصہ

ابد تائیں جو بھی لوڑھ پوسی او سارا کچھ پئے بیان ہوندا
تے نعرہ من کنت دا لگا کے پئے خلق دا امتحان ہوندا

اصول و قانون تے فروعات دی ہے تھیدی پئی وضاحت
 حقوق مابین پئے ڈسیندن ، ہے فقہ دی کھلدی پئی حقیقت
 اصولِ عمرانی ، اقتصادی ، معاشرت ، روح کل شریعت
 بیان اخلاقیات روحانی منزلاں فقر تے طریقت
 تمام عملوں دے کھول کے در جہاں کوں پئے زندگی سکھیندا
 بھرا دے سر تے ولایت مطلقہ دا وی تاج پئے سجیندا

طویل خطبے دے وچ ڈسایا جو خاتم الاوصیا ہے قائم
 خدا وی صلوات جنیں تے پڑھدائے اوہو میڈا دلربا ہے قائم
 اساڈا جنیں تے ہے فخر قائم اوہو ساڈا ماہ لقا ہے قائم
 جو ظالماں کیتے منتقم ہے اوہو تاں یزداں ادا ہے قائم
 جو کفر دے قلعے سر کریمی تے خود مٹھسی او ساڈا چن ہے
 جو شرک دے کل قبیلیاں کوں جڑھوں کڈھسی او ساڈا چن ہے

تمام دنیا دے اولیاء دے جو بدلے گھنسی تے سک لہیسی
 ازل توں نفس زکیہ توڑیں تمام بدلے او گھن ڈکھسی
 خدا دے عدلی امور سارے آ پورے ساڈا اے چن کریمی
 تہوں خدا منتظر ہے اوندا جو او خدا دے بھرم رکھسی
 لکھو کھاں بدلے خدا دے کوہلوں جمع پین این لہانوں نے ہن
 عدالت کبریا دے جتنے وی کیس ہن این مکانونڑے ہن

خدا دے کل ذاتی کم کر لئی تے ہر بشر تے نشان لئی تے جتنے وی فضل ہن جہاں دے فضیلت آ کے انہاں کوں ڈیسی تے جو جہالت گزیدہ ہوسن انہاں دے متھے ایہو ڈبھسی ہے چوڈھاں وچوں اورب دا چنڑیا مظاہرے خود اوندے کر لئی جسم ہے اختیار قدرت تے رب دی قدرت دی عین ذات تے خدا کوں ہے اختیار کتنا اے آپ سوچو تہاڈی باتے

میں علم دا شہر ہاں تے کل علم دا ہے وارث او میڈا جانی تمام علماں تے او محیطے چاہے علوم ہن او لامکانی ہو علم ساعت یا غیب دا علم ہر تے اوندی ہے حکمرانی خدا چا بخشی ہے اوکوں ہر شے ، سدا سلامت رہس جوانی کوئی نبی ایسا نہیں جئیں آج تا ئیں ڈتی نہ ہووے ایندی بشارت ایندی ولایت قبول کر کے گھدی ہی ہر ہک نبی نبوت

او ایسی حجت ہے ذات حق دی نہیں بعد اوندے کوئی وی حجت ثبوت کافی ہے او خدا دا ، ہے عین توحید دی وضاحت نبیاں ہن معجزے ڈکھائے جو ظاہر ہووے خدا دی قدرت مگر اے اعجاز ہر کوئی ڈیسی نبی بنڑیسی چا ساری رعیت اگر کوئی رب دی شان پچھسی اے آپ کر کے نہ کجھ ڈکھسی اوہیں سوالی توں رب دے کل کم کرا کے محکم دلیل ڈیسی

او رشد دے کل سبدھ کر لسی نہ ول ضلالت دا نام ہوسی
 تمام حق اوندے نال ہوسی ، تے حق اُوہیں تے تمام ہوسی
 تمام نور اوندے کولھ ہوسن او حق دا قائم مقام ہوسی
 تمام انوار دا او مالک تے نور وحدت مقام ہوسی
 خدا دا ہے سرپرست کلی تہوں تاں او رب زمین دا ہے
 ہے رب دا او کلمہء مجسم ، ولی او کل عالمین دا ہے

او رب دی ہر چیز دا امیں ہے ، امیں کل کائنات دا ہے
 او رب دے ظاہر دا وی امیں ہے ، امیں اوندے مخفیات دا ہے
 او رب دے اوصاف دا امیں ہے ، امیں اوندے صفات دا ہے
 او ظاہراً باطناً امیں ہے ، امیں او اسماء تے ذات دا ہے
 کوئی چیز رب توں منگے جو کوئی تاں اپنے منہ سرتے ڈے نہیں سنگدا
 ہے ٹھیک مالک ہے پر او کئی شے کہیں کوں ڈیوے ہے ایں توں منگدا

خدا دی ہر شے ہے کولھ ایندے ، اگر او کہیں کوں عطا کر لسی
 ہے صاف ظاہر کہیں کوں ڈیسی تاں میڈے پچڑے توں منگ کے ڈیسی
 خزانیاں دا ایہو امیں ہے اے ٹھیک ہے خالق تاں حکم ڈیسی
 مگر عطا تاں ایہو کر لسی کرم دی بارش ایہو وسیسی
 او جیوے جعفرؑ دا پاک وارث جیندی کہیں انتہا نہ پائی ہے
 اوندے تصرف دے وچ ازل توں خدا سمیت اوندی کل خدائی ہے

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک
بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿جانِ جہاں﴾

(عجل اللہ فرجہ الشریف و صلوات اللہ علیہ)

زبانِ صادق توں میں ہے سزیا جہاں دا جانِ جہان توں ہیں
ہے تیڈے دم توں بقا جہاں کوں بقا دا ہک سائبان توں ہیں
زمانہ جئیں تے رواں دواں ہے اوہو تاں صاحبِ زمان توں ہیں
حقیقی جند ہیں توں ایں جہاں دی حیاتِ مطلق دی شان توں ہیں
اے عالم ہست ہک بدن ہے تے ایں بدن دی توں جاں ہیں سوہنٹراں
تیڈے بناں اے جہان کجھ نہیں توں جگ دا وسدا جہاں ہیں سوہنٹراں

ہے جان دا کیا مقام ہوندا؟ ہے جان پیکر دی جان ہوندی
ہے جاں توں اکھیاں دے وچ بینائی ہے جیڑھی اکھیاں دی شان ہوندی
جے جان نہیں تاں بدن ہے فاسد ہے جان تن دی امان ہوندی
جے جان ہے تاں جہان وی ہے بقا دی ہے ترجمان ہوندی
اے کائنات ہک بدن ہے توں ایں بدن دے وچ زندگی بھریندائیں
حیاتِ مطلق دی ڈے کے گرمی توں اینکوں آپ بقا پلیندائیں

ہے تیں توں اکھیاں دے وِچ بصارت تے ذائقہ ہے زبان دے وِچ
ہے رُخ اُتے حسن دی تمازت تے حسن ہے کل جہان دے وِچ
توں گرم ساہاں دی بھیک ڈے کے حیات رکھدا ہیں دان دے وِچ
توں نطق کوں نغسگی چا ڈیندائیں توقع ڈیندائیں گمان دے وِچ
ہے تیں توں ہرگوش وِچ سماعت ہے تیں توں قدماں دے وِچ اے حرکت
ہے تیں توں ہونٹاں اُتے نزاکت ہے تیں توں پیکر دے وِچ وجاہت

توں فکر کیستے ہیں ہک تعلق تے خونِ دل دی ہیں توں روانی
ہے عقل وِچ وی تیڈی تجلی توں اوں تجلی دی ہیں جوانی
توں قلب ہستی جوان دھڑکن تے دھڑکناں خود تیڈی کہانی
توں دل دے وِچ عشق وانگ و سدا میں ہے ساکن اتھ تیڈی لامکانی
ہے قلب وِچ خیمہ زن تمنا توں ایں تمنا دی خود اٹھان ہیں
تے جذبیاں وِچ تیڈی تڑپ ہے تڑپ دے وِچ عشق دا مکان ہیں

جہاں دے دل دی توں آرزو ہیں جہاں دے دل دی ہیں توں روانی
جہاں دے ہونٹاں دا توں ہیں نغمہ جہاں دے نعمات دا توں بانی
جہاں دے جذبیاں دا توں مصور توں اپنی تصویر دی جوانی
جہاں دی ہر شے دا توں ہیں موجد ہے جگ دی ہر شے تیڈی نشانی
توں پودیاں کوں جمن سکھیدا میں صبا کوں ٹر کے ملن سکھیدا میں
کلی کوں شرم و حیا پلیندا میں تے غنچیاں کوں کھلن سکھیدا میں

بدل دی اکھ کوں وسن سکھا کے بنڑیندائیں گلشن ہر بک اُجاڑا
 ہے رعب دا دول رعد کھولوں مریندائے جو کل جہاں تے لاڑا
 ہے برق چابک مریدی جیکر ٹرے جے جھڑتھی کے بے مہاڑا
 ایہا ہے دھرتی دی کل حیاتی مریدی ہے جو خزاں دا پاڑا
 پھنوار واچھڑ حسین کنڑبر جڈاں گھٹا ہے وسا کھڑوندی
 تیڈے کرم تے نہال تھی کے فلک تے ہے پینگ پا کھڑوندی

ہے بخشی سورج کوں تیں حرارت ہے زندگی دی عطا سکھائی
 تیں چاندنی کوں ہے مامتا وانگ لوریاں دی ادا سکھائی
 تیں کھتیاں نیاں کوں ٹٹمانون دی ہر توں وکھری ہے ڈا سکھائی
 تیں کہکشاں کوں اندھاری رات اچ ہے ناز دی انتہا سکھائی
 ہے ہر شے تیڈے کرم دا عطیہ کریم صاحب زمان توں ہیں
 جہاں دی ہر شے ہے سڈ کے آہدی جہاں دا جان جہان توں ہیں

جے تیڈا جگ تے کرم نہ ہووے جہان تے زندگی نہ ہووے
 دلاں دے اندر تڑپ نہ ہووے تڑپ دے وچ بے کلی نہ ہووے
 نہ ڈکھ دے وچ رس قرار دا ہوتے کوئی سہاگن خوشی نہ ہووے
 فنا دے وچ غرق ہووے ہستی وجود دے وچ کوئی نہ ہووے
 زمیں دی آغوش بانجھ ہووے کوئی ایندی جھولی دا پھل نہ کھلے
 نہ چہکے جگ تے کوئی پرندہ نہ زندگی کوں وجود ملے

جے تیڈا جگ تے کرم نہ ہووے زمانے بھرتے بشر نہ ہووے
 بشر جے ہووے تاں اوندے رُخ تے اے آب مثل گہر نہ ہووے
 جے چہرہ ہووے تاں اکھ نہ ہووے جے اکھ ہووے تاں نظر نہ ہووے
 جے ذہن ہو تاں نہ سوچ ہووے خیال ہو تاں خبر نہ ہووے
 جے دل ہووے تاں نہ ہووے حسرت تے حسرت اِچ آرزو نہ ہووے
 ذہن دے اندر زبان ہووے زبان تے گفتگو نہ ہووے

جے تیڈا جگ تے کرم نہ ہووے جہاں دی کئی شے نہ ٹھیک ہووے
 ہوا دی تھی اوتر جگ تے پھرے بدل دی نہ ہک چھریک ہووے
 فلک توں ہردم وسن انگارے جہیم توں جگ ودھیک ہووے
 جہاں دے ہر جاندار دے وِچ قضا دی ہردم اڈیک ہووے
 فرشتے قدسی تے باغ جنت تے حور و علماں دا لکھ نہ ہووے
 جو ڈیکھے ایسے فنا دے منظر خدا سوا کہیں دی اکھ نہ ہووے

تہوں تاں ہر شے زمانے بھرتے دی ہے تیڈی حمد و ثنا کریندی
 کھڑن شجر انتظار دے وِچ ہے شاخ ہر التجا کریندی
 کرم توں ہر پھل وی شرمسارے ہے چھپ کے شبنم دعا کریندی
 تمام ذی روح قصیدہ خواں ہن ہے شکر باد صبا کریندی
 ہے ہر شے آہدی ازل توں غائب ہیں اپنی ذات اِچ بھریا چمن توں
 اِتھاہوں تاں جانِ جہاں ہیں ثابت جو جاں ہے غائب سدا بدن توں

کریم داتا کرم عطا دا ، اے بنڑ کے قدرت دی شان آ گئے
 تے پاک گھر دے اوں پاک پردے دا چبویے روحِ روان آ گئے
 حکومتِ ابدی ڈکھیندائے ساکوں اے سین دا چن جوان آ گئے
 دعا اساڈی ہے پوری تھی گئی جہاں دا جانِ جہان آ گئے
 دعا اجابت کوں گل ہے لیندی دعائیں دا مدعا جو آ گئے
 کرم ہے جعفر تے تار ڈسدا کرم دا اج کبریا جو آ گئے

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک
بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿حجاب اللہ﴾

(عجل اللہ فرجہ الشریف و صلوات اللہ علیہ)

ہر شے تے حکمران ہوندائے عصر دا امام
ہوندائے اوندے کلام تاں اللہ دا کلام
زیر اطاعت اوندے ہوندن جملہ خاص و عام
ملکوت و انبیاء بھی ہوندن ہر گھڑی غلام

ہوندائے امام عصر تاں اللہ دا حجاب
ہرم ہووے امام ہے توحید دا نقاب

اے او حجاب ہے جیڑھا پردہ ہے ذات دا
اللہ دے رُخ تے ہوندائے او آنچل صفات دا
مبدا ہے فیض کل دا ، بقا ممکنات دا
ہے خاٹیاں دے کیتے وسیلہ نجات دا

اے او حجاب ہے جیندا ہک ناں ہے کبریا
ایندے پکھوں ہے ذات اجل بیٹھی منہ چھپا

ڈیکھو حدیث قدسی ہے فرمان حق بجا
در اصل کبریائی ہے اللہ دی ہک ردا
ہے ایں ردا نے ذات صمد کوں وی کج گھدا
اے او حجاب ہے جیڑھا پردہ ہے بنڑ گیا

معراج تے جو پردہ بنڑیا اوندی ذات دا
در اصل او امام ہا کل ممکنات دا

پردے وچوں تہوں تاں ہئی آندی اوندی صدا
پردے دے باہروں سز دے رہے سلطانِ انبیا
لہجہ سنجاپو ڈیکھ کے حیرت تھئی سوا
فرمایا کتھ سمہایا تے کتھ آ ڈٹھم بھرا

مقدور نہیں جو اللہ دے جلوے کوئی چا ونجے
کوئی بے حجاب ذات کوں ڈیکھے پچا ونجے

اللہ نے پردہ ذات دا ایسا سجا گھدا
احدیٹیاں کوں جیندے پچھوں خود چھپا گھدا
پردہ بنڑا کے پردہ وحدت پچا گھدا
جیکوں جمال ذات دا گھونگھٹ بنڑا گھدا

در اصل لفظ غیب ایں پردے دی شان ہے
پردہ اول پردے والے دا صاحب زمان ہے

لفظاں اتے صفات دیاں کندھاں وی تار ہن
 بخشاں تے نظریاں دے اُٹھیندے اندھار ہن
 ہک ہے حقیقت اتنے شکاں دے انبار ہن
 ہر شخص منہ رھاڑ ہے اپنے وچار ہن
 جعفرؑ ساڈے کریمؑ جاں پردہ اُٹھانوڑائے
 اللہ دے ڈکھ جلوے جہاں مسکرا نوڑائے

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ ولی عِ زمان ﴾

(عجل اللہ فرجہ الشریف و صلوات اللہ علیہ)

عالم دا کارساز ولی عِ زمان ہے
 ذاتِ صمد دا راز ولی عِ زمان ہے
 بابِ خدا نواز ولی عِ زمان ہے
 وحدانیت دا راز ولی عِ زمان ہے

خالقِ ایندے وجود کنوں ہے سنجاپدا
 تہوں تاں اے کائنات کوں خالق ہے جاپدا

عقل و شعور بڈدے دے وانگوں جو مارے تڑ
 عرفان دا او بحر جو ڈیندا نہیں تڑ
 آوے سنجائز وچ تاں نہ خالق او سنگسی بڑ
 بیڑی بوڑیندن عقل دی وحدت دے اُٹھدے گھنڑ

عرفان شہنشاہ دا عقلاً محال ہے
 اے عقل تازہ جمیا تے بے وس جو بال ہے

لکھ تھیوے ایں کریم دے احسان تار ہن
 ایں کائنات کوہلوں نہ تھیدے شمار ہن
 ڈیوے تے نہ جتاوے اے وکھرے شعار ہن
 خلقت دے نال ممتا توں ودھ ودھ کے پیار ہن

جے تائیں نہ رووے بال پلاوے نہ کھیر ما
 رونوں ممکن توں پہلے کریندائے سخی عطا

ایندے کرم دے نال ہے ہستی دی زندگی
 خود مونجھا رہ کے جگ کوں ہے بخشیندا ہر خوشی
 احسان کوئی نہ جائزے تاں دل وی نہیں کمی
 اے رحمت وجودی ہے اللہ دی ذات دی

ہک لکھ چوی ہزار نمک خوار ہے ایندا
 موجب نبوتاں دا وی اقرار ہے ایندا

خلقت گو ایں کریم کوں دل توں بھلایا ہے
 ول وی میڈے کریم کرم کوں ودھایا ہے
 رعیت ایلکوں طرید و مسافر بنڑایا ہے
 اپنے کرم دے نال ایں ہر کوں وسایا ہے

رعیت نہیں باز آئی کڈاہیں دشمنی کنوں
 لیکن ایں ہتھ نہیں چایا کڈاہیں دوستی کنوں

رعیت جیڑھے کریم دی دشمن ہے جان دی
 رعیت کیتے او ول وی تاں جاہ ہے امان دی
 ہے اصل زندگی تے بقا او جہان دی
 غیبت گھڑی ہے جگ دے کیتے امتحان دی

توڑے جو کنڈ سنجاتی نہیں کہیں کریم دی
 رحمت مگر ہے جاری علیٰ عظیم دی

مظلوم کائنات ہے سلطان دو جہاں
 چپ کر کے بیٹھا ڈہدائے جہاں دیاں جسارتاں
 غیراں توں ودھ کے ظلم وسائے ہن اپنیاں
 ٹالا کڈاہیں وی کیتا نہ لچھے دے پھردیاں

لیکن اوندے کرم دی کوئی انتہا نہیں
 اتنے کرم دے بعد او کیویں خدا نہیں

جعفرؑ میڈے خدائے کرم دی سدا ہو خیر
 ایں موجب بقائے اُمم دی سدا ہو خیر
 میڈے شرم بھرم تے دھرم دی سدا ہو خیر
 اوں رب عرش و لوح و قلم دی سدا ہو خیر

ہے عاصیاں دی آس تے ڈکھیاں دا آسرا
 خوشیاں دے راج ماڑے او خوشیاں دا کبریا

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

یوسف آل محمدؐ

(عجل اللہ فرجہ الشریف و صلوات اللہ علیہ)

قصہ لکھناں چاہنداں گر مولا کوں اے منظور ہے
کرم فرمانون بھی اوندی ذات دا دستور ہے
باجھ رحمت دی نظر دے عبد خود مجبور ہے
ہو عطا جاوے تاں نہیں رحمت اوندی توں دُور ہے

چاہندا ہاں قصہ عجب ہو ذکر قرآنی ہووے
قصے وِچ چھپیا ہویا قصہ بھی لاثانی ہووے

حضرت یعقوب کوں یوسف دا ڈاڈھا پیار ہا
موجزن دل وِچ سمندر پیار دا منہ تار ہا
جاگ کے راتیں کریندا چن دا خود دیدار ہا
سیت دیاں گھڑیاں آہن تے بخت بھی بیدار ہا

بابے دی ہردم دعا بد نظر توں پچیا رہیں
شالا ایویں لعل میڈا بابے کوں پچیا رہیں

بابے دا اے پیار بے پتراں کیتے دشوار ہا
 ہر بھرا یوسف کنوں ڈسدا بہوں بے زار ہا
 دل دے وچ ہئی بھاء حسد دی ظاہراً تاں پیار ہا
 پتراں دے دھوکے کنوں بابا تھیا لاچار ہا

چال چل کے سارے پتراں کر گھدا یوسف جدا
 ہنڑ ڈسا جو حضرت یعقوب تے گزری ہے کیا

سچی الفت دا ذرا مومن توں ہنڑ اظہار ڈکھ
 حضرت یعقوب کوں روندنا توں زار و زار ڈکھ
 تھی گئی بینائی رخصت ہجر دا اے بار ڈکھ
 حضرت یعقوب وانگوں مولا کوں سڈ مار ڈکھ

بانہی دا بچرا کتھاں ، کتھ یوسف آل عبا
 ویہہ یا اسی سال کتھ ، کتھ چوڈھاں صدیاں فاصلہ

جعفر صادق سخی دا پاک اے فرمان ہے
 ساڈا مومن مثل اوں یعقوب دے ہر آن ہے
 منتظر دیاں اکھیاں بھی راہسن سدا گریان ہے
 کئی گنا یعقوب توں ودھ کے ہوسی ارمان ہے

او پسر دا پیار ہا اے شہنشاہ دی تانگھ ہے
 او غلام ایندا ، اے مولا پاک سرور وانگ ہے

منتظر یعقوبؑ توں ودھ کے کریمی اے دعا
 اکھیاں دیاں پپلیاں اُتے نت دُر اجابت دے سجا
 قلب دی گہرائی توں ہک ہوک جاں کرسی گدا
 انشاء اللہ تھی ویسی پورا بھی دل دا مدعا
 زندگی مومن دی واگلوں حضرت یعقوبؑ دے
 بے قرار ہوندائے جیویں کوئی واسطے محبوب دے

اپنے بیگانے دی ونڈ ہوندی ہے پیمانے کنوں
 خیر اپنے توں ہی ملدی ، ڈکھ تال بیگانے کنوں
 خوف شمع کول بھلا کیا اپنے پروانے کنوں
 ہتھوں دی زینت یکی ہے شان بھی شانے کنوں
 نصرتاں دے ہتھ بٹڑوں اپنے کریم وقت دے
 خوشیاں دے لمحے بٹڑوں اپنے کریم وقت دے

گریہٴ یعقوبؑ کول نسبت نہیں تھیندی ذرا
 امریٰ مولا دی جو کیتے وین ہن وقت وداع
 عالم امکان وینڑاں توں آہی تھرا گیا
 نونہ معظّمہ سین دی آکھن گئیائیں کن ماہ لقا

پیرے تال لا ڈے ذرا آنون دا ویلا تال ڈسا
 بھین کول گل لا سلامت ہونویں ماتوں منہ چما

صدقے تھیواں روندی امری کوں نہ ملیا لعل ہئی
 روندنا گھر توں ٹر پیا کونین دا لچپال ہئی
 چن آہی معصوم ، سن مولاً دا بس کئی سال ہئی
 روندی رہ گئی پاک امری دھی دے کھڑ کے نال ہئی

مانواں دھیاں روندیاں رہیاں ایں دل دے چین کوں
 ما دیاں اکھیاں ہن گولیندیاں اپنے نورِ عین کوں

ہے دعا ایں سین کوں اکھیاں دی بینائی ملے
 پاک امری کوں ملے چن بھین کوں بھائی ملے
 منتظر اکھیں کوں توفیق شناسائی ملے
 مقدر آقا کوں ابدی تخت آرائی ملے

تھی ونجے مقصد اے پورا میڈے ایں سلطان دا
 پاک گھر وسدا جاں ڈیکھن دل ٹھرے ذیشان دا

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک
بسم اللہ الرحمن الرحیم

واحد سہارا

ابوالوفا شیرازی دا ہے قصہ کتبِ اِجِ آیا
حاکم ابوالیاس نے اونکوں آہی قید کرایا
کر کے اونکوں قید سلاسلِ قتلِ دا حکم سنایا
او آہدائے میں اپنے قتلِ دا سن کے بہوں گھبرایا
رات کوں میں چوتھی سرکار دے نام سٹیندا رہیم
پڑھ کے نمازِ توسل انہاں کوں پکیریندا رہیم

روندیں روندیں سمہہ گیاں میں جڈاں میکوں نندر ہے آئی
میں ستاں پر بخت میڈے چا کیتی ہے خوب رسائی
آپ زیارت آ سرتاجِ نبیاں نے کروائی
کل کونین دی ازلی رحمت بہوں رحمت فرمائی
کرم تے پیار تے شفقت دا عاصی تے مینہ برسایا
اپنے کرم کوں دعوتِ ڈیون دا چا گر سمجھایا

انہاں فرمایا کل انوار دی اے تقسیم خدائی ہے
 ساڈے نور نے شعبہ بندی آپ پسند فرمائی ہے
 ہک ہک قسم آزمائش دی اسماں آپس وچ ورتائی ہے
 وکھری وکھری قسم اسماں وکھ ذات دے ذمے لائی ہے
 پھر دے تاں ہن سارے لیکن جیندا شعبہ ہوندائے
 اوں شعبے دا کم خود اوندی ذات کوں کرنا پوندائے

پاک حسنین توں دنیا دون دی توں کوئی چیز نہ منگیں
 جنت دے سرداراں توں نہ جنت منگدیں سنگیں
 جے توں اپنے دشمن کولھوں نہ بدلہ گھن سنگیں
 اپنی ذات کوں نہ بدلے دی سولی تے خود ٹنگیں
 پاک امیر توں مدد منگیں جیڑھے ہن ناصر انبیاء دے
 انہاں ہر دی نصرت کیتی ہے عیوض ذات خدا دے

جے تیکوں جڑ مندن تے جاوے کوئی ظالم سلطان
 یا شر دے کہیں جال اچ وکڑ کے منج کٹے شیطان
 یا نفس امارہ ہوس دے چاڑ ڈیوے طوفان
 یا معصیت کر ڈیوے تیکوں حق دا نافرمان
 اوں ویلے مظلوم دی پگ دے وارث پاک کوں سوریں
 ول ابلیس دے کل لشکر کوں گھٹے ٹور توں ٹوریں

جے توں چاہندا آئیں خالق دی ہر ویلے کرن اطاعت
 جیکر تیکوں لوڑھ ہووے ہر دم تو فیتق عبادت
 ایں کم دے وچ مدد کریندن پنجویں لعل ولایت
 ہر مرسل کوں انہاں بخشی ہے علم عرفان تے حکمت
 حاصل کرنا چاہندا آئیں جے توں رب دی پاک رضا کوں
 گالھا دیر نہ اصلوں کر سڈ صَادِقِ آلِ عبا کوں

جیکر تیکوں دنیا دی کوئی ویڑھ ونجے بیماری
 چمبرے مرض ایہو جہیں جو نہ چھوڑے زندگی ساری
 ستویں شہنشاہ پاک کوں سڈیں کر کے گریہ زاری
 کل کونین دی شانی ذات آسی خود بنڑ شانی باری
 بحر و بر دے سفر دے وچ او ذات حفاظت کردی
 ضامن ٹامن ذات ہے او جو ہے اوکھے وقت پکردی

رزق دے راہ جے بند ہو جانوں غربت سر چڑھ آوے
 کھانوں کوں نہ کوئی شے لہے لہنزاں سر کوں کھاوے
 اوں ویلے جواد سخی کوں نہ کوئی شخص بھلاوے
 پاک تفتی جیندی مدد کوں آنون غربت کیوں رہ جاوے
 جے رضوانِ الہی دا ہووے تیڈا دل بہوں پیاسہ
 پاک نقتی تیڈا پر کر ڈیسن عیاں بھریا کاسہ

نیکی دے کم کار دے وِچ جے پووے آن رکاوٹ
 آ ایلینس وی ڈھاکاں مارے لاوے سو سو ڈٹ پھٹ
 تزکیاتِ نفس دے وِچ نہ ہووے مول لگاوت
 خیر دے کم توں جتنے سوئیں اتنے ہونوں چوپٹ
 ابو محمدؑ عسکری ذات توں مدد طلب نت کریں
 ول اعمالِ خیر دیاں ٹک کے آپ جنمیاں بھریں

عاجز تے محتاج کوں جیڑھا اوکھے وقت پکردائے
 تیج دی دھار دے تلوں کڈھ کے مدد غریب دی کردائے
 جیندا نام گھنن سیتی بد بخت دا بخت سنوردائے
 لب تے جیندا نام ہوتاں خود ملک الموت وی ڈردائے
 تیج دی دھار ہو نرگٹ تے جیندا نام چا بندہ چاوے
 زندگی بخشے ہتھوں زیارت اپنی آ کرواوے

او سلطانِ زمانہ ہن جیڑھے مدد غریب دی کردن
 تلوں تیج دے آ کڈھدن بہوں اوکھے وقت پکردن
 توں وی استغاثہ کر او ہر موقع تے پھردن
 اے جہیں موقع مدد کیتے او کلہے آن کے تردن
 ہر توں اوکھے وقت جیڑھا آ مدد نیئند تے کردائے
 برق مثل آ مدد کریندائے او اے چن حیدر دائے

ابوالوفا اے آبدائے میں اونویں ستیں ہکل ماری
 عرض کیتائے میڈا آقا آؤ میڈی مکدی ہے زندگی ساری
 میں ڈٹھائے لتھی فلک اُتوں آقا دی پاک سواری
 ہتھ وِچ گھن تلوار ہے لتھا آپ خداوند باری

عرض کیتائے میکوں آپ بچاؤ ہی اے موذی سر نیندا
 اکھ کھلی ، دربان بیٹھا ہا میڈے زنجیر لہیندا

میں داروغے کولھوں پچھیا کیوں پئیں چٹھ کریندا
 جلدی جلدی بیٹیاں میڈیاں بیٹھائیں آپ لہیندا
 اوں ڈسیا جو ابوالیاس ہنٹر میکوں بہنڑ نہیں ڈیندا
 ایں ویلے تیکوں اپنے گھر پیائے حاکم شہر سڈیندا

رب جانڑے کہیں آفت آئی ہے خوف کنوں پئے کنبدا
 میں آکھیاے گھن فجر کوں آساں او لحظہ نہیں جنبدا

میں گیاں دربار دے وِچ او لہہ خود تحت توں آیا
 جلدی نال اوں آن کے میڈے قدماں تے ہتھ لایا
 میں کنوں پچھیس مدد کیتے ہا کنیں کوں تیں بلوایا
 میں ڈسیا جو دنیا تے ہے وحدت دا سرمایا

کل عاجز محتاجاں دی جو ذات ہے واحد سہارا
 جیندے نام دے نال مسلسل وسدا پئے جگ سارا

جعفرؑ دا سلطان ہے او رب دا ہک راز خفی ہے
 امیجیٹ خدا ہے ہستی دا سوہنراں فرزند نبیؑ ہے
 ذات صفات خصائص وچ خود ڈسدا آپ جلی ہے
 جنیں جاہر ذات دی انڑ چتی تیڈے سر وچ ڈانگ لگی ہے
 ایہا دعا ہے کل گھر دا سدا بھاگ سلامت راہوے
 اُم القائم سین دا پاک سہاگ سلامت راہوے

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دھاں

تیڈی ذات تاں جانڑی ہے میڈے من وچ نہیں بد نیستی
 تیڈے عشق دے رستے چلن دی ہک ڈھنگی ہک نیستی
 غیر دے عشق دی آج تائیں عاصی مول شراب نہیں پیتی
 تیڈی ذات تائیں پہنچن دی ہے پل پل کوشش کیستی

ہر شے تیڈے نانویں لکھ کے ہر شے تیکوں جاتا
 ول وی آج تائیں کھلیائے کیوں میڈی بد عملی دا کھاتا

تیڈی ذات دی ٹیک تے ٹریاں بھن ہر چیز دا جھیڑا
 نال خلوص دے ایں راہ لکیاں غیر دا چھوڑ بکھیڑا
 ول کیوں لگائے ایں رستے تے قدم قدم تے دھیڑا
 زوریں کیوں ابلیس بُدیندائے کل عملاں دا بیڑا

چوری کتے وانگ وِسا کے آن کے لگدائے کھچیں
 چھک ایں راہ توں آنڑ نچیندائے اندر لفنگیں لچیں

تیڈی ذات دا وعدہ ہا جیڑھا نال خلوص دے ترسی
 ناں ابلیس اوندے نیڑے آسی نہ کہیں ٹوبھیں مرسی
 میں ہاں غوطیاں وات ڈسا ، اتھاں کون کرے رب ترسی
 ایویں بے ابلیس گتایا کیڑھا آن نترسی
 ساڈی جند چڑیاں توں ہولی چھوڑ ڈتن تیں باشے
 منگلتیاں تے اے کتے چھوڑ کے ، بہہ نہ ڈیکھ تماشے

اپنے وسوں نیت وچ نہیں کہیں دی آس اسائی
 لا علمی نہ سمجھی جے ہے نیت آن ڈنگائی
 اسوں ول وی اندھیاں وانگ ہے تیکوں ڈانگ نپائی
 اسوں اپنی ہر شے ہے تیڈی ذات دے ذمے لائی
 تیڈے کھاتے وچ ہے جو نت تیڈی ذات دو ڈیکھے
 ناقص پھل وی بوٹے دا ہوندائے ہر مالک دے لیکھے

میں تاں تہاڈے آ لڑ لگیاں نجس ہاں یا میں پاکاں
 سمجھ نہیں آندی کیوں آ کے ابلیس مریندائے ڈھاکاں
 تیڈی ذات وی سزودی نہیں ایں بے بھرے دیاں باکاں
 کیکیوں دھاں ارداس ڈیواں سرسیت روا کے خاکاں
 جعفر دا سائیں آن بچا ساڈا سر اے نفس گلیدائے
 تیڈی ذات نہ جے ہکلے ، ابلیس ساکوں نگلیدائے

یا مولا کریم عجل اللہ فرجہ و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دنیا دار

دنیا داراں دھو کے پتی فرق نہ انگل انگوٹھا
 منہ دے مٹھے کچھ ایچ چھریاں ہر کوئی اندر دا گوٹھا
 ڈسنے پاسنے صادق سچے ہر کوئی قول دا جوٹھا
 مول حلال حرام نہ سمجھن جو آیا سو دُروٹھا
 ملک الموت جاں ڈیوے دڑکا ہر کوئی نمہاں نوٹھا
 زور دے آہن چھی لنگ ہونڈن بے خوندا کر رُگڑن
 آنون یار گدواں وکن بڈے لہنڑیں اُگڑن

رب دے اگوں تریڈھا تھیندائے اے ڈو ٹنگا ڈھگا
 پھر پوے تاں خالق بڑن دا گھن بہندائے اُسرگا
 تخت سجاوے رب سڈواوے ٹھل پچھا وڈ پگا
 نویں نویں نت پنکے گھندائے نحش اتے کھر بگا
 کھی کھی ہسدائے تے جنیں ویلے ترڈدائے موت دا وگا

موت دی ڈائین جاں سٹ کے گوڈے کر بے مہتا اکھلے
 ہکی چاٹ تے باہر آنون میڈے یار دے ہنڑوں مکھلے

او بدبخت انسان ڈسا کیا چیز تیڈے ہتھ آسی
 چھوڑ کے آسرا خالق دا کیوں تھی گئیں ظلم دا واسی
 ٹھور بنڑا فخری ٹردائیں مندھ مسل کے اللہ راسی
 لٹ پٹ سٹ کے نہیں مردی تیڈی فطرت دی ہبلاسی
 جنیں ویلے ونج خالق کوں مخلوق تھیسے ارداسی

وارے مول نہ آسن تیڈے بخت دے کنگر مورے
 یار دے کنڈتے اے غرے مسکین ڈھولین بورے

وارث دی درسالھ تے جھک نہ مار ملندر پٹھے
 خاک دے وچ جنیں درتے ملدی کل راٹھاں دی رٹھے
 بخت اقبال کوں دھکے ڈیندی ہک پٹھرنکی ہٹھے
 جیرھا ہستی مار کے آوے آن کے مستی وٹھے
 نقد فنا دے نال بقا دے ملدن موتی مٹھے

اوں رحمن رحیم ہے کیتی رحمت غضب توں سگرڈیں
 قسمت سدا سہاگن ہوسی ہک پل دیر نہیں لگڑیں

سر سٹ تھی نمراس تے بیٹھاں ڈکھ توڑے کچھ ٹر توں
 منزل ہئی نعلین سخی دی ہور اگوں تے سُر توں
 سجدے کر پیشانی رگڑتے کرنت چمن دے اُر توں
 وہوک اکھیاں اشک پپولے ویل وتا اے دُر توں
 مول خلوص ہے ، گل لا کے چا کرم ودھیندن حُر توں

جو منگو سو ملدائے اتھوں منگ بہ خیر سخی دی
 وین دکھ ہے گل دشمن دے ، سائیں دی لیل خوشی دی

سر دے سائیں دی خیر جیڑھا جند جان ایمان دی تڈے
 باقی دنیا دنیا داری کل دنیا دے پھڈے
 جیوے ہردم جی سکھلیدا پیار دے جاں ہتھ اڈے
 بانبرے پوندیاں امیدیاں کوں آپ جوانی سڈے
 بے سینکیاں تے لُج پرور انج بار احسان دے لڈے

جعفرؑ جہیں شاہ زور وی ڈھہندے قد میں متھے بھرنڑیں
 لکھ احسان کریم چھڑائے کل جگ دے ارزیں مرنڑیں

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

منتظرین

سلطانِ انبیاءِ دی ہے محفل او پر فضا
منہ کر کے آسمان دو سرور کیتی دعا
ہم کتنا اشتیاق جو ملدے میکوں بھرا
ترائے وار بھر کے آہ اے فقرہ کیتا ادا

کیتا صحاباں عرض اسماں کیا بھرا نہیں
سر بھی کیتے فدا توڑے کیا با وفا نہیں

فرمایا سمجھیا نہیں تساں میڈا مدعا
بے شک تساں وی میڈے ہو اصحابِ با وفا
توڑے ہوئے صحابی تاں ول وی نہوے بھرا
میڈے بھرا ہن او جہاں میکوں وی نہیں ڈٹھا

ظاہر انہاں دے واسطے ساڈا وجود ہے
غیبت انہاں دے کیتے حقیقی شہود ہے

غیبت دا ہوسی دور تے ظلم و ستم دی چھان
 پردہ کر لئی جگ توں میڈا لعل بارہواں
 اوندے حقوق توں تھیںی غافل جاں کل جہاں
 اوں وقت جیڑھے مومنناں حق ہے سنجائزناں

ہوسی انہاں دی عظمت و رفعت دی انتہا
 انہاں عظمتاں کوں ڈیکھ سڈیندا بیٹھاں بھرا

انہاں دی شان وِچ اے اساڈی کلام ہے
 جھان دے کیتے میڈا مسلسل سلام ہے
 غیبت دا دور دورہ ہے غائب امام ہے
 جیڑھا چا کنڈ سنجائزے او اصلی غلام ہے

ہر فرد کانِ صدق و صفا او دُر ہوسی
 اوجِ حبیب و جون ، اَتے فخرِ حر ہوسی

تہاڈا انہاں دے نال تقابل روا نہیں
 انہاں اساڈی ذات کوں توڑے ڈٹھا نہیں
 ول وی انہاں دے سانویں تہاڈی وفا نہیں
 انہاں دی مثل منگرویں تساں وی دعا نہیں

منہ تے بخا بخا دیاں تہاڈیاں صدائیں ہن
 انہاں دیاں غائبانہ حقیقی دعائیں ہن

او ہن میڈے بھرا آتے ازلی سعید ہن
 ساڈے او ہن قریب ، توڑے بہوں بعید ہن
 انجہ جذب انتظار دے جذبے شدید ہن
 گویا او ساڈے پیار دے زندہ شہید ہن

نت انتظار وچ ایویں راہسن او بیقرار
 طاری ہوندائے شہید تے جیویں جو اضطرار

سرتاج انبیاء نے حقیقت کیتی عیاں
 ایں انتظار دے چا فضائل کیتے بیاں
 اصحاب رہ گئے یکے انگشت در دہاں
 ڈٹھیاں جاں منتظر دیاں پر کیف عظمتاں

ہر شخص دی زبان توں نکلی ایہا دعا
 ساکوں نصیب ہوندا زمانہ کریم دا

آج ہے اوہو زمانہ تے ظلمت دا دور ہے
 ساڈے امام وقت دی شاہت دا دور ہے
 پر امتحان کیتے اے غیبت دا دور ہے
 اے مومنناں دے واسطے عبرت دا دور ہے

ایں دور وچ حقیقی فریضہ ہے انتظار
 ہے انتظار تے ساڈی الفت دا انحصار

رل کے کرو دعائیں جو آوے حسنؑ دا چنؑ
 آ کے کرے زمانے تے آباد ول چن
 ڈیکھوں اساں شبیہ محمدؐ دا بانگین
 وجہ خدا دے چہرے تے ڈیکھوں سدا پھین

خوشیاں دا تاج پاوے یکا گھر وسا ڈیوے
 بارش ہووے پھلاں دی ذرا مسکرا ڈیوے

گلشن دا برگ برگ تے مہکے کلی کلی
 مسکان غنچیاں دے ہو لب تے بھلی بھلی
 صلوات تے سلام دی دھم ہو گلی گلی
 اہل عزا دے ہونٹاں تے ہووے علیؑ علیؑ

سرتے سجاوے تاج آ خوشیاں دا تاجور
 آ تخت کوں سہاوے شہنشاہِ منتظرؑ

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ ڈکھیاں دی عید ﴾

دنیا جیڑھی منیندی ہے کیسی اے عید ہے
 دشمن کوں خوش کریندی ہے کیسی اے عید ہے
 سینیں کوں آ رُویندی ہے کیسی اے عید ہے
 ہک تازہ ڈکھ ڈکھیندی ہے کیسی اے عید ہے

سجناں دے نال سجناں کوں اے ڈینہ ملیندا ہے
 اے ڈینہ مگر زمانے دے دل خوش کریندا ہے

نکھڑے سجن جہاں دے ملیندی ہے عید اے
 مدت دے سکدیاں کوں کھلیندی ہے عید اے
 گھر پاک نال ضد وی رکھیندی ہے عید اے
 محروم ہر خوشی توں کریندی ہے عید اے

دنیا کوں آ کے خوشیاں دا پیغام ڈیندی ہے
 گھر پاک وچ اے ویزاں دا کہرام ڈیندی ہے

ہر شخص وچ زمانے دے عیدیاں منیندا ہے
 گھنڈا ہے عیدیاں سجناں توں خود عیدیاں ڈیندا ہے
 ڈینے عید دا تاں ڈھکیاں دے ڈکھ آ ودھیندا ہے
 محرومیاں دا صدمہ نویں سر جگیندا ہے
 خوشیاں جہاں دیاں لٹیاں گیاں ظلم نال ہن
 جو بن تے ہن بہاراں کھلے سر دے وال ہن

خالی ہو چیندا سجناں توں گھر عید کیا کرے
 آوے نہ جیکوں کوئی نظر عید کیا کرے
 درداں توں ہووے زنجی جگر عید کیا کرے
 چالھی گھراں دے ڈیکھے جو در عید کیا کرے
 خوشیاں دے کاروان ٹرن عید کیا کرے
 اکبرؑ جہیں جوان ٹرن عید کیا کرے

ڈاہویں دا ڈینے جو ڈیکھے سدا عید کیا کرے
 ٹردے ڈیکھے جوان بھرا عید کیا کرے
 کل کسناں تے ڈیکھے جفا عید کیا کرے
 ہر لاشہ بے کفن ہو پیا عید کیا کرے
 بلدی زمیں تے ڈیکھے بدن عید کیا کرے
 ڈے نہ سنگھے بھرا کوں کفن عید کیا کرے

ہر شام جیندی شامِ غریباں توں کم نہیں
 اوندے کیتے اے عید کیا نواں ستم نہیں
 تازہ ولا اوں سین دا کیا ہوسی غم نہیں
 اے عید اوندیاں خوشیاں دا اٹھدا قدم نہیں

پھلاں دے وچ جو سیج ڈیکھے ہر شہید دی
 اوندے کیتے خوشی اجاں باقی ہے عید دی

تطمیر دا گھرانہ رُویا ہے عید نے
 ہر ڈکھ جہاں دا آ کے ڈکھایا ہے عید نے
 صدیاں توں رنگ ایسا بنڑایا ہے عید نے
 خوشیاں دی جاہ تے درد ودھایا ہے عید نے

عالم دے شہنشاہ دیاں خوشیاں لٹی گیاں
 تریوی سو تریوی زمانے تے ہن عیداں تھی گیاں

ہر عید تے ڈسیندا ہے سارا جہاں نہال
 غیبت دے وچ ہے روندنا ہکلا ڈکھی دا لعل
 وارث ہے کل جہاں دا اے کہیں کوں نہیں خیال
 وارث کنوں تاں کہیں وی نہ پچھیا ڈکھاں دا حال

ڈینہ عید دے وی درد دے طوفان پڑھدے ہن
 آقا جڈاں زیارتِ عاشور پڑھدے ہن

منگو دعا کریم دیاں عیدیاں دا ڈینہ تھیوے
 ابدی مسرتاں دا زمانے تے مینہ تھیوے
 اے عید راہوے عید جو عید ایہو جہیں تھیوے
 ابدی خوشی آغمیاں دیاں ڈینڑیں تے شینہ تھیوے

گھر پاک ہووے شاد رسول کریم دا
 دنیا تے ہووے راج علیٰ عظیم دا

روندائے حسن دا لعل زمانے تے کھل پووے
 ہنڑتاں خوشی ایں سین دے پچڑے کول مل پووے
 ٹھر جگ تے ایں کریم دا غمگین دل پووے
 مسکن تے کائنات دا ہر ذرہ کھل پووے

خوشیاں وتاوے قدماں توں سارا جہان ہے
 عیدی ڈیوے کریم کول کل خاندان ہے

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک
بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿خضر ادی عید﴾

ہے عید دا ڈینہ زمانہ آہدائے ہن اج تاں سارے جہاں دیاں عیدیاں
کنھیاں دے گھر وچ عزا دا ڈینہ ہے جہاں تے اج ہن کنھیاں دیاں عیدیاں
اوہے منانوں اے فرضی عیدیاں جہاں تے ہن اے جہاں دیاں عیدیاں
جیڑھے عزا دار سوگ وچ ہن کرن او کیویں ڈکھاں دیاں عیدیاں
کیویں منانوں او عید جہاں کول ڈسدی گھر پاک وچ عزا ہے
کریم دے گھر تاں عید دے ڈینہ نظر دا گریہ اتے بکا ہے

میں اے سوچینداں جو پاک خضر دے وچ ہوسی عید کیا منیندی
یکے مصائب زدہ دلاں تے ڈکھاں دی یاد ہوسی تازہ تھیندی
اے عید شامِ غریباں وانگوں ہوسی ہر ہک سین کول ڈسیندی
ڈکھاں دی ہک تازہ لہر ہوسی دلاں توں گھن جوش ول اٹھیندی
ایں عید دے ڈینہ نبی دیاں دھیال دے وین ہوسن ولا سنڑ بندے
جوان پتراں دے درد ہوسن ولا ہر ہک دل تے تازہ تھیندے

کئی سین ہوسی اے رو کے آہدی جوان اکبر توں ہنڑتاں آ وِج
 ہے عید دا ڈینہ تمام بھینیں دے وِج توں عیدیاں تاں خود وِٹا وِج
 ہے تیڈے حصے دی بھین روندی ہے عید دا ڈینہ توں خود رہا وِج
 کڈاں سچسیں سگن دے سہرے ایں روندی ہمیشہ کوں ڈسا وِج
 ضعیف امری اے آہدی ہوسی حسن دا جانی منت اے لا چا
 ایں غم زدہ عید کوں توں بچدرا خوشی دی عید ایندی خود بٹرا چا

ہوسی اے اصغر دی امری آہدی ہے میکوں پینگھا نظر دا خالی
 ہے کولھوں پینگھے دے کھڑ کے روندی اے پاک پینگھا جھلانوں آلی
 ہے عید دا ڈینہ حسن دا جانی ایں ماتے دھی کوں ولا نہ خالی
 میکوں ملا میڈا سوہنڑاں بچدرا چا کر ڈکھی تے اے لاجپالی
 میں خالی جھولی تے خالی پینگھے کوں ڈکھی عیدیاں کیوں منیساں
 توں میڈی جھولی کوں رنگ لا میں تیڈے چن کوں دعا کریساں

اے عون دی امری آہدی ہوسی ہے عید پر اج میڈے بھرا نہیں
 نہ میڈی جوڑی ہے کولھ میڈے ایں عید دا میکوں حوصلہ نہیں
 بھرانواں باجھوں تاں بھینیں کیوں کرن اے عیدیاں ہوندا روا نہیں
 حسن دا جانی توں عید دے ڈینہ ڈکھاں دی ملکہ کوں خود روا نہیں
 توں آکھ میڈا عباس ویرن آ پاک بھینیں کوں عید ڈیوے
 میڈا حسین آ کے میں ڈکھی کوں خوشی دی ابدی نوید ڈیوے

ہوتی اے قاسمؑ دی امڑیؑ آہدی نجانڑے بنراؑ کتھاں گیا ہے
 ہے عید دا ڈینہ ہے روندی بنریؑ تے تازی ہتھاں اُتے حنا ہے
 غم عید دے ڈینہ ایں بیوگی دا ہے تازہ تھیندا خدا گواہ ہے
 ہتھاں تے چا کے ہے سہرے روندی کریندی رو رو ایہا دعا ہے
 حسنؑ دا جانی حسنؑ دے جانی کوں آپ ویڑھے دے وچ وسا ڈے
 ایں گھر دیاں امت جو خوشیاں لٹین حیاتی ہووی ساکوں ولا ڈے

دعا کریندائے ہمیشہ جعفرؑ ہو عید ول آلؑ مصطفیٰ دی
 ایں پاک گھر وچ خوشی دیاں گھڑیاں کرن ول آ کے ایہا منادی
 جہاں تے اج عید تھیندی پئی ہے ولا ہر ہک بھینؑ تے بھراؑ دی
 حسنؑ دا جانی ہے جگ تے آیا پچی ہے آس ہر ضعیف ما دی
 ہے بوٹی پڑی گئی ڈکھاں دی ہمیشہ خوشیاں دی دید ہوسی
 نہ غم دا ڈینہ جگ تے ول اُبھری ہمیشہ پاکاں دی عید ہوسی

﴿آمین یارب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ﴾

﴿عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿مدعا مرشد پاک﴾

سلام اللہ علیہ

یارب اے بہوں اداس کی کائنات ہے
دنیا اُتے شمور مصائب دی رات ہے
پردے دے وچ جو شمسِ حقیقی دی ذات ہے
ہر شخص ظلم و جور تے درداں دے وات ہے

صدیاں توں ظلم و جور نے تیا تنور ہے
پنکھریا ہويا زمانے دا عقل و شعور ہے

ہر موڑ تے منگی ہے دعا آلِ مصطفیٰ
ایں منجھی کائنات دی ہر شے دی ہے دعا
سینیں دے دل دا پورا ہووے جلد مدعا
ہنڑ شاد ہووے جگ تے اساڈا اے رہنما

ہوسی طلوع کرم دا جڈاں آفتاب ہے
آسی ساڈے کریم تے یکدم شباب ہے

ہنڑ تاں انہاں ضعیف ہتھاں دی دعا چا سن
 ہرم اُداس دل دا سخی مدعا چا سن
 گریے توں کبدے ہونٹاں دی سوہنڑیں صدا چا سن
 ہنجواں دی بے زبان دعا دی بکا چا سن

اپنیاں مشیتیاں دے چا پردے اٹھا سخی
 خالی میڈے کریم کوں ہنڑ نہ ولا سخی

ہنجواں توں پر اکھیں کوں سدا انتظار ہے
 ہونٹاں تے ہے دعائے اے دل بے قرار ہے
 بہندیں اٹھیندیں جیندی دعا وِچ گزار ہے
 دریا ڈکھاں دا جیندی ضعیفی توں تار ہے

حق بڑدائے ایں کریم دی سن گھن دعا سخی
 ایں ناخدا دی کشتی کوں ساحل تے لا سخی

ساکوں کریم اپنا ڈکھایا ہئی پاک در
 اے ٹھیک ہے گناہاں توں دامن ہے ساڈا تر
 شیوہ کرم جنہاں دا ہووے اے دی غور کر
 کردے نہیں پنڑیاں دے گناہاں اُتے نظر

ساڈے گناہ ڈیکھنے تیڈی اے شان نہیں
 کردار دا متھاج شریفاں دا دان نہیں

پورے اسان نہیں اترے توڑے امتحان وِج
 گزران ہے گناہاں دے نت درمیان وِج
 ہرگز نہیں جڑدی گالھ سخی تیڈی شان وِج
 حائل تھیون گناہ کریماں دے دان وِج

اکثر پنن شریفاں کوں عاصی وی آ ویندن
 وسدائے جڈاں کرم تاں او مقصد کوں پا ویندن

ساڈی اے نہیں دعا ہے یکی کائنات دی
 ہر شے تھئی ہے سوالی سخی تیڈی ذات دی
 ہے منتظر اے دنیا مسرت دی ڈات دی
 موجب ہے تیڈی ذات جہاں دی نجات دی

سر تاج توں سجا کے جہاں نور کر ڈکھا
 کل آلِ مصطفیٰ کوں توں مسرور کر ڈکھا

جعفر دے پاک وارث و والی کوں شاد کر
 پوری ساڈے کریم دے دل دی مراد کر
 ویڑھا توں پاک سین دا جلدی آباد کر
 وعدہ توں اپنا پاک سخی ہنڑ تاں یاد کر

پینے تیڈا ہے وعدہ مراداں کوں پا ویسن
 پنسن جو تیں سخی کوں او آساں پجا ویسن

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿خوشیاں دی بھیک﴾

یارب بھرا تے بھین دا مقصد پچا ہنٹریں
 قربانیاں دا مقصد اے آخر ڈکھا ہنٹریں
 ڈکھیاں دی بیڑی خیر دی کنڈھی تے لا ہنٹریں
 پوری چا کر غریب دلاں دی دعا ہنٹریں

کربل دے کاروان کوں صبراں دا پھل ملے
 ہر ہک شقی کوں ہنڑتاں سزا بر محل ملے

وارث دیاں آرزواں کوں پورا چا کر سخی
 ڈیکھے تہاڈیاں خوشیاں اے سکدی نظر سخی
 وسدا ڈکھا اکھیں کوں توں خود اپنا گھر سخی
 غیبت دی لمبی رات چا کر مختصر سخی

پوری میڈے کریم دی امید ہو ونجے
 ہو ختم رات غم دی ہنٹریں عید ہو ونجے

محو دعائیں ہن جیڑھے عرصے توں ہتھ سخی
 ہردم جنہاں کوں راہندی ہے صبراں دی نتھ سخی
 ہے گلہ اے پرہیں دی چا بھن آپ ستھ سخی
 پنج ٹوپیاں دا کہیں وی بنڑایا ہے پتھ سخی
 سائل بلہا کے خوش ہیں توں درداں دی بار تے
 در بھیڑ سمہ گیاں کیکے پڑیں ونگار تے

سڈیا ہوی جے در تے تاں خیرات پا سخی
 سائل نہ ڈھیر دیر توں در تے بلہا سخی
 ساڈی شکایت نہیں اے ہے سیڈا گلا سخی
 ہتھ آسیا کرم تے نہ ہنڑ دیر لا سخی
 کوئی اتنی دیر در تے سوالی کھڑیندا نہیں
 کوئی پھردا ساکلاں کوں تماشا بنڑیندا نہیں

اوکھا سوال نہیں ساکوں خوشیاں دی بھیک ڈے
 ساڈی توقعات کنوں توں ودھیک ڈے
 شان کرم دے وچ جو ہیں توں لا شریک ڈے
 اپنی خوشی دا وقت ساکوں ٹھیک ٹھیک ڈے
 تو ساڈے ناخدا دی حیاتی دراز کر
 چا اپنیاں پاک خوشیاں کنوں سرفراز کر

جعفرؑ دے سر دے سائیں دیاں آساں پچا سخی
 ہنجوں بھریاں چا اکھیاں کوں آ کے ہسا سخی
 منظور کر چا ساڈے سخی دی دعا سخی
 چہندا تہاڈی خوشی ہے نہ اونکوں رُوا سخی

سایہ اساڈے سر تے ساڈے ناخدا دا ہو
 مقصد مراد بھین دے سوہنٹریں بھرا دا ہو

﴿آمین یا رب العالمین﴾

﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ﴾
 ﴿عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ﴾

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

﴿ دُعَا دَانْتِیجِ ﴾

امتحان دا پرچہ جسم طالب علم کوئی ڈیندا ہے
اوندا نتیجہ سزرن کیتے ہر آن بیتاب او تھیندا ہے
پاس تھیون دے کیتے کئی او منتاں آپ منیندا ہے
ہر ہک سوچ توں ودھ کے ہر دم ایہا سوچ سوچیندا ہے

آہدائے اللہ مولا میکوں نیل تھیون توں بچاوے
میڈی محنت دا پھل مالک میڈی جھولی وچ پاوے

کورس کیتا ہے چلے پاک دا وارث دی سنگت ساری
موقع پاک دعائیں دا ملیائے کیتی دعا وارو واری
مجلس پاک تے ماتم دے وچ مومنناں دی گریہ زاری
پنیائے قائم آل محمد دی ہو قائم سرداری

اللہ بھانویں لچپالاں دی لچپالی شامل تھیوے
صحت سلامتی وارث پاک دی مقصد وی کامل تھیوے

کیا ساڈا اے ٹر آیا لچال پسند فرمایا ہے
 کیا لچال دے نال او کیتا وعدہ توڑ چڑھایا ہے
 ملکہء عالم سین دے غاصباں وچوں نام کٹایا ہے
 دلوں دنیا دون دا چسکا مولا کاٹر بھلایا ہے

اپنے پرچے دا اے نتیجہ مالک پاک توں طلبیندا
 وارث پاک جے راضی ہوندا قلب و جگر ول خوش تھیندا

باجھ نتیجے دے ٹر پونوں منتظرین کوں سوہندا نہیں
 باجھ نتیجے دے کوئی طالب علم کڈاہیں خوش ہوندا نہیں
 فیل تھیون والا ہے روندا ، پاس جو تھیوے روندا نہیں
 پاس تھیون والے کوں ہرگز پچھتائونڑاں وی پوندا نہیں

اپنیاں سوہنڑیاں لچالاں توں مہر کرم دی لگواؤ
 پاک دعائیں دے کیتے سارے دامن ہنڑ چا پھیلاؤ

شالا گھر اطہر دا مالک مولا صاحب زمان آوے
 پردہ تھپیر دا مالک سینیں دی جند جان آوے
 محسن جو ہے ذات انہاں دی لانون ہنڑ احسان آوے
 بدلے گھن کے ظالماں کوبلوں پورے کر ارمان آوے

آس ہے ساڈے وارث دی ایندے لہن تھکیرے آن دے وچ
 ملکہء کونین دے ہنڑ تاں وسن ہا ویڑھے آن دے وچ